

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΛΟ
ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Δεν υπάρχει ειρήνη
χωρίς δικαιοσύνη

25^ο
ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Η ΜΑΧΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΑΝΑΠΡΟΩΘΗΣΕΙΣ
ΠΑΡΙΣΤΟΤΟΥΔΗ

ΣΕΛ. 14, 15, 18, 19

Η ΓΑΛΛΙΑ ΣΤΗΝ ΚΩΦΗ ΤΟΥ ΞΥΡΑΦΙΟΥ

VOTEZ JOEL BARDELLA

ΣΕΛ. 27-30

Η ΚΥΠΡΟΣ, Η ΧΟΥΝΤΑ
ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

ΣΕΛ. 22-24

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΣΕΛ. 15-17

ΠΟΛΕΜΟΣ, ΛΙΤΟΤΗΤΑ, ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ, ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ, ΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ
Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΝΑ ΠΡΟΒΑΛΕΙ ΤΗΝ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΣΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Εποχή των τεράτων

Οι ευρωεκλογές, στήνοντας κάλπες ταυτόχρονα σε όλα τα κράτη-μέλη της Ένωσης, αποτύπωσαν -σε μία «φωτογραφία»- τη διαδικασία που βρίσκεται σε εξέλιξη εδώ και αρκετά χρόνια και τις αλλαγές που έχουν συντελεστεί στις περισσότερες χώρες: Η ακροδεξιά έχει «εγκατασταθεί» στα πολιτικά συστήματα, έχει συγκροτήσει μια ανθεκτική εκλογική επιρροή και βρίσκεται πλέον σε θέση να διεκδικεί κυβερνητικό ρόλο. *(συνέχεια σελ.2)*

resist reclaim revolt
R CAMPING

31 ΙΟΥΛΙΟΥ - 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
Camping Kato Alissos, Κάτω Αχαγιά

**FROM THE RIVER TO THE SEA
PALESTINE WILL BE FREE**

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ / WORKSHOPS / ΕΚΔΡΟΜΗ / ΠΡΟΒΟΛΕΣ / STAND-UP COMEDY
ΠΑΡΤΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ / ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ & BAR / ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ. 1)

ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ δεν προέκυψε κάποιο (νέο) «άλμα» στην (εμπεδωμένη) επιρροή της ακροδεξιάς, που θα της επέτρεπε να κλιμακώσει την «πολιορκία» του κέντρου. Αλλά δεν χρειάστηκε κιάλας. Η θεαματική κατάρρευση του κέντρου στις δύο ηγετικές χώρες της ΕΕ (Γαλλία, Γερμανία), οι εκλογικές ήττες του Μακρόν, του Σολτς και των εταιρών του, αποκάλυψαν μια κρίση ηγεσίας, που η ακροδεξιά βρίσκεται σε καλύτερη θέση να εκμεταλλευτεί.

Το 2019, οι ευρωεκλογές γίνονταν στο φόντο των νεολαιίστικων κινητοποιήσεων για το κλίμα που εκφράστηκαν εν μέρει εκλογικά και από την τότε ενίσχυση των Πρασίνων, ενώ το ευρωκοινοβούλιο ξεκινούσε τη θητεία του επικεντρώνοντας σε μια «Νέα Πράσινη Συμφωνία». Το 2024 οι ευρωεκλογές γίνονταν στο φόντο των «πολεμικών ετοιμασιών» και του επανεξοπλισμού της Ευρώπης, της έμφασης στην «ενεργειακή επάρκεια» των ευρωπαϊκών οικονομιών (με κάθε αναγκαίο μέσο...), στην συνολικότερη συζήτηση περί «οχύρωσης» της ΕΕ απέναντι στους ανταγωνιστές της, αλλά και απέναντι στη «ζούγκλα» (του Νότου) που απειλεί (δια της μετανάστευσης) τον «όμορφο κήπο» (της Ευρώπης), όπως το είχε θέσει ο Ζοζέφ Μπορέλ. Το νέο ευρωκοινοβούλιο θα επικεντρώσει σε αυτή τη θεματολογία και σε αυτήν η σκληρή Δεξιά και ακροδεξιά υπόσχονται στιβαρές «λύσεις».

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ηγεσίας στις δύο μεγάλες χώρες έρχεται σε μια στιγμή μεγάλης οικονομικής αβεβαιότητας και στις δύο. Το άσθμα του γερμανικού καπιταλισμού και η επιστροφή του δημόσιου χρέους και των ελλειμμάτων ως κρίσιμου/ρυθμιστικού παράγοντα ακόμα και σε οικονομίες όπως η γαλλική, περιγράφουν τη συγκυρία. Η «μετάφραση» αυτού του οικονομικού κλίματος σε πιο αδύναμους κρίκους της ευρωπαϊκής αλυσίδας μπορεί να ξεδιπλωθεί στο μέλλον, προκαλώντας νέες πολιτικές αναταράξεις.

ΤΟ ΘΕΑΜΑ του ντιμπέιτ μεταξύ των υποψηφίων προέδρων στις ΗΠΑ υπήρξε μια συμπύκνωση της κατάστασης στις «μητροπόλεις» του διεθνούς καπιταλιστικού συστήματος. Ένας δοαρής κι ένας σχεδόν δοαρής να διαγκωνίζονται ως προς το ποιος παραμένει ικανός να... παίξει γκολφ. Ο «Γενοκτόνος Τζο», ο απόλυτος συνέννοχος της σφαγής των Παλαιστινίων της Γάζας, δέχτηκε την κατηγορία ότι είναι «Παλαιστίνιος», κάτι που ο Ντόναλντ Τραμπ θεωρεί βρισιά. Αν οι χοντράδες του καταδικασμένου απατεώνα ακροδεξιού τραμπούκου αποτυπώνει την κατάσταση πνευμάτων στο Ρεπου-

μπλικανικό Κόμμα, η αξιολύπητη εικόνα του Μπάιντεν στο ντιμπέιτ και η πιθανότητα να παραμείνει τελικά στην κούρσα (παρά τις απεισμένες εκκλήσεις στελεχών και πολύ διάσημων «φίλων» του κόμματος) ελλείψει πειστικότερων (!) εναλλακτικών, αποτυπώνει την κατάσταση στο Δημοκρατικό Κόμμα.

ΑΔΥΝΑΤΩΝΤΑΣ να αναδείξει μέσα από τις γραμμές του ένα σοβαρό «πilotο», το διεθνές καπιταλιστικό σύστημα κινείται σε ένα τοπίο γεμάτο «αναταράξεις».

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, για ευνόητους λόγους, όλη η έμφαση έπεσε προφανώς στην (πιο αφηρημένη) δήλωση του Χακάν Φιντάν για το ενδεχόμενο ενός Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου και το γεγονός ότι ο τουρκικός στρατός θα είναι έτοιμος για κάτι τέτοιο. Όμως πολύ πιο σημαντική είδηση για τον κόσμο γύρω μας είναι τα συγκεκριμένα, πρακτικά μέτρα που ανακοίνωσε η κυβέρνηση της Νορβηγίας. Παίρνοντας υπόψη τους κινδύνους νέων πανδημιών, επιδεινώσης της κλιματικής κατάρρευσης και νέων πολέμων στην Ευρώπη, το νορβηγικό κράτος οργανώνει πρόγραμμα... αποθήκευσης σιτηρών, με ρητό στόχο να μπορεί να διασφαλίσει την διατροφική επάρκεια του πληθυσμού για 3 μήνες αν προκύψει αιφνίδια «κρίση» στον εφοδιασμό.

ΠΡΑΓΜΑΤΙ, ο Covid ανέδειξε πόσο ευάλωτο κι αναξιόπιστο έχει γίνει το μοντέλο διεθνών «just-in-time» αλυσίδων και πόσο ανέτοιμα είναι τα κράτη να αντιμετωπίζουν τέτοιες επιδημικές απειλές, από αυτές που «θρέφει» διαρκώς το οικονομικό μοντέλο –από το διατροφικό σύμπλεγμα μέχρι την διαρκή επέκταση της οικονομικής δραστηριότητας μέσα σε απομακρυσμένα οικοσυστήματα.

ΠΡΑΓΜΑΤΙ, η μακάρια πορεία προς την κλιματική κατάρρευση, έχει αρχίσει ήδη να παράγει αποτελέσματα στην αγροτική παραγωγή, στη διαθεσιμότητα νερού, στην οικονομική δραστηριότητα.

ΕΝΩ Η ΚΡΙΣΗ της παγκοσμιοποίησης ενισχύει τις τάσεις εθνικής αναδίπλωσης. Είναι ενδεικτικό ότι η Νορβηγία είχε κλείσει τις αποθηκευτικές εγκαταστάσεις που διατηρούσε επί δεκαετίες το 2003, στο ζενίθ της καπιταλιστικής-παγκοσμιοποιητικής ευφορίας, και τις επαναφέρει σήμερα, προαναγγέλοντας το ναδίρ.

Η ΑΠΕΙΛΗ του πολέμου δεν είναι καθόλου αφηρημένη. Ο ουκρανικός πόλεμος, που συνεχίζεται αδιάκοπα επί 2μιση χρόνια χωρίς προοπτική τερματισμού του, έχει προκαλέσει εκατόμβες στα χαρακώματά του, τέτοιες που η Ευρώπη θεωρούσε ότι έχει αφήσει οριστικά πίσω της. Ενώ η διαρκώς εντεινόμενη διαπλοκή

του με τον διεθνή ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό και η αυξανόμενη αντιμετώπισή του ως «συνοριακό πόλεμο» εκ μέρους της Ευρώπης διατηρεί μόνιμα ανοιχτό το παράθυρο της κλιμάκωσης και της γενίκευσης.

ΣΤΗΝ ΓΑΖΑ, το Σιωνιστικό κράτος δείχνει αποφασισμένο να συνεχίσει το γενοκτονικό πόλεμο καταστροφής της Γάζας, αγνώντας προκλητικά τις προειδοποιήσεις των φίλων του στις κυβερνήσεις και τις πιέσεις των εχθρών του στους δρόμους. Ο τρόπος που επανατέθηκε το Παλαιστινιακό ζήτημα μετά την 7η Οκτώβρη και η λυσσασμένη αντίδραση που πρόκρινε ως «λύση» το Κράτος του Ισραήλ, προειδοποιεί ότι δεν διαφαίνεται κάποια τάση αποκλιμάκωσης. Ενώ οι απειλές του Νετανιάχου προς τη Χεζμπολά και το Λίβανο υπενθυμίζουν ότι σε μια διαδικασία ριζικών αλλαγών στον χάρτη της Μέσης Ανατολής, η πιθανότητα περιφερειακής ανάφλεξης παραμένει πάντα ως πιθανότητα.

ΣΕ ΑΥΤΟΝ τον κόσμο, είναι επιτακτική η ανάγκη να συγκροτηθεί η δική μας απάντηση. Η επίμονη ανθεκτικότητα της Παλαιστινιακής Αντίστασης αποτελεί πηγή έμπνευσης, όπως και το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης που έχει προκαλέσει. Στη Γαλλία, η μάχη που δίνει το Νέο Λαϊκό Μέτωπο απέναντι στην ακροδεξιά, προβάλλοντας την ανάγκη μιας άλλης πολιτικής προοπτικής, στηρίζοντας τις αντιφασιστικές διαδηλώσεις των συνδικάτων, των φεμινιστριών, της νεολαίας, λειτουργεί ως κάλεσμα παντού να «σηκώσουμε το γάντι».

ΑΥΤΟ ΤΟ καθήκον δεν αφορά τις διεργασίες, τις συγκλίσεις και τις διαιρέσεις της ελληνικής σε βαθιά κρίση κεντροαριστεράς, στο δρόμο προς μια κάποια «ανασύνθεση» που λογοδοτεί σε εκλογικιστικούς υπολογισμούς και δεν προσφέρει το παραμικρό στην δυναμική της κοινωνικής και πολιτικής αντίστασης.

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ υπόθεση των αγωνιστριών κι αγωνιστών που πασχίζουν να οργανώσουν την εργατική αντίσταση μέσα στα συνδικάτα ενάντια στις επιθέσεις Μητσοτάκη που θα κλιμακωθούν, των ανθρώπων που θα πλαισιώσουν και φέτος το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ, εκφράζοντας τη διαθεσιμότητά τους να συγκρουστούν με τις ακροδεξιές ιδέες και πολιτικές, του ακτιβισμού που επιμένει να κρατάει ψηλά τη σημαία της αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση. Η ριζοσπαστική Αριστερά οφείλει να αναλάβει ευθύνες μέσα σε αυτούς τους αγώνες και να συνδεθεί στενά με αυτό το κοινωνικό δυναμικό, για να μπορέσει να στηρίξει και τις αναγκαίες πολιτικές πρωτοβουλίες, που θα προβάλουν και θα μπορούν να πείθουν για έναν άλλο δρόμο μέσα σε αυτή την εποχή των τεράτων που ζούμε.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ο Μητσοτάκης αντιμέτωπος με την πρώτη μεγάλη κρίση του

Του Αντώνη Νταβανέλου

Οι μαζικές απώλειες ψήφων της ΝΔ στις ευρωεκλογές, σε σύγκριση με την επιρροή της στις εθνικές εκλογές του Μάη-Ιουνίου του '23, ήταν ένα σοβαρό πολιτικό χτύπημα.

Η απόπειρα των κυβερνητικών στελεχών να υποβαθμίσουν το γεγονός κράτησε λίγα μόνο 24ωρα. Ο Μητσοτάκης υποχρεώθηκε να παραδεχθεί ότι «το 41% δεν υπάρχει πλέον» και να προχωρήσει σε κυβερνητικό ανασχηματισμό. Όμως ήταν ένας ανασχηματισμός «τζούφιος»: η θυσία δύο υπουργών-αποδιοπομπαίων τράγων (για να διασκεδαστεί η δυσαρέσκεια για την ακρίβεια και η αγανάκτηση των αγροτών...), η τοποθέτηση ενός απόστρατου στο υπουργείο Μετανάστευσης (που κλείνει το μάτι στην ακροδεξιά) και η μετάθεση της Κεραμέως στο υπουργείο Εργασίας (μια κίνηση-προειδοποίηση, όπως θα ισχυριστούμε παρακάτω) δεν συνιστούν πρωτοβουλίες αντίστοιχες με το πρόβλημα.

Για άλλη μια φορά επιβεβαιώνεται ο κανόνας ότι όταν ένα κόμμα έχει πάρει την «κατηφόρα», τότε τα περιθώριά του για ουσιαστικές πρωτοβουλίες ανασύστασης γίνονται όλο και στενότερα.

Ασφαλώς, η κυβέρνηση δεν αντιμετωπίζει άμεσα πρόβλημα βιωσιμότητας. Όμως γίνεται όλο και πιο καθαρό ότι αυτό οφείλεται κυρίως στα χάλια της αντιπολίτευσης, παρά στις πολιτικές δυνατότητες της σημερινής ηγετικής ομάδας της ΝΔ.

Πίσω από αυτήν την εικόνα, αρχίζει να προβάλλει ένα «στρατηγικό» πρόβλημα που, όσο γίνεται πιο συνειδητό, μπορεί να επιταχύνει ή και να πυροδοτήσει εξελίξεις μέσα στους κύκλους της Δεξιάς.

Αν τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών αναπαραχθούν σε κάλη κοινοβουλευτικών εκλογών, τότε θα προκύψει σαφής αδυναμία σχηματισμού αξιόπιστης (για τους καπιταλιστές) κυβέρνησης. Και αυτή η «προδρομική»

διαπίστωση ενισχύεται από δύο πλευρικές, αλλά όχι δευτερεύουσες, παρατηρήσεις: α) Οι πολιτικές ηγεσίες όλων των «μεγάλων» κομμάτων δεν είναι ώριμες για εναλλακτικές κυβερνητικών συμμαχιών. β) Οι επερχόμενες οικονομικές εξελίξεις είναι πιθανό να μετατρέψουν τη χαμηλή επίδοση της ΝΔ στις ευρωεκλογές σε υπεραισιόδοχο στόχο στις επόμενες κοινοβουλευτικές εκλογές, όποτε κι αν αυτές γίνουν.

Στην πράξη, ο Μητσοτάκης βρίσκεται μπροστά στη διαπίστωση ότι οι συνθήκες πολιτικής «κυριαρχίας» του (και πολύ περισσότερο «ηγεμονίας» του) δεν υπάρχουν πλέον. Και αυτό ανοίγει ξανά τη συζήτηση για τις προοπτικές μέσα στο στελεχικό δυναμικό της Δεξιάς.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν είναι γνωστό το περιεχόμενο της πολυδιαφημισμένης «παρέμβασης» των Κ. Καραμανλή και Αντ. Σαμαρά στην παρουσίαση του βιβλίου του («καραμανλικού») Μ. Κοττάκη. Όμως, και στις δύο εκδοχές υπενθύμισης του «παρελθόντος» της ΝΔ –είτε με την υπεράσπιση της παράδοσης μιας «κυριαρχικής» Δεξιάς «κοινωνικού φιλελευθερισμού» από τον Καραμανλή, είτε με την απαίτηση μιας «στροφής προς τα δεξιά» που θα διεκδικεί τα ακροδεξιά ακροατήρια, από τον Σαμαρά– αυτό που προκύπτει είναι η έκφραση αυτοπιστίας για τα έργα και τις ημέρες του Κυρ. Μητσοτάκη.

Το μήνυμα άλλωστε ακούστηκε καθαρά στην «χαοτική» συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της ΝΔ. Πίσω από τις φωνές για «υπερβολική έμφαση στο κέντρο», για μετατοπίσεις προς τον «δικαιωματισμό» που υποσκάπτουν τη συνοχή του παραδοσιακού ιδεολογικού πλαισίου της «παράταξης», πίσω από τις διαμαρτυρίες για παραγκωνισμό των «κομματικών» της ΝΔ κ.ο.κ. προέκυπτε μια διαπίστωση: ότι ο Μητσοτάκης παραμένει στην πρωθυπουργική καρέκλα του γιατί έχει αποδείξει την αποφασιστικότητα του να ολοκληρώνει «δουλειές» για συγκεκριμένους κύκλους και ομίλους της κυρίαρχης τάξης, αλλά έχει πλέον

απωλέσει την ικανότητα να μεταμφιέζει τις αντιμεταρρυθμίσεις σε πολιτική που, τάχα, υπηρετεί το γενικό καλό, που ταυτίζεται με ένα κάποιο «εθνικό συμφέρον».

Αυτή η διαμαρτυρία είναι δυνατόν να ενισχυθεί από τις διεθνείς εξελίξεις, γιατί συνδέεται με γενικότερους προβληματισμούς/διασπάσεις μέσα στους κύκλους των κυβερνητικών κομμάτων του «συντηρητισμού». Εάν η ολοκλήρωση των πολιτικών αλλαγών που προαναγγείλαν οι ευρωεκλογές στη Γαλλία και στη Γερμανία, σε συνδυασμό με τις επερχόμενες εκλογές στις ΗΠΑ, καταλήξουν σε ενίσχυση του σοβιεριστικού-προτεξιοριστικού ρεύματος, τότε ο Μητσοτάκης θα έχει μπροστά του ένα εκρηκτικό πρόβλημα.

Σε τι οικονομικό και κοινωνικό περιβάλλον θα «περπατήσουν» οι πολιτικές εξελίξεις; Ο Μητσοτάκης δεν έχει ούτε την πρόθεση ούτε τη δυνατότητα να υποχωρήσει από τη γραμμή των νεοφιλελευθέρων αντιμεταρρυθμίσεων που έχει χαράξει στην πενταετία. Αυτή η κατεύθυνση θα ενισχυθεί από τις επιταγές των διεθνών «θεσμών» μέσα στη γενικευμένη επιδείνωση των οικονομικών συνθηκών. Η αποστολή του ΔΝΤ στη χώρα, υπογραμμίζει ότι η κυβέρνηση οφείλει να αυξήσει το πρωτογενές πλεόνασμα ως ποσοστό του ΑΕΠ μέσα στο 2024 κα να το διατηρήσει σε υψηλότερα επίπεδα για μια μακρά περίοδο πολλών ετών, με στόχο να υπηρετηθεί η «βιωσιμότητα του δημόσιου χρέους». Το ΔΝΤ αναγνωρίζει ότι το πραγματικό κατά κεφαλήν εισόδημα στην Ελλάδα έχει κατακρημιστεί (κάτω από το μισό του αντίστοιχου στις ΗΠΑ, και κατά 33% κάτω από το μέσο όρο των χωρών-μελών της ευρωζώνης), αλλά δηλώνει ότι τα μόνα «συζητήσιμα» μέτρα είναι... η στήριξη των επιχειρήσεων και η... μεταρρύθμιση της αγοράς εργασίας! Σε απλά ελληνικά, αυτά σημαίνουν επιμονή στο μπαράζ αντεργατικών-αντικοινωνικών μέτρων.

Το νόημα της μετάθεσης της Κεραμέως στο υπουργείο Εργασίας είναι να οργανώσει την επιβολή της σκληρής και συνολικής αντιμεταρρυθμίσεως του

Ασφαλιστικό, που έχει ήδη προετοιμάσει ο Τσακλόγλου. Κανείς δεν δικαιούται να ξεχνά την προειδοποίηση του Άδωνι Γεωργιάδη, όταν αυτός αποχωρούσε από το υπουργείο Εργασίας: το δημογραφικό, λέει, δεν επιτρέπει τη διατήρηση του σημερινού συνταξιοδοτικού συστήματος. Από το 2027, τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης θα πρέπει να αυξηθούν δραστικά (στα 70; Στα 73;), ενώ το σημερινό επίπεδο καταβαλλόμενων συντάξεων θα πρέπει να μειωθεί κατά 30%!

Από την 1η Ιούλη η Ελλάδα μπαίνει στη «ζώνη» όπου θα θεωρείται νόμιμη η εργασιακή εβδομάδα των 48 εργασιμων ωρών (6X8). Όσοι πιστεύουν ότι το έκτο 8ωρο εβδομαδιαίως θα συνοδεύεται από την προσαύξηση κατά 40% αυτού του μεροκάματου, ας σκεφτούν ότι αυτή η υποχρέωση θα στοιχειοθετείται τώρα από τη δήλωση του... εργοδότη στο σύστημα ΕΡΓΑΝΗ. Πρόκειται για μια βάνουση αύξηση του εργάσιμου χρόνου την ώρα που σε όλο τον κόσμο τα συνδικάτα απαιτούν τη μείωσή του, χωρίς μείωση των αποδοχών.

Η απαίτηση για υψηλότερα πλεονάσματα οδηγεί προς την αύξηση της φοροληστείας που ρημάζει το εργατικό/λαϊκό εισόδημα. Η επαναφορά του ΦΠΑ στην εστίαση στο 24%, που θα κάνει τον καφέ φαρμάκι, είναι μόνο μια προειδοποίηση. Όσοι πιστεύουν ότι αυτά τα αυξημένα «έσοδα» φτάνουν στο φινάλε στα κρατικά ταμεία, ας σκεφτούν τις πραγματικότητες που δείχνουν (σπανίως) κάποιοι σποραδικοί έλεγχοι: Η μεγάλη εμπορική αλυσίδα H&M αποδείχθηκε ότι «έκρυβε» πολλές δεκάδες χιλιάδες αποδείξεις πώλησης ετησίως, διασφαλίζοντας τον τζίρο της ως αφορολόγητο, αλλά και το σύνολο του εισπραχθέντος ΦΠΑ ως πρόσθετο μόνους στην κερδοφορία της. Αυτή είναι μια γενικευμένη πρακτική που αφορά τις μεγάλες Α.Ε. και τους Ομίλους, και όχι τους μεμονωμένους «υδραυλικούς» και «ηλεκτρολόγους» που καταγγέλει η κυβερνητική προπαγάνδα.

(συνέχεια σελ.4)

Το στρατηγικό αδιέξοδο της

Του Σπύρου Αντωνίου

Τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών επιβεβαίωσαν την παρατεταμένη κρίση της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας, που όλο και περισσότερο μοιάζει με κεντροδεξιά.

Όσο για τις εγχώριες δυνάμεις του «προοδευτικού» χώρου, το αποτέλεσμα της κάλπης πυροδότησε νέο γύρο εσωκομματικών αντιπαράθεσεων σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, ενώ επιτάχυνε τις παρασκηνακές και μη διεργασίες ανασύνθεσης της λεγόμενης κεντροαριστεράς.

Με εξαίρεση την Πορτογαλία, τη Ρουμανία και τη Σουηδία, που κέρδισαν την πρωτιά, στις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ, οι δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας βρέθηκαν στη δεύτερη θέση ή και ακόμα πιο κάτω. Στη Γερμανία το SPD ήταν πίσω από την ακροδεξιά «Εναλλακτική για τη Γερμανία», που ήρθε δεύτερη. Στη Γαλλία, αν και οι Σοσιαλιστές βγήκαν τρίτοι, τον πρωταγωνιστικό ρόλο στο Νέο Λαϊκό Μέτωπο έχει η Ανυπότακτη Γαλλία. Συνολικότερα, η ομάδα των Σοσιαλιστών και Δημοκρατών, κατάφερε με δυσκολία να διατηρήσει τις δυνάμεις της, σε σχέση με το 2019.

Οι Σοσιαλιστές, έχοντας εδώ και πολλά χρόνια απωλέσει κάθε ίχνος αντικαπιταλισμού, δεν διακρίνονται εύκολα από τα συντηρητικά κόμματα της εποχής και εξακολουθούν να

μην αποτελούν σοβαρή αντιπολίτευση στη Δεξιά και την Άκρα Δεξιά. Την ίδια ώρα, οι Πράσινοι έχασαν 17 έδρες, απόρροια της προσαρμογής τους στην ατζέντα της «πράσινης ανάπτυξης», που δεν αποτελεί παρά μια αστική εναλλακτική, η οποία δεν αμφισβητεί το καπιταλιστικό παραγωγικό μοντέλο.

Μετά τις νίκες του Τρίτου Δρόμου των τελών της δεκαετίας του '90, με τον Τόνι Μπλερ των Νέων Εργατικών, τον Λιονέλ Ζοσπέν, τον Γκέρχαρ Σρέντερ και τον Φίσερ και την ιταλική Ελιά, η δεκαετία του '00 εξαέρωσε κάθε ευρεία λαϊκή νομιμοποίηση προς τη σοσιαλδημοκρατία, εφόσον η τελευταία ορκίστηκε πίστη στις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις και το ΝΑΤΟ.

Στην Ελλάδα, τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ όσο και το ΠΑΣΟΚ κατάφεραν να επιβεβαιώσουν την εικόνα μιας ανύπαρκτης κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης, αποτέλεσμα της συναίνεσης που προσφέρουν στις κύριες πλευρές της κυβερνητικής πολιτικής. Οι εσωκομματικές αναταραχές που προκλήθηκαν από το αποτέλεσμα, έχουν στρέψει τα φώτα της δημοσιότητας πάνω τους και όχι στη ΝΔ, η οποία έχασε ένα εκατομμύριο ψήφους σε σχέση με βουλευτικές εκλογές του 2023.

Μόλις έκλεισαν οι κάλπες, ξεκίνησε η συζήτηση για την ανάγκη ευρύτερης συνεργασίας μεταξύ των κομμάτων της κεντροαριστεράς, καθώς κανένα από αυτά δεν φαίνεται να μπορεί να παρουσιαστεί ως αξιόπιστη

εναλλακτική λύση απέναντι στη ΝΔ. Συζήτηση στην οποία παρεμβαίνουν διάφορα επιχειρηματικά και μιντιακά συμφέροντα, που σε καιρούς αβεβαιότητας επιθυμούν έναν ισχυρό «δημοκρατικό» πόλο, απαραίτητο για τη συστημική σταθερότητα.

ΣΥΡΙΖΑ

Πέρσι, ο ΣΥΡΙΖΑ πέρασε από τη μεγάλη ήττα Τσίπρα στο κόμμα Κασσελάκη (που ως «αδιαμεσολάβητος» δήθεν θα νικούσε τον Μητσοτάκη) και το ΠΑΣΟΚ θεώρησε πως σαν ώριμο φρούτο, η θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης θα έπεφτε κατευθείαν στην αγκαλιά του Ανδρουλάκη. Αυτό το καλοκαίρι θα είναι καυτό και για τους δύο. Το 14,9% του ΣΥΡΙΖΑ σε συνδυασμό με την απώλεια 360.000 ψήφων και το 12,8% του ΠΑΣΟΚ, άνοιξαν το καπάκι για όλες τις δυσαρέσκειες που «σιγόβραζαν» στην Κουμουνδούρου και τη Χαριλάου Τρικούπη, με αμφότερες τις ηγεσίες να δέχονται ισχυρή αμφισβήτηση.

Οι ισχυρισμοί Κασσελάκη περί «μαύρου χρήματος» στον ΣΥΡΙΖΑ κατά την περίοδο της προεδρίας του Αλ. Τσίπρα και η απόφαση για αναστολή έκδοσης του καθημερινού φύλλου της «Αυγής» προκάλεσαν έντονες αντιδράσεις, που κορυφώθηκαν με κείμενο 87 στελεχών (Γεροβασίλη, Φλαμπουράρης, Ραγκούσης, Θεοχαρόπουλος, Ζαχαριάδης κ.α.), στο οποίο ασκείται έντονη κριτική στην κομματική λειτουργία και τις προεδρικές κινήσεις.

Οι «Κασσελίτσες» απάντησαν με τη στοχοποίηση των εσωτερικών εχθρών και την παρουσίαση από το φέισμπουκ του σχεδίου της ηγεσίας: «ριζικές αλλαγές» στο επικείμενο Καταστατικό Συνέδριο, συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ και την Πλεύση Ελευθερίας σε κοινοβουλευτικό επίπεδο -όχι συγκόλληση, οικονομική εξυγίανση, σκιάδης κυβέρνησης κλπ.

Δεν γνωρίζουμε ακόμα τι ακριβώς θέλει να φτιάξει ο Κασσελάκης. Το σίγουρο είναι έχει ανοίξει δύο μέτωπα. Το ένα μέτωπο είναι εσωκομματικό και το άλλο είναι απέναντι σε όλες τις άλλες δυνάμεις της κεντροαριστεράς και σε όσους επιδιώκουν κάποια μορφή ενοποίησής της. Είναι προφανές ότι ο Στέφανος δεν πρόκειται να παραμερίσει ακόμα και αν αυτό σημαίνει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα ζηήσει ακόμα μια διάσπαση και θα μείνει πρόεδρος σε ένα κόμμα κάτω του 10%, αν και εφόσον δεν ανατραπεί από τους εσωκομματικούς του αντιπάλους. Πάντως δύσκολα θα συνεχίσουν όλοι μαζί, παλιοί και νέοι, μετά το Καταστατικό Συνέδριο του φθινοπώρου ή και νωρίτερα.

Οι θετικές μετρήσεις του Αλέξη Τσίπρα στις δημοσκοπήσεις, ο οποίος, μέσα από τη Διάσκεψη του Ινστιτούτου της ΝΔ (με τη συμμετοχή Ζάεφ, Πάϊατ, Νίμιτς, Ολάντ και άλλων ρεταλιών) κάλεσε σε συγκρότηση ενός ενιαίου προοδευτικού σχήματος, συμπεριλαμβάνοντας και τους «αποστάτες» της Νέας Αριστεράς, οδήγησαν τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ σε ανοιχτό πόλεμο και με το τοτέμ της παράταξης.

Ο Μητσοτάκης αντιμέτωπος με την πρώτη μεγάλη κρίση του

(συνέχεια από σελ.3)

Η απόλυτη άρνηση του Μητσοτάκη για δημόσιο έλεγχο των τιμών, ειδικά στα αγαθά υποχρεωτικής λαϊκής κατανάλωσης, είναι το «μυστικό» πίσω από την έκρηξη της κερδοφορίας σε συγκεκριμένους κλάδους. Στα τρόφιμα έχει αποδειχθεί ότι μέσα σε 2 χρόνια το 50ευρω έχει μετατραπεί σε κάτι λιγότερο από 30ευρω. Την ώρα που το καυτό καλοκαίρι θα αυξήσει κατακόρυφα την κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας, η κυβέρνηση επιτρέπει μια σχεδιασμένη εκτίναξη της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος, που θα μεταφέρει πλούτο από τα εργατολαϊκά νοικοκυριά στα θησαυροφυλάκια της (ιδιωτικοποιημένης) ΔΕΗ και των ποικίλων «παρόχων» που έχουν συνωστιστεί στον τομέα της εμπορίας της ενέργειας.

Όμως η «σκληρή» δημοσιονομική πολιτική -που γίνεται δρακόντεια στην υγεία, στην εκπαίδευση και στην κοι-

νωνική προστασία (πχ με την πλειοψηφία των πυροσβεστών να είναι «ελαστικοποιημένοι» τριμηνίτες μπροστά στις σαρωτικές πυρκαγιές του πιο επικίνδυνου καλοκαιριού...)- δεν αφορά εξίσου όλες τους τομείς. Στην αγορά των όπλων, η κυβέρνηση που «έτρεξε» το πιο φιλόδοξο εξοπλιστικό πρόγραμμα της σύγχρονης εποχής, ανακοίνωσε ξαφνικά ότι αυγατίζει τις παραγγελίες των F35, προκαλώντας απορίες και ερωτηματικά ακόμα και ανάμεσα στα στρατιωτικά επιτελεία, και «ψιθύρους» που έφτασαν ακόμα και στα φιλοπόλεμα και φιλομilitarιστικά sites.

Γιατί ο Μητσοτάκης επιδιώκει να διατηρεί την κυβέρνησή του στην πρώτη γραμμή του ΝΑΤΟϊκού στρατοπέδου, αλλά και να στηρίζει δια των εξοπλισμών την ανταγωνιστικότητα του ελληνικού κράτους στη διαπάλη για κυριαρχία στην Ανατολική Μεσόγειο. Όπου, παρά τις περί του αντιθέτου φιλολογίες, ο ελληνοτουρκικός

ανταγωνισμός παραμένει μια ενεργή και επικίνδυνη πραγματικότητα. Πρόσφατα, με πρόσχημα την προστασία των θαλασσών (!), η κυβέρνηση Μητσοτάκη εξήγγειλε ένα κουτοπόνηρο πρόγραμμα «θαλάσσιων πάρκων», που επεκτείνει μονομερώς την ελληνική κυριαρχία σε όλα τα (μέχρι σήμερα) διεθνή ύδατα του κεντρικού Αιγαίου. Έτσι, μια κυβέρνηση που καμώνεται ότι οργανώνει μια μετάβαση σε «ήρεμα νερά στο Αιγαίο» (και κατηγορείται γι' αυτό από θερμοκέφαλους μέσα κι έξω από τη ΝΔ...) οδηγεί στην πραγματικότητα τις εξελίξεις στα όρια του τουρκικού casus belli.

Ο κατάλογος με τις παραδειγματικές αναφορές στην αντιδραστική και επικίνδυνη πολιτική του Μητσοτάκη θα μπορούσε να συνεχιστεί χωρίς τέλος.

Μέσα από τις ανάλογες εμπειρίες μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού ωρίμασε η μαζική απόσυρση εμπιστοσύνης που εκφράστηκε στις ευρωεκλογές. Σε

όσα ακολούθησαν εκφράστηκε η απροθυμία και η ανικανότητα του μητσοτατικού «συστήματος» να αυτό-ρυθμιστεί παραλαμβάνοντας και επεξεργαζόμενο το μήνυμα εκατοντάδων χιλιάδων ψηφοφόρων. Έστω κι αν αυτό ενέχει πολιτικούς κινδύνους για την ηγετική ομάδα της ΝΔ, κινδύνους που μπορούν να εξελιχθούν σε γενικότερη καθεστωτική αστάθεια. Η παράλυση της αντιπολίτευσης δεν θα αρκεί για πασπαρτού του Μητσοτάκη για πολύ καιρό. Τα παραδείγματα του Μακρόν ή του Σολτζ (θα έπρεπε να) είναι διδακτικά.

Το κίνημα και η Αριστερά έχουν απέναντί τους μια πιο ευάλωτη κυβέρνηση απ' ό,τι ίσχυε χθες. Όμως για να την ανατρέψουμε, και για να σταματήσουμε το πρόγραμμα των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, χρειαζόμαστε μια σχεδιασμένη και οργανωμένη παρέμβαση, με στόχο μια κάθετη κλιμάκωση της κοινωνικής αντίστασης από τα κάτω.

ΚΕΝΤΡΟΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Μάλιστα, ο Κασσελάκης υποστήριξε ότι αν προκύψουν διαδικασίες δημιουργίας νέου φορέα θα είναι υποψήφιος για την ηγεσία του, ακόμα και αν βρει τον Τσίπρα απέναντί του. Εκτός αν επιστρέψει στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ο Τσίπρας και εκείνος θα είναι δίπλα του ως στρατιώτης!

Ο Αλέξης Τσίπρας με τις παρεμβάσεις του το τελευταίο διάστημα και τους ανοιχτούς διαύλους επικοινωνίας με τον ΓΑΠ και άλλα ντόπια και διεθνή καθεστωτικά κέντρα, διεκδικεί ρόλο γεφυροποιού, ώστε να προχωρήσει η συμπόρευση των «προοδευτικών» δυνάμεων, σε μια πορεία υπέρβασης του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ. Μετά τις τόσες αγκαλιές με Σίσι και Νετανιάχου, κάποια δουλειά πρέπει να κάνει και αυτός...

Πέραν των δύο βασικών στρατοπέδων, ο Νίκος Παπάς, ως συνήθως, δεν έχει ακόμα καταλήξει προς τα που θα κινηθεί, ενώ ρόλο διεκδικεί και η Κίνηση των «3» (Τεμπονέρας, Κοτσκάς, Τσιόκας), που επιμένουν για νέο πολιτικό υποκείμενο της κεντροαριστεράς. Σε κάθε περίπτωση, βαδίζουμε προς ένα δεύτερο σερί καλοκαίρι, με το ριάλιτι ΣΥΡΙΖΑ, να απασχολεί την πολιτική επικαιρότητα.

ΠΑΣΟΚ

Στο ΠΑΣΟΚ, οι διαδικασίες της επόμενης μέρας ξεκίνησαν με τη συνεδρίαση της ΚΠΕ, στις 30/6. Νίκος Ανδρουλάκης και Χάρης Δούκας (να ψηφίζεις δήμαρχο Αθήνας και να σου βγαίνει αρχηγός του ΠΑΣΟΚ...) είναι το βασικό δίπολο στην κούρσα για την προεδρία, με τον πρώτο

γύρο των εκλογών να διεξάγεται στις 6 Οκτωβρίου και τον δεύτερο στις 13 Οκτωβρίου. Την υποψηφιότητα του δημάρχου Αθήνας στηρίζει ο Μανώλης Χριστοδουλάκης, παρότι το όνομά του περιλαμβανόταν στους ενδεχόμενους υποψήφιους και αρκετοί Παπανδρεϊκοί, αλλά και πρώην συνοδοιπόροι του Ανδρουλάκη, όπως ο Οδυσσέας Κωνσταντινόπουλος. Υποψηφιότητα έθεσαν ακόμα οι Παύλος Γερουλάκος, Μιλένα Αποστολάκη και Μιχάλης Κατρίνης. Ο Ανδρουλάκης θα επιμένει στην αυτόνομη πορεία του ΠΑΣΟΚ, παίρνοντας αποστάσεις από την κοινή εκλογική κάθοδο με τον ΣΥΡΙΖΑ, για την ώρα. Αντίθετα, ο Δούκας θα προσπαθήσει να εκλεγεί με όπλο τις ευρύτερες συνεργασίες, όπως στις δημοτικές εκλογές. Ο έλεγχος του κομματικού μηχανισμού από τον Ανδρουλάκη, αλλά και η υποστήριξη προς τον Δούκα από μερίδα των κυρίαρχων ΜΜΕ, προμηνύει μια αμφίρροπη αναμέτρηση.

Νέα Αριστερά

Η αποτυχία της Νέας Αριστεράς να εκλέξει ευρωβουλευτή, άνοιξε και εκεί τη συζήτηση για την πορεία του σχηματισμού που προέκυψε από την προηγούμενη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ. Η αποδυναμωμένη ΝΕ.ΑΡ. είναι ανοιχτή στα σενάρια ανασυγκρότησης της κεντροαριστεράς. Διαθέτει εξάλλου μια τιμηλή κοινοβουλευτική ομάδα που τυχόν «μετακίνησή» της μπορεί να καθορίσει ποιο κόμμα θα είναι αξιωματική αντιπολίτευση στη βουλή. Ο Αλέξης Χαρίτσης επισήμανε ότι για τη Νέα Αριστερά ο διάλογος για τη

διαμόρφωση ενός ενιαίου μετώπου απέναντι στη Δεξιά έχει προγραμματικές προϋποθέσεις, θέλοντας να αποκηρύξει το ρόλο «ουράς» στην όποια πολιτική ή εκλογική συμμαχία συγκροτηθεί και προτείνει την αντιγραφή του μοντέλου του «Νέου Λαϊκού Μετώπου» στην Ελλάδα. Κάτι τέτοιο βέβαια απαιτεί ρήξη με την καθεστωτική υπευθυνότητα.

Αντίθετα, ο Ε. Τσακαλώτος, με άρθρο του στην ΕΦ.ΣΥΝ. προτάσσει ως επείγουσα ανάγκη την «ανασύνθεση της Αριστεράς και τη δημιουργία ενός αντιπαραθετικού κοινωνικού και πολιτικού μπλοκ». Επιδίωξη στην οποία, σύμφωνα με τον πρώην υπουργό οικονομικών, δεν βοηθάει το «δεν συζητάμε με αυτούς που υπογράψανε μνημόνια», επιχειρώντας να βγάλει από το κάδρο το μνημονιακό παρελθόν των στελεχών της ΝΕ.ΑΡ. και να επαναπατριστεί στη ριζοσπαστική Αριστερά.

Αν κάτι επιβεβαιώνουν οι διεργασίες στα κόμματα του λεγόμενου «προοδευτικού» χώρου, οι αντιπαραθέσεις, τα παρασκηνιακά «μαχαιρώματα», οι απειλές διαγραφών και διασπάσεων και η απωθητική για την κοινωνία καμαρίλα, είναι το στρατηγικό αδιέξοδο της κεντροαριστεράς. Όλη αυτή η «από τα πάνω» απόπειρα ανασύνθεσης, χωρίς καμία κοινωνική αναφορά και συμμετοχή στο μαζικό κίνημα, με συζήτηση μόνο για τα πρόσωπα, χωρίς πολιτικές αιχμές που θα ενσωματώνουν τα αιτήματα της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας και θα συγκρούονται με το νεοφιλελεύθερο μονόδρομο, σίγουρα δεν μπορεί να

δώσει προοπτική ριζικής κοινωνικής αλλαγής. Είναι απίθανο μια καινούργια ηγεσία στο ΠΑΣΟΚ ή στον ΣΥΡΙΖΑ, να οδηγήσει στην επίλυση αυτού του υπαρξιακού προβλήματος, όταν η απάντηση στη Δεξιά είναι μια πιο «προοδευτική διακυβέρνηση» με παρόμοια πολιτική.

Και πολύ περισσότερο ακόμα και αν παραμεριστούν οι ηγεσίες και προχωρήσουν τα σχέδια συνένωσης των δύο χώρων (είναι και εκείνο το εκλογικό μόνους, που δεν υπάρχει για συνασπισμούς κομμάτων), τίποτα ελπιδοφόρο δεν μπορεί να φέρει για τον κόσμο που ζει από τη δουλειά του ή κινείται μεταξύ ανεργίας και επισφάλειας. Ακόμα και μια πιο γενναία επιδοματική πολιτική, σίγουρα δεν αποτελεί ενίσχυση της εργασίας. Γιατί ούτε το κεφάλαιο θα φορολογηθεί, ούτε το κοινωνικό κράτος θα αναταχθεί, ούτε οι επαναπροωθήσεις και οι εξορύξεις στο Αιγαίο θα σταματήσουν, αν υποθέσουμε ότι η κεντροαριστερά βρεθεί στην κυβερνητική εξουσία.

Αγωνία

Βέβαια, δεν πρέπει να υποτιμάμε την αγωνία της άρχουσας τάξης να δημιουργηθεί σύντομα ένας εναλλακτικός πόλος, ως εφεδρεία στην κυβέρνηση της ΝΔ, για την οποία η λαϊκή δυσαρέσκεια όλο και μεγαλώνει και αναζητά πολιτική έκφραση. Σε μια περίοδο έντασης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και διαρκούς οικονομικής στασιμότητας στην ευρωζώνη, ο ελληνικός καπιταλισμός έχει σοβαρούς λόγους να ανησυχεί. Και είναι βέβαιο ότι ο «τραυματισμένος» Μητσοτάκης δεν μπορεί να οδηγήσει μόνος του το πλοίο στη «θαλασσοταραχή». Ειδικά όταν έχουν υπάρξει σοβαρές ρωγμές στην κοινωνική συμμαχία που τον στηρίξε και διάφορα αστικά επιτελεία αναζητούν ήδη το διάδοχό του.

Όσο η κυβέρνηση της ΝΔ φθείρεται και ο κόσμος αναζητά τη μέθοδο «για να πέσει η Δεξιά», τόσο πιο πολύ φαίνεται το κενό του άλλου αριστερού πόλου, που θα είναι χρήσιμο αντίβαρο στην υπεροχή του Μητσοτάκη και την ακροδεξιά απειλή. Όμως, στο πεδίο της στήριξης των αγώνων, της ενωτικής δράσης της Αριστεράς, των πολιτικών πρωτοβουλιών, έχουμε αρκετή δουλειά να κάνουμε. Γιατί περισσότερο από ποτέ, υπάρχει ανάγκη ανασυγκρότησης της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και δημιουργίας ενός πραγματικού αντίπαλου δέους. Τόσο απέναντι στους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους και τους ακροδεξιούς, όσο και απέναντι στον δήθεν «προοδευτισμό».

Η κυρίαρχη ευρωπαϊκή πολιτική έθρεψε την άνοδο της ακροδεξιάς

Του Νικόλα Κολυτά

Τα αποτελέσματα των φετινών ευρωεκλογών έδειξαν μια σαφή τάση άνοδου της ακροδεξιάς πανευρωπαϊκά. Στις κραταιές χώρες του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, αλλά και σε μικρότερες περιφερειακές δυνάμεις, καταγράφηκε ανησυχητική άνοδος. Πρόκειται για το αποτέλεσμα των αδιέξοδων και εγκληματικών πολιτικών του κυρίαρχου κεντροδεξιού πολιτικού μπλοκ στην Ευρώπη την τελευταία δεκαετία, αλλά και της αδυναμίας της Αριστεράς να οικοδομήσει διεθνώς μια αντιπαραθετική πολιτική πρόταση ρήξης τόσο με το νεοφιλελευθερισμό όσο και με την άκρα δεξιά.

Ενίσχυση ευρωπαϊκών ποσοστών

Ένα μαύρο πέπλο εμφανίστηκε ξανά στον ευρωπαϊκό εκλογικό χάρτη. Σε χώρες ορόσημα του ευρωπαϊκού οικοδομήματος, η ακροδεξιά έκανε μια πραγματική επίδειξη δύναμης. Στη Γαλλία, το κόμμα της Μαρίν Λεπέν συγκέντρωσε το 31% των ψήφων κατακτώντας την πρώτη θέση και οδηγώντας τον Μακρόν στην προκήρυξη πρόωρων εκλογών. Στη Γερμανία, το ακροδεξιό AfD που εμπλεκόταν σε μια σειρά από σκάνδαλα και είχε κατηγορηθεί για φιλοναζιστική ρητορική συγκέντρωσε το 15% των ψήφων και ανερχόμενο σε δεύτερη πολιτική δύναμη κέρδισε έξι έδρες σε σχέση με τις προηγούμενες ευρωεκλογές. Στην Ιταλία το ακροδεξιό κόμμα της Τζώρτζια Μελόνι Fratelli d'Italia κέρδισε το 28% των ψήφων ανερχόμενο σε πρώτη δύναμη υποσκελίζοντας την επίσης ακροδεξιά Λέγκα. Στην Ισπανία το ακροδεξιό VOX αναδείχθηκε τρίτη δύναμη συγκεντρώνοντας το 9% των ψήφων και έχοντας απώλειες από το επίσης ακροδεξιό νέο κόμμα Se Acab la Fiesta.

Είναι τρομακτικό, όμως συνάμα και αληθινό. Οι δύο ομάδες στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο που βρίσκονται στην πιο δεξιά πλευρά του φάσματος, οι Ευρωπαίοι Συντηρητικοί και Μεταρρυθμιστές (ECR) και η ομάδα Ταυτότητα και Δημοκρατία (ID), ελέγχουν αθροιστικά 141 έδρες στο σώμα. Αν δηλαδή ήταν ενιαίος φορέας θα ήταν η δεύτερη μεγαλύτερη δύναμη στο ευρωκοινοβούλιο. Σε αυτό το άθροι-

σμα δεν υπολογίζονται οι 15 βουλευτές της Εναλλακτικής για τη Γερμανία, οι 10 εκπρόσωποι του κόμματος Fidesz του Ούγγρου πρωθυπουργού Βίκτορ Όρμπαν, οι έξι που ανήκουν στο κόμμα Συνομοσπονδία της Πολωνίας και τα τρία μέλη του φιλοκρεμλινικού κόμματος Αναγέννηση της Βουλγαρίας. Πρόκειται για μια πολύ δυναμική ενίσχυση του ακροδεξιού πολιτικού φάσματος, η οποία αντανάκλαται και σε μικρότερα ευρωπαϊκά κράτη.

Στην Αυστρία, στην Ολλανδία, στο Βέλγιο, στην Ουγγαρία, στην Πολωνία και σε πολλές ακόμη ευρωπαϊκές χώρες η ακροδεξιά σημείωσε πολύ υψηλά ποσοστά. Βρισκόμαστε λοιπόν αντιμέτωποι με τα αποτελέσματα των κυρίαρχων ευρωπαϊκών πολιτικών την τελευταία δεκαεπταετία. Των πολιτικών που τσακίζουν τα εργατικά δικαιώματα, που κλείνουν τα σύνορα και καλλιεργούν τον συστημικό ρατσισμό, των πολιτικών που αδιαφορούν για την κλιματική αλλαγή και προβάλλουν την πράσινη ανάπτυξη μόνο ως επενδυτική ευκαιρία, των πολιτικών που βασίζονται στην ταξική καταπίεση, τον ρατσισμό, το σεξισμό και την αποθέωση του ατομικού δρόμου. Η ξεκάθαρη στροφή προς την άκρα δεξιά συνολικά στην Ευρώπη είναι μια εξέλιξη που αφενός προκαλεί ανησυχία, αφετέρου όμως ήταν ορατή καθώς οι κυρίαρχες ευρωπαϊκές

Στην Ελλάδα οι διάφορες φυλές της διεθνούς ακροδεξιάς αποτυπώνονται στη δημόσια συζήτηση ως ένα κακέκτυπο, μια κακή αντιγραφή. Το ανησυχητικό είναι ότι αθροιστικά συγκεντρώνουν περίπου το 18% των ψήφων των ευρωεκλογών του Ιουνίου, αποτυπώνοντας με σαφή τρόπο τις δυναμικές που υπάρχουν.

πολιτικές δυνάμεις έδιναν προνομιακό πολιτικό πεδίο παρέμβασης στο χώρο της εθνικιστικής δεξιάς.

Ενδυνάμωση στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα οι διάφορες φυλές της διεθνούς ακροδεξιάς αποτυπώνονται στη δημόσια συζήτηση ως ένα κακέκτυπο, μια κακή αντιγραφή. Ο φιλορωσισμός του Βελόπουλου, οι αναφορές της Λατινοπούλου στη Μελόνι, οι θρησκόληπτες αφηγήσεις του Νατσιού, ο θαυμασμός του τραμπισμού από τους Μπογδάνους, είναι μόνο λίγα δείγματα της αστεϊότητας της ελληνικής ακροδεξιάς, που αντιλαμβάνομενη ότι υπάρχει διεθνές ρεύμα και εσωτερικό πολιτικό κενό στα δεξιά της ΝΔ, διαγωνίζεται για τα ηνία του χώρου. Το ανησυχητικό είναι ότι οι διάφορες παραλλαγές της ελληνικής ακροδεξιάς αθροιστικά συγκεντρώνουν περίπου το 18% των ψήφων των ευρωεκλογών του Ιουνίου, αποτυπώνοντας με σαφή τρόπο

τις δυναμικές που υπάρχουν. Σε αυτό προφανώς συντέλεσε η συνολική πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη την τελευταία πενταετία, αλλά και η έλλειψη προοπτικής από τις δυνάμεις της λεγόμενης κεντροαριστεράς.

Το κόμμα Βελόπουλου κατέλαβε την τέταρτη θέση στην επικράτεια μετρώντας όμως υψηλά ποσοστά στη Βόρεια Ελλάδα, όπου σε κάποιες περιφέρειες αναδείχθηκε δεύτερη δύναμη, με ποσοστά τα οποία ξεπερνούν και το 15%. Συγκεκριμένα, κέρδισε τη δεύτερη θέση στη Β' Θεσσαλονίκης (16,03%) και στους νομούς Δράμας (15,48%), Κιλκίς (16,54%), Σερρών (15,84%), Ημαθίας (18,46%) και Πέλλας (17,40%). Φαίνεται πως περίπου 700.000 από τους 3,9 εκατομμύρια ψηφοφόρους που καταμετρήθηκαν, επέλεξαν να στηρίξουν τα κόμματα που υιοθετούν ρητορική μίσους και υπερσυντηρητικές ιδέες για το μέλλον της Ευρώπης. Ο αυτοαποκαλούμενος πατριωτικός χώρος επαίρεται

για τη δυναμική του και οι διάφοροι ηγετίσκοι ξιφομαχούν για το ποιος θα γίνει ο βασικός εκφραστής.

Ο Βελόπουλος, ως κυρίαρχος του χώρου, επιχείρησε να κάνει ένα «άνοιγμα» αμέσως μετά την ανακρίση των αποτελεσμάτων, καλώντας σε συστράτευση και χρησιμοποιώντας φράσεις όπως «είμαστε αντιπολίτευση» και «δεν θα σταματήσουμε μέχρι να κυβερνήσουμε». Κάλεσμα το οποίο πάντως έμεινε ασχολίαστο από τους επικεφαλής των υπολοίπων κομμάτων της ακροδεξιάς. Ο πρόεδρος της «Νίκη», Δημήτρης Νατσιός, σε δηλώσεις του, λίγο αργότερα, αγνόησε το κάλεσμα Βελόπουλου, μοιραζόμενος την πεποίθησή του ότι στις επόμενες εκλογές, το κόμμα του θα έχει μεγαλύτερα αποτελέσματα. Το κόμμα Νατσιού στηρίζεται άλλωστε σε εκκλησιαστικούς και παραεκκλησιαστικούς κύκλους με ισχυρούς μηχανισμούς σε μικρές τοπικές κοινωνίες ιδιαίτερα στην επαρχία. Η νέα αρνητική έκπληξη ήταν το κόμμα της Αφροδίτης Λατινοπούλου, που έτυχε τεράστιας προβολής από τα αστικά ΜΜΕ τις τελευταίες ημέρες πριν τις ευρωεκλογές. Χαρακτηριστικό της Λατινοπούλου είναι ότι επιχειρεί με το δημόσιο λόγο της να κανονικοποιήσει την ακροδεξιά ρητορική. Η δήλωσή της μετά τις εκλογές ήταν χαρακτηριστική «Δυστυχώς, το παλαιό πολιτικό σύστημα έχει χάσει την αξιοπιστία του. Είμαστε εδώ όμως δυνατοί και κάνουμε το πρώτο βήμα. Δεν επικρατεί καμία ακροδεξιά, επιτέλους θα επικρατήσει η άνοδος της λογικής».

Διεκδίκηση νέων ακροατηρίων

Μια νέα γενιά ψηφοφόρων τέθηκε ενώπιον της εκλογικής διαδικασίας στις φετινές ευρωεκλογές. Πρόκειται για μια γενιά που έχει έλλειμμα συλλογικών αναπαραστάσεων και αγώνων και που αντιλαμβάνεται την έννοια της δημόσιας συζήτησης κυρίως υπό το πρίσμα των νέων μέσων. Αυτοί οι δύο παράγοντες υπήρξαν καθοριστικοί για την ενίσχυση της ακροδεξιάς πανευρωπαϊκά. Η γενιά των πολέμων στην Ουκρανία και την Παλαιστίνη, η γενιά της πανδημίας και των περιορισμών, η γενιά της βίαιης φτωχοποίησης και της κλιματικής αλλαγής, αναζητά εναγωνίως διέξοδο και όσο η ριζοσπαστική Αριστερά αδυνατεί να βρει τα εργαλεία να τη συναντήσει, να την οργανώσει και να την εκφράσει, τόσο οι δυνάμεις της λαϊκιστικής ακροδεξιάς θα βρίσκουν πρόσφορο έδαφος πολιτικής ανάπτυξης.

Από τη Γερμανία και τη Γαλλία μέχρι την Πολωνία και την Ισπανία η ακροδεξιά κέρδισε τη νεανική ψήφο με σημαντικά ποσοστά σε αυτές τις ευρωεκλογές. Εκλογικά ακροατήρια που το 2019 έλαβαν το προσωνύμιο «Η γενιά Γκρέτα» λόγω της νεαρής

Σουηδής ακτιβίστριας και είχαν εκφραστεί πολιτικά ψηφίζοντας είτε Πράσινους είτε Αριστερά, φαίνεται πως μετατοπίστηκαν δεξιότερα σε πανευρωπαϊκό επίπεδο στις ευρωεκλογές του 2024. Η κυρίαρχη ατζέντα που βλέπει τους πρόσφυγες ως πρόβλημα, τον πόλεμο ως αναγκαιότητα, τις ταξικές διακρίσεις ως μια πραγματικότητα και την κλιματική αλλαγή ως ένα πεδίο κερδοφορίας, έδωσε πολλά κιλά πολιτικής ισχύος στις μπαταρίες της ακροδεξιάς. Με τους ηγέτες τους μάλιστα να χειρίζονται αριστοτεχνικά τα νέα μέσα κοινωνικής δικτύωσης-- καλύτερα από τους ηγέτες των συστημικών κομμάτων- τα ευρωπαϊκά, συχνά νεοσύστατα εθνικιστικά, δήθεν αντισυστημικά κόμματα απέκτησαν κύρος και θεωρήθηκαν από κάποιους νεαρούς ψηφοφόρους ανατρεπτικά και αντικομφορμιστικά.

Στην Ελλάδα ευτυχώς, η μακρά παράδοση των αγώνων, το βαθύ ριζώμα της Αριστεράς σε εργατικούς και φοιτητικούς χώρους και η ανάπτυξη επιμέρους κινήσεων, ήταν αυτή που δεν επέτρεψε στην εγχώρια ακροδεξιά να κοκορεύεται ότι κυριάρχησε στη νέα γενιά. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Ελληνική Λύση έλαβε μικρότερο ποσοστό σε σχέση με τον μέσο όρο της στους νέους 17 έως 34 ετών και τους φοιτητές. Αν αναλογιστεί κανείς ότι τα τελευταία χρόνια η φοιτητική Αριστερά ηγεμονεύει πανελλαδικά, εκτοπίζοντας τη ΔΑΠ από την πρώτη θέση στις φοιτητικές εκλογές και ότι ακροδεξιά μορφώματα δεν έχουν κατορθώσει καν να εμφανίσουν οργανώσεις και σχήματα στις σχολές, τότε αντιλαμβάνομαστε πόσο σημαντική είναι η παρουσία της οργανωμένης Αριστεράς στην κοινωνία.

Το δεδομένο είναι ότι τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια πάρα πολύ δύσκολη πολιτική συνθήκη. Από τη μία η νεοφιλελεύθερη δεξιά συνεχίζει να κρατάει τα πολιτικά ηνία της ΕΕ, από την άλλη εμφανίζεται ένα ανομοιογενές, αλλά επικίνδυνο πολιτικό ρεύμα που συγκροτείται γύρω από την ξενοφοβία, τον κοινωνικό συντηρητισμό, τον αντικομμουνισμό και την έμφαση στο έθνος-κράτος. Με λίγα λόγια η κεντρική πολιτική συζήτηση αναμένεται να μετατοπιστεί ακόμη δεξιότερα τα επόμενα χρόνια βάσει των νέων ευρωπαϊκών συσχετισμών. Αυτός είναι και ο λόγος που το οργανωμένο κίνημα και η Αριστερά, έχουν αναβαθμισμένα καθήκοντα τη νέα χρονιά. Κάθε σπιθαμή αντίδρασης πρέπει να γίνει φωτιά, κάθε μικρός αγώνας πρέπει να στηριχθεί δυναμικά, κάθε προσπάθεια που εδράζεται στο τρίπτυχο μαζικότητα-ενότητα-ριζοσπαστισμός, πρέπει να είναι η βάση της δικής μας απερίθρηστος στο μαύρο που αυξάνεται σε όλη την Ευρώπη.

με κόκκινο μέλαν

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΟΛΕΜΟΧΑΡΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Προς έγκριση στην ειδική επιτροπή της Βουλής έφερε ο Νίκος Δένδιας την προσφορά για τα F-35, αλλά και τη συμμετοχή της Ελλάδας στο πρόγραμμα ναυπήγησης της φρεγάτας Constellation και άλλες δαπάνες του Ναυτικού. Σύμφωνα με δημοσιεύματα, που επικαλούνται πηγές του υπουργείου «Αμυνας», η ελληνική κυβέρνηση θα προχωρήσει σε πρώτη φάση στη δημιουργία μιας μοίρας F-35 στις τάξεις της Πολεμικής Αεροπορίας με την αγορά 20 μαχητικών, το συνολικό κόστος της οποίας εκτιμάται ότι θα αγγίξει τα 3,6 δισ. ευρώ. Τα υπερσύγχρονα μαχητικά Rafale και F-35 και οι φρεγάτες Belharrag και Constellation έχουν μεγαλύτερη αυτονομία και αυτάρκεια για να επιχειρούν σε ανοιχτές θάλασσες και σε μακρινές αποστάσεις από τις ελληνικές βάσεις, είναι με άλλα λόγια κατεξοχήν επιθετικά όπλα. Με την ΕΕ να έχει μπει σε διαδικασία μετατροπής σε «Πολεμική Ένωση» και τον ενεργειακό ανταγωνισμό στην ανατολική Μεσόγειο, να συνεχίζει να αποτελεί προτεραιότητα του ελληνικού κράτους, η κυβέρνηση της ΝΔ προχωρά σε προγράμματα στρατιωτικών εξοπλισμών, το κόστος των οποίων αναμένεται να ξεπεράσει τα 20 δισ. ευρώ σε βάθος δεκαετίας, στερώντας υπερπολύτιμους οικονομικούς πόρους από το πεδίο της κοινωνικής πολιτικής. Την ίδια ώρα, στην Ερυθρά Θάλασσα, η φρεγάτα «Ψαρά», αντικατέστησε την «Υδρα» στην ευρωπαϊκή πολεμική αποστολή Aspides, προς υποστήριξη του εφοπλιστικού κεφαλαίου και του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ.

ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ ΚΕΡΔΩΝ

Με τόση επίμονη ενασχόληση με την πολεμική προετοιμασία στις Βρυξέλλες και τα γεωπολιτικά παιχνίδια στην περιοχή, που να μείνει χρόνος στο Μητσotάκη για την αντιμετώπιση του πληθωρισμού, που έχει «γονατίσει» τα εργατικά-λαϊκά στρώματα και έχει γεμίσει τα ταμεία των επιχειρήσεων. Γιατί όπως έχουμε ξαναγράψει, έχουμε να κάνουμε με πληθωρισμό κερδών. Οι επιχειρήσεις πέρασαν τις αυξήσεις του εισαγόμενου κόστους στις τιμές, ενισχύοντας σημαντικά τα κέρδη τους. Συμπέρασμα που επιβεβαίωσε και το Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής. Σύμφωνα με την ανάλυση του, από τη συνολική αύξηση του πληθωρι-

σμού κατά 16% μεταξύ δ' τριμήνου 2019 και α' τριμήνου 2024, το μερίδιο των κερδών ήταν 9%, έναντι μόνο 4,1% του κόστους εργασίας. Την ίδια στιγμή, σύμφωνα με την ετήσια έκθεση του 2024 από το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ, η Ελλάδα έχει την μεγαλύτερη μείωση πραγματικού εισοδήματος από εργασία από όλες τις χώρες της ΕΕ την περίοδο 2019-2023 με ποσοστό -8,3%. Και κάπως έτσι θα έχουμε ρεκόρ κερδοφορίας για τις εισηγμένες. Το 2023 τα κέρδη των εισηγμένων εταιρειών αναμένεται να ξεπεράσουν τα 10,4 δισ. ευρώ που πέτυχαν το 2022, ενώ οι χρηματοοικονομικές διανομές εκτιμάται ότι θα προσεγγίσουν ή και θα ξεπεράσουν τα 4 δισ. ευρώ, το υψηλότερο ποσό από το 2008!

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

Με τις φωτιές να αποτελούν καθημερινό φαινόμενο στην Αττική και την υπόλοιπη χώρα -εν μέσω μόνιμα υψηλών θερμοκρασιών και των ισχυρών ανέμων που τις τροφοδοτούν- η κυβέρνηση συνεχίζει στη λογική μετατόπισης ευθυνών προς τον κόσμο, αντί ενός σοβαρού σχεδίου πρόληψης και πυροπροστασίας. Έτσι, απογειώνοντας την «ατομική ευθύνη», απειλεί με βαριά πρόστιμα όσους δεν δηλώσουν στη σχετική πλατφόρμα (μέχρι 15/7) τον καθαρισμό των οικοπέδων τους. Οι διαχρονικοί...τούρκοι προβοκάτορες, που βάζουν φωτιές για να πλήξουν τον τουρισμό ή οι ανακρινόμενοι με το βίντεο δήθεν εμπρηστών, που αποδείχτηκαν άνθρωποι που προσπαθούσαν να σβήσουν τη φωτιά στη Βάρη-Κορωπίου, θα προκαλούσαν πολλά περισσότερα γέλια, αν δεν υπήρχε μόλις 1% απορρόφηση των πόρων του Ταμείου Ανάκαμψης για πυροπροστασία και φυσικά δε ζούσαμε στα χρόνια της κλιματικής καταστροφής. Τον Ιούνιο του 2024 κήκαν τριπλάσιες εκτάσεις από το μέσο όρο 15 ετών, σύμφωνα με το Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών. Το 57% των σχεδόν 80 εκατομμυρίων στρεμμάτων που καταστράφηκαν σε μεγάλες πυρκαγιές στην Ευρώπη μεταξύ 2000 και 2023 καταγράφεται σε τρεις χώρες, που είχαν και τις μεγαλύτερες καμένες εκτάσεις - Πορτογαλία, Ισπανία και Ελλάδα. Και οι προβλέψεις δείχνουν ότι η κατάσταση θα επιδεινωθεί. Μέχρι το τέλος του αιώνα, η Ισπανία, η Ιταλία και η Ελλάδα θα έχουν 20-40% περισσότερες ημέρες για την εξάπλωση δασικών πυρκαγιών.

Μετά τις ευρωεκλογές Ποιες οι προοπτικές για την

Της Μαρίας Μπόλαρη

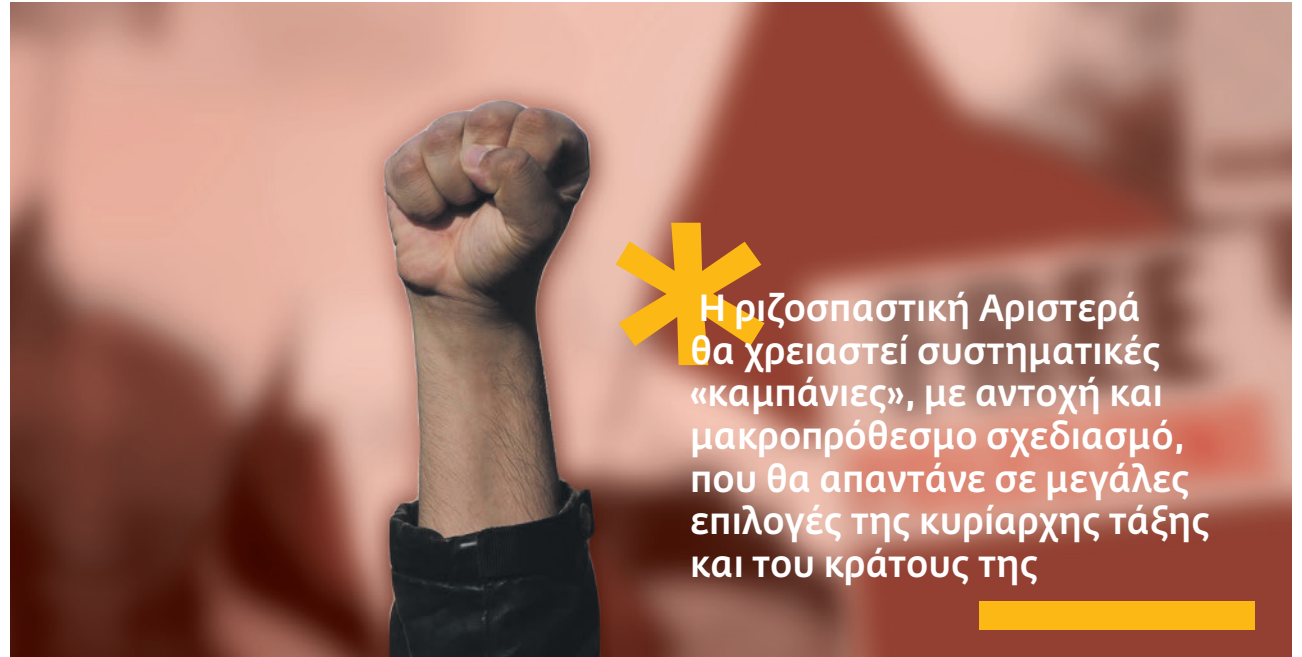
Στα αποτελέσματα των ευρωεκλογών παρουσιάζεται ανάγλυφα ένα σημείο με ξεχωριστή πολιτική σημασία: σε πολλές χώρες-μέλη της ΕΕ οι δυνάμεις της οργανωμένης πολιτικής Αριστεράς έχουν υποχωρήσει προς ένα ιστορικά χαμηλό επίπεδο.

Αυτή η διαπίστωση δεν ισχύει στην Ελλάδα: το άθροισμα των ανθρώπων που επέλεξαν να εκφραστούν πολιτικά μέσω ενός ψηφοδέλιου που (στον α΄ ή στον β΄ βαθμό...) αναφέρεται σε έναν κοινωνικό «ριζοσπαστισμό», που στηρίζεται στις απελευθερωτικές δυνατότητες των εργαζόμενων ανθρώπων, προσεγγίζει το 20%. Η Αριστερά, με την πλατιά έννοια του όρου, έχει συγκρατήσει δυνάμεις που, αν και ασφαλώς δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ικανοποιητικές απέναντι στις προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε, εξίσου δεν μπορούν να χαρακτηριστούν αμελητέες, και αυτή την εκτίμηση συμμαρύνονται όλοι οι αντίπαλοί μας.

Αυτή η ανθεκτικότητα είναι αποτέλεσμα κυρίως των ρυθμών της ταξικής πάλης στην Ελλάδα μέσα στη μακρά περίοδο που προηγήθηκε, ένα αποτέλεσμα των αγώνων των εργαζόμενων και της νεολαίας που παρέμειναν εδώ σε υψηλότερο επίπεδο σε σύγκριση με πολλές άλλες χώρες-μέλη της ΕΕ.

Όλες και όλοι γνωρίζουμε ότι αυτό το «σύνολο» δεν είναι και δεν μπορεί να είναι πολιτικά ενεργό με έναν (έστω σχετικά) ομοιόμορφο τρόπο: οι ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές «μεταφράζονται» σε διαφορετικές τακτικές, στόχους και τρόπους παρέμβασης μέσα στα ζωντανά κινήματα. Παρόλα αυτά, όπως σωστά υπολογίζουμε τον κίνδυνο της ακροδεξιάς βλέποντας το σχεδόν 20% που αθροίζεται σε διαφορετικά πολιτικά «μορφώματα», έτσι και για όλους τους σχεδιασμούς για την τακτική μας στην επόμενη περίοδο θα πρέπει να συνυπολογίζουμε το πραγματικό στοιχείο ότι ένας/μια στους πέντε ανθρώπους που πήγαν να ψηφίσουν επέλεξε να στείλει «μήνυμα» διαχωρισμού από τη ΝΔ, αλλά και τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ, από τη σκοπιά ενός κοινωνικού ριζοσπαστισμού.

Ο βασικός όγκος καταμετρήθηκε στην κάλη του ΚΚΕ, που μέσα στις συνθήκες της αποχής αύξησε το ποσοστό του στο 9,25%. Όμως αν προχωρήσουμε στο πιο «απαιτητικό» κριτήριο, αν εξετάσουμε τον απόλυτο αριθμό ψήφων στο ΚΚΕ (368.000), προκύπτει

Η ριζοσπαστική Αριστερά θα χρειαστεί συστηματικές «καμπάνιες», με αντοχή και μακροπρόθεσμο σχεδιασμό, που θα απαντάνε σε μεγάλες επιλογές της κυρίαρχης τάξης και του κράτους της

μια εικόνα που κατ' ελάχιστον μπορεί να χαρακτηριστεί ως στασιμότητα. Είναι μια επίδοση που, μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες (των μαζικών απωλειών της ΝΔ, της κρίσης ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, και της αναποτελεσματικότητας του ΠΑΣΟΚ) δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «νίκη». Έχουμε κατ' επανάληψη υποστηρίξει ότι η διατήρηση της δύναμης του ΚΚΕ είναι μέσα στη σημερινή συγκυρία ένα θετικό «νέο», λειτουργεί ως υπενθύμιση (προς κάθε κατεύθυνση) της πιθανότητας μιας κλιμάκωσης της εργατικής δράσης μέσα στις εξελίξεις που έρχονται. Γι' αυτό άλλωστε είναι δεδομένο ότι το ψηφοδέλτιο του ΚΚΕ επιλέχθηκε και από έναν ευρύτερο κόσμο που αυτοπροσδιορίζεται ως «ριζοσπαστική Αριστερά», που σε καθημερινό επίπεδο αναζητά λύσεις και πολιτική στα αριστερά του ΚΚΕ. Οι ιδεολογικοπολιτικές διαφωνίες μας με το ΚΚΕ είναι δεδομένες και σημαντικές, όμως δεν είναι αντικείμενο του παρόντος άρθρου. Τα συγκεκριμένα όρια στην εκλογική τακτική του ΚΚΕ θα πρέπει να ερμηνευτούν στη βάση της κινηματικής πείρας όλου του προηγούμενου διαστήματος: όπου το ΚΚΕ απέφυγε να αναλάβει τις πολιτικές ευθύνες που αντιστοιχούν στην οργανωμένη δύναμή του, απέφυγε τελικά (παρά κάποια προσωρινά και αποσπασματικά «ανοίγματα») να αναλάβει πρωτοβουλίες με στόχο την πραγματική κλιμάκωση των αγώνων από τα κάτω, και όχι την εκλογική «αγκίστρωση» κάποιων ανθρώπων προς την ενίσχυση του ΚΚΕ. Και αυτή η διαπίστωση αφορά πλατύ φάσμα κινηματικής εμπειρίας (εργατικό, φοιτητικό, Παλαιστήνη κ.ά.).

Το ΜΕΡΑ25 και η συμμαχία του με την ΛΑΕ απέτυχε να σπάσει το όριο της εκλογιμότητας με 2,54%, συγκεντρώνοντας 102.000 ψήφους. Εδώ τα αίτια της αποτυχίας θα πρέπει να αναζητηθούν στην πολιτική (κυρίως στις «αμφισημίες» απέναντι στην ΕΕ, αλλά και στο δισταγμό στη συγκεκριμενοποίηση ενός ριζοσπαστικού μεταβατικού προγράμματος σε άμεση σχέση με τους αγώνες της περιόδου), αλλά και στις αδυναμίες μιας οργανωμένης τακτικής δράσης μέσα στον κόσμο. Αυτός ο «χώρος» θα πρέπει στη συνέχεια να αποδείξει αν έχει την πρόθεση και τη δύναμη να συνεχίσει την προσπάθεια, τουλάχιστον ως ενιαία «συμμαχία» όπως παρουσιάστηκε στις εκλογές.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρότι συσπειρώνει ένα πάντα υπολογίσιμο κινηματικό δυναμικό, έδειξε για άλλη μια φορά μια αδιέξοδη εκλογική τακτική. Ποσοστό 0,52% και 20.000 ψήφοι, είναι επίδοση απλής καταγραφής που, όταν επαναλαμβάνεται για πολλοστή φορά, απλώς δεν έχει πολιτικό νόημα. Πολύ περισσότερο, όταν αυτή η επίδοση συνδυάζεται με την επίγνωση ότι οι βασικές οργανωμένες «συνιστώσες» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ βρίσκονται από καιρό σε ουσιαστική πολιτική και τακτική απόκλιση. Το ερώτημα που προκύπτει μέσα από αυτόν το χώρο είναι το εάν και κατά πόσο θα έχει ωριμάσει η εκτίμηση ότι είναι αναγκαίο να δοκιμαστούν νέες τακτικές και διαφορετικές επιλογές, πέρα από την επανάληψη μιας «συνταγής» που φέρνει για πολλοστή φορά τα ίδια αποτελέσματα...

Μια ειδική αναφορά χρειάζεται στην ιδιαίτερη περίπτωση της Νέας Αριστε-

ράς. Το τμήμα αυτό που αποσπαστήκε από τον ΣΥΡΙΖΑ μετά την επικράτηση του Στέφανου Κασσελάκη, διέθετε κοινοβουλευτική παρουσία, πόρους και προβολή, που έκαναν θεμιτή την επίδωξη πολιτικής εκλογιμότητας. Απέτυχε συγκεντρώνοντας 2,45% και 97.000 ψήφους. Αποδείχθηκε ότι δεν υπάρχει «πολιτικός χώρος» που να συνδυάζει μια από τα αριστερά απόσχιση από τον ΣΥΡΙΖΑ, μαζί με την υπεράσπιση των επιλογών του 2015, του κυβερνητικού «έργου» του 2015-19, και την υιοθεσία της «παρακαταθήκης» του Αλ. Τσίπρα. Το μνημόνιο 3 δεν έχει ξεχαστεί από τον κόσμο. Αυτό το τμήμα βρίσκεται πλέον μπροστά σε σκληρό πολιτικό δίλημμα: είτε θα μπει στο «σακούλι» της ανασύνθεσης ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, είτε θα πρέπει να ριζοσπαστικοποιήσει (ποιοτικά!) τις πολιτικές επιλογές που έκανε μετά την έξοδο από το μαντρί του Κασσελάκη.

Τις αδυναμίες όλου αυτού του «χώρου» πέραν του ΚΚΕ, «φωτίζει» με έναν απρόσμενο τρόπο η εκλογική επιτυχία της Πλεύσης Ελευθερίας. Μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες των ευρωεκλογών αποδείχθηκε ότι η «φασαρία» που κάνει η Ζωή Κωνσταντοπούλου για τα Τέμπη, για τις γυναικοκτονίες, για τη διαφθορά, ήταν αρκετή για να διασφαλίσει «ορατότητα» και, τελικά, εκλογιμότητα. Όμως η βασική επιλογή της Πλεύσης (Ούτε Αριστερά – Ούτε Δεξιά), εγγεγραμμένη μέσα στις τεχνικές ενός «αριστερού» εκλογικού λαϊκισμού, δεν είναι υπόβαθρο για να αντιμετωπιστούν οι δοκιμασίες της περιόδου που έρχεται. Άλλωστε δεν είναι τυχαίες οι συχνές αναφορές του Στ. Κασσελάκη

Αριστερά;

στην επιλογή για «ανοίγματα» προς την Πλεύση.

Επόμενη μέρα

Αυτό που έρχεται κατά πάνω μας είναι μια σοβαρή δοκιμασία.

Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο Μητσοτάκης θα σκληρύνει την οικονομική-κοινωνική πολιτική των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων. Η αύξηση του εργασιμου χρόνου, η σχεδιασμένη εκτίναξη της ακρίβειας, η μετάθεση της Κεραμέως στο υπουργείο Εργασίας κ.ο.κ., είναι προειδοποιήσεις που δεν επιτρέπεται να υποτιμηθούν. Το τι απαντήσεις θα δοθούν στα επερχόμενα χτυπήματα είναι ένα καθοριστικό ερώτημα. Δεν υπάρχει περιθώριο για παθητική αναμονή μιας αυθόρμητης ανάπτυξης του κινήματος. Ο κόσμος θα χρειαστεί σχεδιασμένες αγωνιστικές πρωτοβουλίες από τις οργανωμένες δυνάμεις της πολιτικής Αριστεράς, με στόχο την κλιμάκωση της αντίστασης από τα κάτω. Αυτός ο παράγοντας είναι καθοριστικής σημασίας, είναι το «θεμέλιο» για τη διαμόρφωση πολιτικής τακτικής στην επερχόμενη περίοδο.

Οι υποχρεώσεις δεν περιορίζονται στο συνδικαλιστικό πεδίο. Ένα βασικό συμπέρασμα από τις ευρωεκλογές σε ευρωπαϊκή κλίμακα είναι ότι ευρύτερες πολιτικές υποχρεώσεις αν μένουν αναπάντητες από τα αριστερά, τότε με-

τατρέπονται σε ευκαιρίες για την ακροδεξιά. Η οργανωμένη αλληλεγγύη για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες είναι το πιο προφανές παράδειγμα, σε μια χώρα όπου το έγκλημα της Πύλου έχει μείνει προς τα παρόν αναπάντητο. Το ίδιο ισχύει σχετικά με την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη. Κανείς δεν μπορεί να αισθάνεται ικανοποιημένος από τα πεπραγμένα μας, σε μια χώρα που διατηρεί στρατιωτικό/διπλωματικό «άξονα» με τους χασάπηδες του Κράτους του Ισραήλ. Ένα άλλο παράδειγμα που θα μπορούσε εύκολα να επιλεγεί είναι η αντίθεση στους εξοπλισμούς, σε σύνδεση με την αντίθεση στο ΝΑΤΟ και τις βάσεις, αλλά και σε σύνδεση με την εγκατάλειψη σε μαρasmus της δημόσιας υγείας και εκπαίδευσης. Η ριζοσπαστική Αριστερά θα χρειαστεί συστηματικές «καμπάνιες», με αντοχή και μακροπρόθεσμο σχεδιασμό, που θα απαντάνε σε μεγάλες επιλογές της κυρίαρχης τάξης και του κράτους της.

Τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών ανέδειξαν κρίση ηγεσίας των κυβερνητικών, των καθεστωτικών κομμάτων. Πίσω από τις πολιτικάντικες διαμάχες για τις ηγετικές θέσεις (βλ. ηχηρή «φασαρία» μεταξύ Σαμαρά-Καραμανλή και Μητσοτάκη) διαφαίνονται διχαστικές και κρίσιμες στρατηγικές επιλογές: Πόσο νεοφιλελεύθερη «παγκοσμιοποίηση» και πόσο επιστροφή σε πολιτικές «κυριαρχίας» και εθνικού «προστατευ-

τισμού»; Πόσο ταύτιση με τον ευρωατλαντισμό και πόσο «άνοιγμα» προς αυτόνομες συμμαχίες στην προοπτική ανάπτυξης του «πολύ-πολιτισμού»; Πόσο ενσωμάτωση μέσω ενός από τα πάνω θεσμικού «δικαιωματισμού» και πόσο πολιτική πυγμής απέναντι στα κινήματα και τις καταπιεσμένες ομάδες; Όποιος νομίζει ότι αυτές οι «μεγάλες συζητήσεις» δεν διαπερνούν και τον κόσμο μας, κάνει λάθος και οφείλει να ξανασκεφτεί τις εξελίξεις στη Γαλλία και στην Ιταλία. Θα χρειαστούμε περισσότερες, οξύτερες και πυκνότερες πολιτικές συζητήσεις, με εξώστρεφο προσανατολισμό, που θα επιδιώκουν να διαμορφώνουν εργατική/λαϊκή απάντηση σε βασικούς καθεστωτικούς ισχυρισμούς.

Η μαζική αποχή στις ευρωεκλογές έδειξε μια τάση απογοήτευσης και απόσυρσης από το πολιτικό πεδίο, που είναι εύκολα εξηγήσιμη στη βάση των διαδοχικών ηττών στην εποχή του καλπασμού των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων. Όμως αυτή η τάση δεν είναι μόνιμη, αλλά αντίθετα συκυριακή και προσωρινή. Όπου ο κόσμος διαβλέπει δυνατότητα νίκης, ή έστω σοβαρής μάχης, αλλάζει αιφνιδίως τη στάση του, τροποποιώντας τα δεδομένα. Στη Γαλλία το κάλεσμα του Μετώπου για ταυτόχρονη μάχη ενάντια στη Λεπέν και στον Μακρόν, έφερε μια συσπείρωση με αποτελέσματα, με τη διαμόρφωση πιο ευνοϊκών όρων

για την αντιμετώπιση της περιόδου «συγκατοίκησης» που θα ακολουθήσει τον δεύτερο γύρο των εκλογών.

Παρότι απέχουμε ελάχιστα από την κάλη των ευρωεκλογών, η προοπτική εκλογικής αναμέτρησης σύντομα δεν πρέπει να αποκλειστεί. Ο καθεστωτικός Τύπος προειδοποιεί για το σενάριο Μητσοτάκη για «2+4 χρόνια» κυβερνητικής εξουσίας, που περιλαμβάνει εκλογές τον επόμενο Ιούνιο. Η επιτάχυνση των διεργασιών της σοσιαλδημοκρατικής ανασύνθεσης, μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, λογοδοτεί και σε αυτό το σενάριο. Το τι απαντήσεις θα είναι τότε ώριμες από την πλευρά της ριζοσπαστικής Αριστεράς, θα είναι μια σημαντική παράμετρος.

Όμως η εμπειρία των ευρωεκλογών δείχνει ότι είναι απολύτως λάθος να αφήνονται αυτά τα ζητήματα προς απάντηση μέσα στις πιέσεις της προεκλογικής περιόδου, όπου ενισχύονται οι πιο καιροσκοπικές και ανεργάστρες τάσεις.

Εδώ και τώρα, ξεκινώντας άμεσα, θα χρειαστούμε μαζική, ριζοσπαστική και ενωτική πολιτική και αντίστοιχη δράση μέσα στον κόσμο, τα προβλήματα και τους αγώνες τους.

Η παράδοση του Ενιαίου Μετώπου, της Κομιντέρν της εποχής του Λένιν, είναι ένα αναντικατάστατο υπόβαθρο για να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά την περίοδο που έρχεται.

Να σταματήσουν άμεσα όλες οι διώξεις συνδικαλιστών-τριών

Του Θοδωρή Πατσατζή

Με μια πρωτοφανή στα χρονικά απόφαση η Διοίκηση του ΕΚΠΑ (Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών) απολύει ξανά τον Δημήτρη Αντωνίου, Γενικό Γραμματέα του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού του ΕΚΠΑ και μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της ΟΔΠΤΕ (Ομοσπονδία Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης). Θυμίζουμε ότι η πρώτη απόλυση σε βάρος του επί 19 χρόνια εργαζόμενου ως συμβασιούχου στο πανεπιστήμιο εργαζόμενου είχε γίνει λόγω της συμμετοχής του σε κινητοποιήσεις αλληλεγγύης και στήριξης του αγώνα των φοιτητών στο ΕΚΠΑ και στα άλλα πανεπιστήμια που διεκδικούσαν τα πανεπιστήμια να παραμείνουν κρατικά.

Οι πρυτανικές αρχές του ΕΚΠΑ δρουν με τις πλάτες της αδίστακτης κυβέρνησης Μητσοτάκη που στα εργασιακά προσπαθεί να μας επαναφέρει σε όλα τα επίπεδα 50 χρόνια πίσω, τότε που η συνδικαλιστική δράση ήταν από παράνομη ως ποινικοποιημένη. Έτσι και στο ΕΚΠΑ οι πρυτανικές αρχές μετά από μια συμβολική κινητοποίηση όχι μόνο απέλυσαν τον συνδικαλιστή Δ. Αντωνίου αλλά άσκησαν δίωξη και ενάντια σε μέλος του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ, τον Παντελή Βαϊνά, εκπαιδευτικό που συμμετείχε στην κινητοποίηση.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχωράει σε αυτή την επίθεση προσπαθώντας να κάμψει τις αντιστάσεις που προβάλλουν οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα στην αντεργατική πολιτική του.

Δεν είναι τυχαία η δίωξη σε βάρος της προέδρου της ΟΕΝΓΕ (Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Για-

τρών) και μέλους του ΠΑΜΕ, Αφρ. Ρέντζου με αφορμή τις κινητοποιήσεις που είχαν διοργανώσει μέσα στην πανδημία οι εργαζόμενοι στα δημόσια νοσοκομεία, συγκεντρώσεις που είχαν σπάσει τη σιωπή που προσπάθησε να επιβάλλει η κυβέρνηση. Δεν είναι τυχαία η δίωξη σε βάρος αριστερών εκλεγμένων συνδικαλιστών σε ΕΛΜΕ του Πειραιά για την αξιολόγηση. Δεν είναι τυχαίες οι διώξεις σε βάρος συνδικαλιστών στα λιμάνια, οι διώξεις σε βάρος μελών του Σωματείου Σερβιτόρων Μαγείρων επειδή αντέδρασαν με αγώνες όταν η εργοδοσία απέλυσε συνδικαλιστή εργαζόμενο στο κατάστημα εστίασης Ρορολαγος.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση οι ομοσπονδίες, οι ομοσπονδίες και τα συνδικάτα εργαζομένων πρέπει να προχωρήσουν άμεσα σε κοινές πρωτοβουλίες. Τον δρόμο τον έδειξε σε μεγάλο βαθμό ο αγώνας των εργα-

ζομένων στο ΕΚΠΑ, που υποχρέωσαν την κυβέρνηση και τις πρυτανικές αρχές, ενόψει και των επερχόμενων τότε όπως αποδεικνύεται ευρωεκλογών, να επαναπροσλάβουν προσωρινά τον Δημήτρη Αντωνίου -για να τον ξανααπολύσουν στη συνέχεια. Ήδη οι εργαζόμενοι στο ΕΚΠΑ προχώρησαν σε μια πρώτη κινητοποίηση με τη συμπαράσταση και άλλων σωματείων (ΣΕΡΕΤΕ κ.λπ.) και φοιτητών, στην Πρυτανεία, την Παρασκευή 28 Ιούνη.

Θα χρειαστεί νέος γύρος αποφάσεων σωματείων και συλλόγων και ψηφισμάτων που θα απαιτούν την επαναπρόσληψη του απολυμένου συνδικαλιστή του ΕΚΠΑ. Θα χρειαστεί όμως και κλιμάκωση των δράσεων και των κινητοποιήσεων σε κάθε χώρο με αίτημα το σταμάτημα κάθε δίωξης σε βάρος συνδικαλιστών και εργαζομένων που δρουν συνδικαλιστικά στους χώρους εργασίας.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

ΛΑΡΚΟ: Ξεπούλημα στα σόγια της ΝΔ με αδιαφανείς διαδικασίες και απολύσεις

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχωράει παρά τον ξεσηκωμό των εργαζομένων, των οικογενειών τους και των αλληλέγγυων σε αυτούς προχωράει στο ξεπούλημα μιας δημόσιας επιχείρησης εκποιώντας τις εγκαταστάσεις της επιχείρησης, τα μεταλλεύματα νικελίου και κοβαλτίου και απολύοντας τους εργαζόμενους. Είναι χαρακτηριστικό το πως επέλεξε η κυβέρνηση να νομιμοποιήσει αυτές τις διαδικασίες στη βουλή.

Με διαδικασίες fast track και με τροπολογία σε συζήτηση που γινόταν στο νομοσχέδιο για τα ανασφάλιστα οχήματα, η κυβέρνηση με στόχο να νομιμοποιηθεί η πώληση της ΛΑΡΚΟ σε συμφέροντα της οικογένειας Γεραπετρίτη (ΓΕΚ/ΤΕΡΝΑ), ψήφισε σχετική τροπολογία κι ενώ λίγες ώρες ωρίτερα η ΓΕΚ/ΤΕΡΝΑ είχε πωληθεί την μεγαλύτερη εταιρία παραγωγής ενέργειας των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων (ΗΑΕ), την Masdar. Η προκλητικότητα της ενέργειας αυτής ξεπερνάει κάθε προηγούμενο αν σκεφτούμε ότι απηφεί τις αποφάσεις της δικαιοσύνης. Οι εργαζόμενοι λίγες μέρες πριν την ψήφιση της τροπολογίας στη βουλή είχαν κερδίσει τα ασφαλιστικά μέτρα που κατέθεσαν για παραμονή στην εργασία τους μέχρι την τελική εκδίκαση της υπόθεσης.

Η ΛΑΡΚΟ είναι η μόνη σχετική επιχείρηση στην Ευρώπη που μπορεί να παράγει σιδηρονικέλιο. Το σιδηρονικέλιο είναι η πρώτη ύλη για την κατασκευή ανοξείδωτου χάλυβα υψηλής ποιότητας που χρησιμοποιείται τόσο στην πολεμική βιομηχανία και στη ναυπηγική, όσο και στην κατασκευή δομικών μερών αεροσκαφών. Προφανώς και η Αριστερά θα έπρεπε να προσανατολίσει αν είχε την κυβερνητική ευθύνη πολύ διαφορετικά τον προσανατολισμό μιας τέτοιας δημόσιας εταιρείας. Και σε σχέση με το ότι δεν θα έπρεπε να παράγει για πολεμικούς σκοπούς και στρατούς και για το πόσο μολύνεται ή όχι το περιβάλλον. Για να μπορέσουμε όμως κάποια στιγμή να λύσουμε αυτό το πρόβλημα πρέπει σήμερα να υπερασπιστούμε τις θέσεις εργασίας των

εργαζομένων.

Σε αυτή την κατεύθυνση ήταν πολύ σημαντικές οι πρωτοβουλίες που πήρε μέσα στη βουλή και έξω από αυτή το ΚΚΕ. Σίγουρα με τον δύσκολο τρόπο που πολλές φορές βγάζει εκτός των κινηματικών διαδικασιών τα υπόλοιπα τμήματα της Αριστεράς που θέλουν να συμπαρασταθούν στον αγώνα των εργαζομένων αλλά με πολύ μαζικές κινητοποιήσεις και με προσανατολισμό στην ανάγκη να υπάρξουν πιο ανοιχτές και πλατιές πρωτοβουλίες υπεράσπισης των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ και της ανάγκης να παραμείνει στο δημόσιο αρχής γενομένης από τη σύσκεψη που γίνεται στη Λάρυμνα την Τετάρτη 3 Ιουλίου. Πρωτοβουλίες που θα μπορούσαν να ξεπεράσουν την αδράνεια που δείχνει για το θέμα η ΓΣΕΕ.

Οι εργαζόμενοι/ες στην Έρευνα και την Τεχνολογία εκπέμπουν SOS

Η ΓΕΝΙΚΗ ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΟΥ προγράμματος απόκτησης ακαδημαϊκής εμπειρίας που χρηματοδοτείται από το ΕΣΠΑ 2021-2027 αφορά το διάστημα από το δεύτερο τρίμηνο του 2024 μέχρι και το 4ο τρίμηνο του 2027 με προϋπολογισμό συνολικού ύψους 75 εκ. ευρώ. Η προκήρυξη για το τρέχον εξάμηνο δημοσιεύτηκε στις 29/09/2023 προς τους ΕΛΚΕ (Ειδικούς Λογαριασμούς Κονδυλίων Έρευνας) των ιδρυμάτων ορίζοντας ένα ασαφές πλαίσιο εργασίας για τους εργαζόμενους ερευνητές/τριες. Με την τελική πρόσκληση προς τους υποψηφίους να αφορά 1.132 άτομα πανελλαδικά, νούμερο ενδεικτικό του τεράστιου κενού υποστελέχωσης στα ιδρύματα της χώρας.

Στο πρώτο εξάμηνο εφαρμογής,

σχεδόν κάθε εργαζόμενος/η αντιμέτωπος διαφορετικές συνθήκες εργασίας όπως αυτές αποτυπώνονται στις συμβάσεις που καλίστηκαν να υπογράψει με τα κατά τόπους ιδρύματα και ΕΛΚΕ να έχουν το ελεύθερο της διαμόρφωσης των συνθηκών απασχόλησης. Αυτός είναι ο λόγος που οι εργαζόμενοι πληρώθηκαν (ή θα πληρωθούν) διαφορετικά. Αυτός είναι ο λόγος που για την ίδια εργασία απασχολήθηκαν με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου ή αναγκάστηκαν να διατηρούν μπλοκάκι. Αυτός είναι ο λόγος που έχουν κληθεί να δουλέψουν απλήρωτοι χωρίς σύμβαση που να τους καλύπτει για την επαναληπτική εξέταση του Σεπτεμβρίου. Αυτός είναι ο λόγος που είδαν την αμοιβή τους να διαφορο-

ποιείται λόγω έκτακτων συνθηκών και να πετσοκόβεται με πρόφαση τις καταλήψεις των φοιτητών/τριών ενάντια στο νομοσχέδιο!

Το ΣΕΡΕΤΕ (Πανελλαδικό Σωματείο Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση) καλεί σε ηλεκτρονική σύσκεψη την Τετάρτη 3 Ιουλίου όλους τους εργαζόμενους/ες που έχουν εργαστεί σε πρόγραμμα απόκτησης ακαδημαϊκής εμπειρίας ή σκοπεύουν να εργαστούν στο μέλλον εκτιμώντας ότι μπροστά στην νέα προκήρυξη πρέπει να διαπραγματευτούν συλλογικά τις συνθήκες εργασίας τους, τα ωράρια, τους μισθούς την ασφάλισή τους. Τα κενά εντός των ιδρυμάτων είναι πάγια και διαρκή και δε μπορούν να καλυφθούν με κανένα τέχνασμα.

Εγκληματική η πολιτική της κυβέρνησης σε βάρος των εργαζομένων και του περιβάλλοντος

Τις τελευταίες εβδομάδες τα ΜΜΕ έχουν γεμίσει από ρεπορτάζ για την καθυστέρηση που υπάρχει στο κλάδεμα δέντρων και την καθαριότητα που απαιτείται σε αυλές και δημόσιους χώρους από τους δήμους. Στα περισσότερα από αυτά σχολιάζεται το πόσο αργά ξεκινούν οι διαδικασίες πρόσληψης εποχικού προσωπικού ώστε να γίνει έγκαιρα η δουλειά και η πίεση πέφτει προς τους δήμους να τελειώσουν όλη τη δουλειά ακόμη κι αν δεν έχουν επαρκές προσωπικό.

Η πίεση δηλαδή προσπαθεί να δικαιολογήσει την εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης που δεν χρηματοδοτεί τους δήμους ώστε να προσλάβουν μόνιμο προσωπικό και να μπορούν να εφαρμόσουν όλα τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας. Μέτρα που θα οδηγήσουν και σε γρηγορότερους καθαρισμούς περιοχών που είναι εκτεθειμένες σε κίνδυνο από φωτιές αλλά ταυτόχρονα δεν θα κοστίζουν ανθρώπινες ζωές σε εργαζόμενους στο πράσινο και συνολικά στους δήμους. Τελευταίο θύμα της εγκληματικής πολιτικής της κυβέρνησης ο 47χρονος εργάτης του Δήμου Παπάγου Χολαργού που καταπλακώθηκε την Πέμπτη 27 Ιουλίου από δέντρο κατά τη διάρκεια εργασιών καθαριότητας και κηπουρικής, στον αύλιο χώρο του 1ου Δημοτικού Σχολείου του Παπάγου.

Όπως καταγγέλλουν οι συνάδελφοί του δεν τηρήθηκαν στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας ακριβώς επειδή δεν εκπαιδεύεται το προσωπικό των δήμων όταν δεν είναι μόνιμο και έτσι το δέντρο που καταπλάκωσε τον άτυχο εργαζόμενο δεν ήταν δεμένο όπως έπρεπε. Την επομένη του τραγικού συμβάντος εργαζόμενοι του Δήμου και φορείς της περιοχής πραγματοποίησαν μαζική κινητοποίηση στο 1ο Δημοτικό Σχολείο του Παπάγου. Η ΠΟΕ-ΟΤΑ και τα σωματεία σε κάθε δήμο οφείλουν να κλιμακώσουν τη δράση τους με αίτημα τις μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, την εκπαίδευσή τους και την τήρηση όλων των απαραίτητων μέτρων προστασίας κατά την εκτέλεση της εργασίας τους.

Μεγάλης επιθέσεις, αποσπασματικές απαντήσεις, οι χώροι σε κατάσταση βρασμού

Εργατικό κίνημα: Υπάρχει ελπίδα;

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Τι έχουμε; Μόνο αντεργατικές επιθέσεις; Απαντήσεις; Μπορούμε να αντιστρέψουμε την κατάσταση και να αντεπιτεθούμε; Πότε θα κερδίσουμε κάτι; Πόσο θα αντέξουμε την αδικία; Γιατί δεν βγαίνουμε όλες-όλοι στο δρόμο;

Αυτά ακούγονται στους χώρους δουλειάς και αν οι προβληματισμοί κι η απογοήτευση είναι η μία πλευρά, η συνειδητοποίηση για τις ευθύνες της εργασιακής απαξίωσης, έντασης και υπερεκμετάλλευσης των εργαζομένων προς όφελος των εργοδοτών και του κεφαλαίου, είναι η άλλη πλευρά.

Οι εποχές που η αριστερά και οι συνδικαλιστριές της προσπαθούσαν να πείσουν τον κόσμο της δουλειάς για την τάξη που ανήκουν και για την ταξική αδικία που οργανώνει το κράτος για να κερδίζουν οι λίγοι έχουν παρέλθει. Ακόμα και οι εποχές του εύκολου κοινωνικού αυτοματισμού έχουν περάσει.

Ο ιδιωτικός τομέας αντιμετωπίζει την πλήρη και νομοθετημένη ασυδοσία των εργοδοτών, με την δήμερη εργασία να μας φέρνει... χρόνια πίσω, με τα απελευθερωμένα κι απλήρωτα, εξοντωτικά ωράρια πέραν του 8ώρου, με το ΣΕΠΕ αποδεκατισμένο από ανθρώπους κι αρμοδιότητες να μην μπορεί να επιβάλλει το «δικίο του εργάτη», με επικίνδυνες και θανατηφόρες συνθήκες εργασίας για να μεγιστοποιηθεί το κέρδος του κεφαλαίου.

Ο δημόσιος τομέας αποψιλωμένος από προσωπικό σε τραγικά επίπεδα, επιτίθεται «στον εαυτό του», αλλά και σε όσες-ους φτωχούς εργαζόμενους-ες το έχουν ανάγκη για τις στοιχειώδεις κοινωνικές καλύψεις που απαιτεί μια αξιοπρεπή ζωή.

Στη δημόσια υγεία καταρρέουν γιατροί και νοσηλευτικό προσωπικό, ενώ οι άνθρωποι που την χρειαζόμαστε εξωθούμαστε στον ιδιωτικό ιατρικό τομέα, που παραγλυκάθηκε από την περίοδο κόβιντ και τα θέλει όλα τώρα. Τα Κέντρα Υγείας και τα νοσοκομεία οργανώνονται (ή αποδιοργανώνονται) από την αδίστακτη κυβέρνηση ώστε να μην παρέχουν τις ελάχιστες υπηρεσίες ή να τις παρέχουν με πληρωμή (απογευ-

ματινά χειρουργεία, απόσυρση μηχανημάτων για εξετάσεις από μεγάλα ΚΥ, ζευρα χαράτσια στις απεικονιστικές εξετάσεις και μονόουρα στις υπόλοιπες, αυξημένη συμμετοχή στα εξαφανισμένα φάρμακα, αύξηση των τιμών των φαρμάκων και άλλα πολλά).

Στη...σχεδόν δημόσια παιδεία, παρόμοια κατάσταση κατάργησης, με εκπαιδευτικούς που πιέζονται, τρομοκρατούνται, διώκονται, τιμωρούνται και συνθίκες στα σχολεία που αν δεν τις φροντίσουν οι σύλλογοι γονέων, παιδιά και δάσκαλοι-καθηγητές θα βράζουν χωρίς ανεμιστήρες, θα παγώνουν χωρίς θέρμανση, θα πέφτουν ταβάνια στα κεφάλια τους κλπ.

Στους δήμους και την Τοπική Αυτοδιοίκηση, πέρα από την υποστελέχωση και την υπερβολικά μεγάλη ιδιωτικοποίηση, τα εργατικά δυστυχήματα είναι στην καθημερινότητα και αυτό τα λέει όλα!

Στο υπόλοιπο Δημόσιο, η υπο-

απέλπιδα από υπαλλήλους που αναζητούν μια ελπίδα βελτίωσης της ζωής και της δουλειάς τους.

Η ελπίδα, ωστόσο είναι αλλού κι ας μην είναι καθαρά ορατή σε όλες-ους αυτό το επίμονο και απίστευτα δύσκολο μεσοδιάστημα των εργατικών και κοινωνικών αγώνων.

Η συμμετοχή των εργαζομένων στις στάσεις εργασίας και τις απεργίες έχει σημειώσει αύξηση και γι' αυτό οι οικονομικές υπηρεσίες έχουν εντολές... άνωθεν να μην αφήνουν ούτε λεπτό που να μην κοπεί από τους μισθούς εξαθλίωσης, κόβουν μαζεμένα τα λεφτά των απεργιών για να δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο τον κόσμο που επιμένει να αντιστέκεται.

Διώκουν συνδικαλιστές και συνδικαλιστριές που τηρούν τις αποφάσεις των συνελεύσεων και των ΔΣ τους, με τρομερή μανία, όπως στην περίπτωση του Δ. Αντωνίου από το ΕΚΠΑ και την ΟΔΠΤΕ και του Π. Βαϊνά από την

δυσκολίες που αυτή δημιουργεί συνεχώς, βρέθηκε μπροστά σε μια απεργία-αποχή (πριν το Πάσχα) πολλά υποσχόμενη σε μαζικότητα κι αποφασιστικότητα, γι' αυτό και σε ένα 24ωρο από την προκήρυξή της και Παρασκευή βραδιάτικα, φρόντισαν να τη βγάλουν παράνομη και καταχρηστική πριν καν ξεκινήσει. Ο κόσμος «βράζει», σε ΥΠΑΑΤ, σε Υπ. Περιβάλλοντος, σε Περιφέρειες, ΔΑΟΚ κλπ.

Στην Teleperformance και σε άλλα τηλεφωνικά κέντρα, μετάναστ(ρι)ες εργαζόμενες-οι τόλμησαν να πραγματοποιήσουν μεγάλη απεργία (σε διάστημα και συμμετοχή) διεκδικώντας καλύτερες συνθήκες δουλειάς και μισθών.

Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη γι' αυτό και το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα δεν έχει ηττηθεί, δεν έχει εξαφανιστεί και δεν έχει «ησυχάσει». Περνάει δύσκολα! Εμφανίζεται όταν καλείται να υπερασπίσει σημαντικά ζητήματα, με συσπείρωση και σοβαρότητα. Γι' αυτό και στις 28 Φλεβάρη, μέρα που αντί για μνημόσυνα για τα Τέμπη κηρύχθηκε Γενική Απεργία, ακόμα και με το μοϊκοτάζ της ΓΣΕΕ, η συμμετοχή των εργαζομένων σε πολλούς χώρους του Δημοσίου έφτασε και το 40%!

Ακόμα και οι συσχετισμοί που προκύπτουν από εκλογικές διαδικασίες σε σωματεία και ομοσπονδίες που έδωσαν μάχες με συνέπεια, όπως πολλών πρωτοβάθμιων συλλόγων των εκπαιδευτικών, των διοικητικών της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης κ.ά. φανερώνουν ότι η διάθεση και η διαθεσιμότητα των εργαζομένων εξακολουθεί να κρατά «αναμμένο το φυτίλι», ο κόσμος μας υπάρχει και διαθέτει ακόμα υπομονή για καλέσματα σε αγώνες που δίνουν διαπιστευτήρια ενωτικής, μαζικής και ανατρεπτικής αντιμετώπισης.

Τα άχαρα και πανδύσκολα μεσοδιαστήματα μεταξύ μαζικών απεργιακών μαχών είναι «ευκαιρίες» για να οργανώσουμε καλύτερα και περισσότερο τη συσπείρωση της συνδικαλιστικής αριστεράς, για συλλογική συζήτηση που θα αντιμετωπίζει τις προσωπικές και ψυχολογικές ερμηνείες της «συμπεριφοράς» των πληττόμενων εργαζομένων, για δράσεις έστω και «μικρές» που να διατηρούν τη διεκδίκηση, την αντίσταση και την ελπίδα!

Ακόμα και οι συσχετισμοί που προκύπτουν από εκλογικές διαδικασίες σε σωματεία και ομοσπονδίες που έδωσαν μάχες με συνέπεια, φανερώνουν ότι η διάθεση και η διαθεσιμότητα των εργαζομένων εξακολουθεί να κρατά «αναμμένο το φυτίλι».

στελέχωση είναι περισσότερο από τραγική, η απαξίωση των εργαζομένων, οι μισθοί και οι συνθήκες εργασίας προσομοιάζουν με του ιδιωτικού τομέα, από τους πρώτους μνημονιακούς στόχους, όπως θυμόμαστε. Προσλήψεις δεν γίνονται με τίποτα, συμβασιούχες-οι με το σταγονόμετρο καλούνται να κρατήσουν όρθιο το όποιο Δημόσιο έχει απομείνει, ενώ οι νόμοι και οι πρακτικές που καλλιεργούν τον ανταγωνισμό για ένα κομμάτι ψωμί έχουν γίνει «ψωμοτύρι» από την κυβέρνηση των Βορίδηδων, του Άδωνι, της Κεραμέως, αλλά και του μισού σημιτικού ΠΑΣΟΚ που συμμετέχει ισάξια με τη ΝΔ. Ο κόσμος προσπαθεί να αξιοποιήσει όποια εργαλεία διαθέτει για να ξεφύγει από τη μιζέρια μιας σκληρής καθημερινότητας και αλύπητης μισθολογικής καθίζησης, με την κινητικότητα να χρησιμοποιείται

ΕΕ της ΑΔΕΔΥ.

Διώκονται εκπαιδευτικοί που όμως συνεχίζουν να αντιστέκονται σθεναρά, μαζικά και για εντυπωσιακά μεγάλο χρονικό διάστημα για το θέμα της αξιολόγησης του Δημοσίου σχολείου και των λειτουργιών του.

«Μικρά» προβλήματα, που όμως χτυπάνε την εργασιακή ασφάλεια και αξιοπρέπεια των εργαζομένων, αντιμετωπίζονται ως «μεγάλα» από τον κόσμο που τα υφίσταται και αντιδρά μαζικά σε θέματα υγιεινής, όπως στο Υπ. Εργασίας, όπου οι εργαζόμενες κι οι εργαζόμενοι κινητοποιούνται για προβλήματα που θα έπρεπε το... αρμόδιο Υπουργείο να τα επιτηρεί και να τα λύνει σε όλους τους εργασιακούς χώρους κι όχι να τα έχει και το ίδιο!

Ο χώρος των γεωτεχνικών, παρά τη δεξιά πλειοψηφία που έχει στα σωματεία του και τις εσωτερικές

Να ακολουθήσουμε το παράδειγμα των διεθνών κινητοποιήσεων Ενάντια στον υπερτουρισμό και τις επιπτώσεις του

Της Ελένης Πελέκη

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές χιλιάδες κάτοικοι διαδηλώνουν στην Μάλαγα ενάντια στο μαζικό τουρισμό, ενώ έχουν οργανωθεί αντίστοιχες κινητοποιήσεις στην Γρανάδα και την Σεβίλλη. Πριν λίγες μέρες ο δήμαρχος της Βαρκελώνης ανακοίνωσε πως δε θα δοθούν άλλες άδειες για τουριστικά καταλύματα και δε θα ανανεωθούν οι υπάρχουσες. Νωρίτερα, κάτοικοι κατέλαβαν μαζικά την παραλία Calo des Moro στην Μαγιόρκα, και έδιωχναν τους τουρίστες σε μια από τις ομορφότερες παραλίες του κόσμου, ενώ είχαν προηγηθεί κινητοποιήσεις στην Πάλμα. Στην Ίμπιζα και στις Κανάριες Νήσους από τον Απρίλιο μέχρι σήμερα έχουν οργανωθεί πολλές κινητοποιήσεις με συνθήματα όπως "Tourists Go Home" ενώ ακτιβιστές κατέφυγαν ακόμα και σε απεργία πείνας προκειμένου να τραβήξουν την προσοχή των αρχών και της κοινής γνώμης στο πρόβλημα του υπερτουρισμού.

Οι επισκέπτες στην Ισπανία αναμένεται φέτος να ξεπεράσουν τα 100 εκατομμύρια. Οι κάτοικοι σε πολλές τουριστικές περιοχές βλέπουν τη ζωή τους να επιδεινώνεται καθημερινά εξαιτίας της μαζικής προσέλευσης τουριστών. Ιστορικές γειτονίες καταστρέφονται, ο δημόσιος χώρος μειώνεται, τοπικές επιχειρήσεις

εξαφανίζονται αλλά το βασικότερο πρόβλημα που αναφέρουν οι κάτοικοι είναι η στέγαση. Με όλο και περισσότερα σπίτια να μετατρέπονται σε τουριστικά καταλύματα το ύψος των ενοικίων έχει γίνει απαγορευτικό για τους μόνιμους κατοίκους. Πλέον οι άνθρωποι δεν μπορούν να ζήσουν στις πόλεις και στις γειτονίες που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν. Στα Κανάρια Νησιά όπου η μονοκαλλιέργεια του τουρισμού είναι ακόμα πιο έντονη, ακτιβιστές καταγγέλλουν πως η ζωή είναι αφόρητη. Δεν υπάρχει περιθώρια για καμία μη τουριστική επιχειρηματική δραστηριότητα, οι παραλίες και οι δημόσιοι χώροι απολαμβάνονται μόνο από τους τουρίστες ενώ οι ντόπιοι καλούνται να ζήσουν με τον όγκο των σκουπιδιών, το κυκλοφοριακό, την έλλειψη στέγης, τη ξηρασία και όλες τις συνέπειες του τουρισμού. Αξίζει να σημειώσουμε πως τα Κανάρια, ένας από τους ακριβότερους τουριστικούς προορισμούς του κόσμου φιλοξενεί το δεύτερο φτωχότερο πληθυσμό της Ισπανίας με πολλούς εργαζόμενους στο τουρισμό να μένουν σε παράγκες με το μηνιαίο τους οικογενειακό εισόδημα να μην ξεπερνά τα 600 ευρώ.

Από τη Σαντορίνη ως τη Χαβάη

Αυτές τις εικόνες θα τις βιώσουμε, αν δεν τις βιώνουμε ήδη και στην Ελλάδα. Με την βιομηχανία του τουρι-

σμού να ανέρχεται στο 30% του ΑΕΠ (αντίστοιχα ποσοστά με την Ισπανία) ολόκληρες περιοχές έχουν μετατραπεί σε τουριστικά θέρετρα. Η Μύκκος και η Σαντορίνη είναι χαρακτηρι-

βλημα στέγασης για τους ντόπιους και τους εποχικά εργαζόμενους ενώ τόσο το νοσοκομείο όσο και τα σχολεία του νησιού έχουν ελλείψεις σε

Το μόνο που μπορεί να βάλει φρένο στην ασύδοτη δραστηριότητα των ξενοδόχων είναι η ανυπακοή και η αντίσταση των εργαζομένων. Μαζί με τα τοπικά κινήματα πρέπει να βγούμε μαζικά στους δρόμους και να διεκδικήσουμε την προστασία των δημόσιων χώρων, των παραλιών, των δασών.

στικά παραδείγματα όπου η τοπική οικονομία βασίζεται εξολοκλήρου στον τουρισμό. Ακόμα και ο εκλεγμένος με την Ν.Δ. δήμαρχος της Σαντορίνης καταγγέλλει την υπερδόμηση που έχει ξεπεράσει κάθε όριο, καταστρέφοντας την τοπική αρχιτεκτονική και την φυσική ομορφιά της καλντέρας και ρισκάροντας ακόμα και την δομική σταθερότητα του νησιού με τις κατολισθήσεις να είναι όλο και συχνότερες. Βέβαια, δεν έχει παρθεί καμία ουσιαστική πρωτοβουλία για να μπει φρένο στην οικοδόμηση ενώ τα μέτρα που είχαν ανακοινωθεί για την αποσυμφόρηση των σημείων που κινδυνεύουν είτε αναστέλλονται είτε δεν εφαρμόζονται. Παρόλα αυτά υπάρχει ακόμα πρό-

σωπικό επειδή τα ενοίκια είναι απαγορευτικά για αυτές τις κατηγορίες εργαζομένων. Οι ανάγκες του νησιού σε ρεύμα και νερό ήδη ξεπερνούν τις υπάρχουσες υποδομές, η χωματερή με αισιόδοξους υπολογισμούς θα φτάσει τα όρια της σε ένα χρόνο, η ανακύκλωση είναι πια ανέκδοτο, και το κυκλοφοριακό είναι μια πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν όλοι σε καθημερινή βάση. Ο ίδιος δήμαρχος δηλώνει πως δεν έχει νόημα η βελτίωση των υποδομών, για παράδειγμα των δρόμων αφού δεν μπορεί να αντιστρέψει το πρόβλημα της υπερδόμησης.

Το κόστος της ανεξέλεγκτης τουριστικής δραστηριότητας για τους αρχαιολογικούς χώρους του νησιού είναι ακόμα εκτός συζήτησης. Βίλες με πισίνες και τζακούζι περιτριγυρίζουν τους παραδοσιακούς οικισμούς που είναι γεμάτοι με σουβενίρ και τραπεζοκαθίσματα εστιατορίων και μπαρ εκτοπίζοντας τους μόνιμους κατοίκους. Οι λίγοι δημόσιοι χώροι που έχουν απομείνει γεμίζουν καθημερινά από τα γκρουπ των κρουαζιέρων που συνωστίζονται για μια φωτογραφία. Οι κρουαζιέρες θεωρούνται υπαίτιες για πολλά από τα προβλήματα του νησιού. Όχι για τους τόνους λυμάτων και απορριμμάτων που αφήνουν στο λιμάνι τα τεράστια πλωτά ξενοδοχεία, ούτε εξαιτίας της κυκλοφοριακής συμφόρησης που προκαλείται από τα δεκάδες πούλμαν που τους ξεναγούν στο νησί, αλλά κυρίως επειδή δεν ξοδεύουν παρά ελάχιστα λεφτά, με τους περισσότερους να αποφεύγουν να αγοράσουν αναψυκτικά, φαγητό, σουβενίρ, κλπ. Ο καθένας από τους

χιλιάδες τουρίστες που επισκέπτονται το νησί μέσω κρουαζιέρας έχει ήδη πληρώσει ένα υπέρογκο ποσό για το προνόμιο να βρεθεί για λίγες ώρες στη Σαντορίνη αλλά ένα μικρό μόνο ποσοστό καταλήγει στις τσέπες των ντόπιων επιχειρηματιών. Είναι αρκετό όμως για να κρατήσει τη συζήτηση για τη μείωση του αριθμού των κρουαζιέρων εκτός ημερήσιας διάταξης για χρόνια.

Οι επιχειρηματίες του τουρισμού κερδοσκοπούν εκμεταλλευόμενοι ένα προϊόν το οποίο όμως δεν θέλουν να συντηρήσουν. Η θέα ενός τόπου, η φυσική ομορφιά, η γεωγραφικές ιδιαιτερότητες, οι παραλίες, η ιστορική και αρχαιολογική σημασία του, η τοπική κουλτούρα κλπ, προσθέτουν αξία στην τιμή ενός δωματίου ή ακόμα και στην τιμή ενός γεύματος σε ένα εστιατόριο, που καρπώνονται οι επιχειρήσεις. Η επιχειρηματική δραστηριότητα όμως έχει αντίκτυπο στην φυσική ομορφιά. Οι παραλίες σταματούν να είναι ειδυλλιακές όταν είναι γεμάτες σκουπίδια, για παράδειγμα, αλλά οι επιχειρηματίες όχι μόνο δεν θέλουν να επιβαρυνθούν με το κόστος της καθαριότητας αλλά απαιτούν να το αναλάβει το κράτος. Στο παράδειγμα της χωματερής της Σαντορίνης, παρόλο που ο μεγαλύτερος όγκος σκουπιδιών και μπάζων προέρχεται από τις κατασκευές και ανακαινίσεις των ξενοδοχείων, οι ξενοδόχοι ζητούν επιπλέον κίνητρα (φοροελαφρύνσεις, επιδοτήσεις κλπ) για να αναλάβουν κάποια δράση και οι δημοτικές αρχές ζητούν από την πολιτεία (δηλαδή από τα δημόσια ταμεία) να πάρει μέτρα.

Είναι αλήθεια πως αρκετοί τουριστικοί προορισμοί παγκοσμίως έχουν ωφεληθεί από την τουριστική δραστηριότητα. Πολλά νησιά και χωριά θα είχαν ερημωθεί και εγκαταλειφθεί αν δεν προσέλκυαν το ενδιαφέρον των επισκεπτών. Μακροπρόθεσμα όμως τα οφέλη του τουρισμού στις τοπικές κοινωνίες είναι μικρά σε σχέση με το αντίκτυπο που έχει η μονοκαλλιέργεια του τουρισμού. Αρκεί να δούμε το πρόσφατο παράδειγμα της Χαβάης, που πέρσι το καλοκαίρι αντιμετώπισε μια από τις φονικότερες πυρκαγιές στην ιστορία των ΗΠΑ. Ένας τόπος προικισμένος από τη φύση με πολλούς υδάτινους πόρους, έχει βρεθεί αντιμέτωπος με σοβαρό πρόβλημα ξηρασίας. Προκειμένου να διαχειριστούν την έλλειψη νερού, υιοθετήθηκαν μέτρα για το περιορισμό της κατανάλωσης με την επιβολή προστίμων τα όποια βάρυναν άνισα τα μικρομεσαία νοικοκυριά. Οι πισίνες των θερέτρων ήταν γεμάτες και τα γκαζόν πάντα ποτισμένα. Αντίθετα, ο μέσος κάτοικος θα έπρεπε να πληρώσει ένα βαρύ πρόστιμο αν ήθελε να κάνει μπάνιο ή να ποτίσει τον κήπο του. Όταν ξέσπασε η φωτιά, η πυροσβεστική δεν μπορούσε να την σταματήσει γιατί οι πυροσβεστικοί κρούοι στρέψαν. Η φωτιά σταμάτησε μόνο όταν έφτασε στη θάλασσα κοστίζοντας πάνω από 100 ανθρώπινες ζωές ενώ περίπου 13000 άνθρωποι έχουν εκτοπιστεί εξαιτίας της. Παρόλα αυτά, στις φετινές συζητήσεις για τη μείωση των τουριστικών καταλυμάτων βαραίνει περισσότερο η απώλεια περίπου 1.6 δις εσόδων από την μείωση της τουριστικής δραστηριότητας. Έσοδα

που δε θα έφταναν ποτέ στην πλειοψηφία του τοπικού πληθυσμού. Μπορεί η Χαβάη να είναι ίσως ένα ακραίο τραγικό παράδειγμα αλλά πρόβλημα εξαιτίας της έλλειψης νερού έχουν αναφέρει και πολλές περιοχές της Ισπανίας και πρόσφατα και στην Κρήτη και στη Λέρο όπου συζητιούνται μέτρα για το περιορισμό της κατανάλωσης που αφήνουν στο απυρόβλητο τις μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες.

Προβλήματα και προοπτική

Η φετινή σεζόν έχει ξεκινήσει δύσκολα για τον κλάδο του τουρισμού. Παρόλο που οι αφίξεις των τουριστών είναι ελαφρώς ανεβασμένες σε σχέση με πέρσι, υπάρχει εμφανής μείωση στην πληρότητα των ξενοδοχείων και του τζίρου συνολικά. Ο ανταγωνισμός μεταξύ των επιχειρήσεων σημαίνει μείωση του εργατικού κόστους, με σύνθλιψη των εργατικών δικαιωμάτων, σημαίνει πίεση προς τις αρχές για μείωση της φορολογίας και ακόμα μικρότερο έλεγχο στην δραστηριότητα τους και κυρίως σημαίνει πως οποιαδήποτε ενδιαφέρον για την τοπική κοινωνία ή το περιβάλλον είναι καθαρά υποκριτικό. Στη Σαντορίνη, πχ, δεν είχε κανείς κανένα πρόβλημα με την υπερδότηση μέχρι που μεγάλοι ξενοδοχειακοί όμιλοι άρχισαν να χτίζουν ολόκληρα χωριά. Υπό το φάντασμα της μείωσης των κερδών οι εργαζόμενοι πιέζονται όλο και περισσότερο να δουλεύουν περισσότερες ώρες χωρίς αύξηση μισθών και να εξυπηρετούν όλες τις ανάγκες των πελατών. Ακόμα κι αν αυτό σημαίνει τη χρήση βεγγαλικών κοντά σε ένα εύφλεκτο δάσος ειδικά

όταν οι πελάτες που το απαιτούν είναι εκατομμυριούχοι επιχειρηματίες. Στην τελική οι αρχές και η δικαιοσύνη δε θα κυνηγήσουν ποτέ ούτε τους τουρίστες ούτε όμως και τις επιχειρήσεις που παίζουν με τα όρια των νόμων και των κανονισμών. Οι μόνοι χαμένοι είναι οι εργαζόμενοι και οι φτωχοί που βλέπουν τη ζωή τους να θυσιάζεται για το καλό του τουρισμού και της οικονομίας.

Ο μόνος τρόπος να αντιστραφεί αυτή η κατάσταση είναι να ακολουθήσουμε και να βελτιώσουμε το παράδειγμα των Ισπανών διαδηλωτών. Το μόνο που μπορεί να βάλει φρένο στην ασύδοτη δραστηριότητα των ξενοδόχων είναι η ανυπακοή και η αντίσταση των εργαζομένων. Μαζί με τα τοπικά κινήματα πρέπει να βρούμε μαζικά στους δρόμους και να διεκδικήσουμε την προστασία των δημόσιων χώρων, των παραλιών, των δασών. Πρέπει να απαιτήσουμε το κράτος να στελεχωσει όλους τους ελεγκτικούς μηχανισμούς ώστε να μπορούν να βάλουν φρένο στις παραβάσεις των επιχειρήσεων. Κυρίως πρέπει να επαναφέρουμε το αίτημα για αύξηση της φορολογίας των επιχειρήσεων, πρέπει από τα κέρδη τους να δοθούν λεφτά για να καλυφθούν οι πραγματικές ανάγκες των τοπικών κοινωνιών. Σε αυτή τη μάχη πρέπει να μπει μπροστά η Αριστερά με όλες τις δυνάμεις, να αξιοποιήσει τα σωματεία, τα συνδικάτα, τοπικές επιτροπές και πρωτοβουλίες πολιτών. Ο μόνος τρόπος για να μην γίνουμε ένα τεράστιο θερέτρο είναι να βρούμε στους δρόμους βάζοντας στη συζήτηση τις ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους.

Η ΓΝΩΣΤΗ ΙΣΠΑΝΟ-ΜΑΡΟΚΙΝΗ ακτιβίστρια και υπερασπίστρια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων Ελένα Μαλένο (Helena Maleno) έρχεται στο Αντιρατσιστικό

στικό Φεστιβάλ. Περιμένουμε με ανυπομονησία να την συναντήσουμε στην συζήτηση της Κυριακής 7 Ιουλίου στις 19:00 με θέμα καμία μόνη-ούτε μία λιγότερη.

Η Ελένα Μαλένο εκτός από ακτιβίστρια είναι δημοσιογράφος, ερευνήτρια και συγγραφέας καθώς και ιδρύτρια της οργάνωσης Caminando Fronteras / Walking Borders. Αγωνίζεται από το 2001 στο πεδίο των δυτικών ευρωπαϊκών συνόρων ενάντια στην εμπορία ανθρώπων, καταγγέλοντας τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και το τράφικινγκ, ενδυναμώνοντας και υποστηρίζοντας υποσαχάριας μεταναστευτικές κοινότητες, με έμφαση στις γυναίκες και στα παιδιά. Η έρευνα και η ακτιβιστική της δράση επικεντρώνονται στην μετανάστευση και στην καταπολέμηση της βίας σε συντομία περιοχές. Έχει κυνηγηθεί από το ισπανικό και το μαροκινό κράτος και η ζωή της έχει κινδυνέψει λόγω του σημαντικού της έργου στη διάσωση μεταναστευτικών πληθυσμών. Μετά από μια τεράστια καμπάνια αλληλεγγύης και υποστήριξης, το δικαστήριο της Ταγέρης όχι μόνο την αθώωσε αλλά την αναγνώρισε

ως υπερασπίστρια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Παρόλα αυτά οι διώξεις εναντίον της συνεχίζονται με απελάσεις και απομάκρυνσή της από τα οικεία της πρόσωπα. Χάρη στη δράση της Ελένα Μαλένο έχουν διασωθεί περισσότερες/οι από 100,000 μετανάστριες/ες και η ίδια αποτελεί σημείο αναφοράς για το ισπανικό και το διεθνές αντιρατσιστικό κίνημα.

Η Ελένα Μαλένο θα μιλήσει στο αντιρατσιστικό φεστιβάλ για τις θεσμικές γυναικτονίες και την έμφυλη βία που βιώνουν οι μετανάστριες και οι προσφύγιες στα σύνορα, που είναι αποτέλεσμα των θανατοπολιτικών και των ρατσιστικών ευρωπαϊκών πολιτικών.

Τη συζήτηση της Κυριακής 7 Ιουλίου, συντονίζει η Κατερίνα Σεργίδου μέλος της Συνέλευσης 8 Μάρτη

Με την Ελένα Μαλένο συνομιλούν οι: Ελένη Μήτσιου, Μαχητικές και Ελεύθερες, Ελιάνα Καναβέλη, φεμινιστική-ΛΟΑΤΚΙ ομάδα Κιουρί-ατ, Ράνια Παπαγεωργίου, Ανυπότακτη Αθήνα

Για την στήριξη των επιζωσών έμφυλης βίας στο Δήμο της Αθήνας

Ολόκληρο στο **RProject.gr**

Της Ράνιας Παπαγεωργίου*

Στην εισήγηση αυτή θα μας απασχολήσει το ερώτημα: Η αυξημένη ορατότητα των γυναικοκτονιών και γενικότερα της έμφυλης βίας τα τελευταία χρόνια στην ελληνική κοινωνία άλλαξε και πόσο την πολιτική των δήμων;

Ως παράδειγμα –τόσο λόγω δραστηριοποίησης σε αυτόν όσο και του ειδικού του βάρους- θα χρησιμοποιηθεί ο δήμος Αθηναίων.

Χαρακτηριστική είναι η ανακοίνωση που μοίραζε στο τραπέζάκι της η Ανυπότακτη Αθήνα στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ 2022. Σε αυτή –μετά από πολύμηνη προσπάθεια έρευνας και συγκέντρωσης στοιχείων μετ' εμπόδων- συνόψιζαμε τα βασικά σημεία της πολιτικής Μπακογιάννη και περιγράφαμε δομές και πολιτικές ως εξής:

«η δημαρχία Μπακογιάννη ασκεί επικοινωνιακή πολιτική, αντί για πολιτική καταπολέμησης των ανισοτήτων σε βάρος των γυναικών ενώ στην καλύτερη θεωρεί έμπρακτα την έμφυλη διάσταση των πολιτικών του δήμου ως όχημα εξασφάλισης χρηματοδότησης μέσω ΕΣΠΑ ή άλλων κοινοτικών προγραμμάτων».

Στη συγκεκριμένη αναφορά μας στο «Κέντρο για την Καταπολέμηση της Έμφυλης Βίας και των Πολλαπλών Διακρίσεων» τονίζαμε ότι αυτό είναι συγχρηματοδοτούμενο έργο για υλοποίηση αποσπασματικών προγραμμάτων με ημερομηνία λήξης και δεν πρόκειται για ενίσχυση δημόσι-

ας υπηρεσίας/δομές για υλοποίηση κοινωνικής πολιτικής. Η διοικητική εποπτεία ασκείται από Διεύθυνση Κοινωνικής Αλληλεγγύης του δήμου χωρίς μέριμνα για ενίσχυση ποσοτική και ποιοτική του προσωπικού της και των πόρων (κτηριακό, υποδομές), σε πλήρη ευθυγράμμιση με την κυβερνητική πολιτική ότι η ενίσχυση των αρμοδίων υπηρεσιών τους μπορεί να γίνει μόνο με συμβασιούχους διαφόρων κατηγοριών.

Έτσι φθάνουμε τον Ιούνιο 2024 με τη νέα δημοτική αρχή. Στο ίδιο πνεύμα εξασφάλισης κονδυλίων από κοινοτικά προγράμματα, το πρώτο και μοναδικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων, που εκτός από τις συμβουλευτικές υπηρεσίες, παρέχει και ενημέρωση στην κοινότητα, με ανοιχτές εκδηλώσεις, ομιλίες και παρεμβάσεις σε δήμους, σχολεία, γειτονιές κτλ αξιολογείται βιαστικά και με πρωτοβουλία της αρμόδιας αντιδημάρχου ως παρωχημένο.

Στη θέση του φέρεται ότι θα δημιουργηθεί Rape crisis center, που απευθύνεται σε γυναίκες θύματα βιασμών και σεξουαλικής βίας. Ενδεικτικό της προχειρότητας και το αμετάφραστο του όρου.

Θύματα της νέας αυτής πρότασης είναι οι εργαζόμενες/οι που μετά από πρόσληψη με διαδικασίες ΑΣΕΠ για ένα χρόνο την ψυχοφθόρα διαδικασία παρατάσεων περνούν από την εργασιακή ανασφάλεια στην ανεργία ή στην καλύτερη περίπτωση στην ακόμη μεγαλύτερη ελαστικοποίηση καθώς από ΙΔΟΧ γίνονται εργαζόμενοι με μπλοκάκι χωρίς δικαιώματα

(πχ άδειας μητρότητας ή αναρρωτική), όπως επίσης και τα ωφελούμενα άτομα θύματα διακρίσεων και έμφυλης βίας, τα οποία αποκλείονται εξ' ορισμού από την υπηρεσία αυτή του δήμου. Δηλαδή γυναίκες θύματα έμφυλης βίας άλλης μορφής από τη σεξουαλική που είναι και αριθμητικά περισσότερες, καθώς και ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα που αποκλείονται από την πρόσβασή τους στις υπηρεσίες του κέντρου

Χωρίς αμφιβολία, αν ο στόχος της δημοτικής αρχής ήταν η ενδυνάμωση της έμφυλης διάστασης της κοινωνικής πολιτικής, αυτονόητη πρακτική θα ήταν η περαιτέρω ενίσχυση με αυξημένους πόρους και προσωπικό του ήδη υπάρχοντος Κέντρου ώστε να μπορεί να παράσχει και τις εξειδικευμένες υπηρεσίες προς τα θύματα βιασμού και όχι η κατάργησή του.

Ως προς την άλλη δομή του μεγαλύτερου δήμου της χώρας για την στήριξη των επιζωσών έμφυλης βίας, τον ξενώνα κακοποιημένων γυναικών του δήμου της Αθήνας, σήμερα εξακολουθεί να είναι ο μοναδικός στην Αθήνα (και σε ολόκληρη την ΠΕ Κεντρικής Κεντρικού Τομέα Αθηνών όπου με βάση τον πληθυσμό υπάρχουν 10 φορές λιγότερες θέσεις από τη συμβατική υποχρέωση της χώρας) ενώ προεκλογικά το φθινόπωρο του 2023 εγκαινιάστηκε η λειτουργία του σε νέο ενοικιαζόμενο χώρο.

Με το δελτίο Τύπου στις 25.9.23 αναγγέλεται: «Σε νέο, σύγχρονο χώρο που παρέχει αναβαθμισμένη φροντίδα και ασφάλεια λειτουργεί ο Ξενώ-

νας Φιλοξενίας Γυναικών θυμάτων βίας και των παιδιών τους».

Από τότε δεν υπάρχει σαφής και πλήρης ενημέρωση για το αν έχουν ολοκληρωθεί οι χρονοβόρες διαδικασίες προμήθειας εξοπλισμού για την επίπλωση του χώρου ούτε αν λειτουργούν όλα τα δωμάτια.

Με όλα τα παραπάνω προκύπτει πολύ καθαρά πόσο κατώτερη των αναγκών μας είναι η σταθερά εφαρμοζόμενη πολιτική στο δήμο της Αθήνας και όχι μόνο εκεί.

Για την πραγματική στήριξη στις επιζώσες και την πρόληψη έμφυλης βίας ως Ανυπότακτη Αθήνα –και μέσα από τον αναβαθμισμένο μας ρόλο λόγω της συμμετοχής της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα στο δημοτικό συμβούλιο- παλεύουμε για:

δημόσιες, δωρεάν, προσβάσιμες σε όλες/ους/α δομές υποδοχής, όπου θα μπορούν να καταφεύγουν τα θύματα της έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας για να καταγγείλουν σεξιστικές και κακοποιητικές πράξεις σε βάρος τους και να λάβουν ψυχολογική, νομική, πρακτική βοήθεια.

Για μας είναι ξεκάθαρο ότι για να είναι αποτελεσματικό το δίκτυο των δομών στήριξης πρέπει να έχει αδιάλειπτη λειτουργία, κατάλληλο και μόνιμο προσωπικό, πόρους που θα εξασφαλίζουν πολύπλευρη και μακροχρόνια στήριξη στα θύματα (όχι μόνο ολιγόμηνη φιλοξενία σε ξενώνες, αλλά ένταξη σε προγράμματα εξασφάλισης στέγης και εργασίας) και συνθηκές ΑΞΙΟΠΡΕΠΟΥΣ ΖΩΗΣ.

*Απόσπασμα από την εισήγησή της στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ

Το φετινό Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ της Αθήνας, με κεντρικό σύνθημα «Από την Πύλο ως την Παλαιστίνη, δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη», έκανε σαφή την απολύτως κρίσιμη επιλογή του να δώσει αυξημένο χώρο, βάρος κι ορατότητα στον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού. Η κεντρική εκδήλωση της Παρασκευής, με τίτλο «Λευτεριά στην Παλαιστίνη: Όταν η αδικία γίνεται νόμος, η αντίσταση είναι καθήκον» οργανώθηκε με πρόθεση να δώσει το λόγο σε παλαιστινιακές φωνές,

όπως οι Κάρολ Σανσούρ (Παλαιστίνια ποιήτρια, διευθύντρια του Φεστιβάλ Παλαιστινιακού Κινηματογράφου Αθήνας) και Μιχιάρ Εκτάμι (πρόεδρος της Ένωσης Παλαιστίνιων Εργαζομένων στην Ελλάδα), αλλά και αλληλεγγυες φωνές όπως οι Στέλιος Φωτεινόπουλος, (StopTheWar UK) και Νικόλας Κοσματόπουλος (επίκουρος καθηγητής στο Αμερικανικό Πανεπιστήμιο της Βηρυτού). Με συντονίστρια τη Μαρία Μπόλαρη, από τη Διεθνιστική Εργατική Αριστερά και με προγραμ-

ματισμένες παρεμβάσεις από BDS, Αναμέτρηση, Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό Σωματείων και Συλλογικοτήτων, NAP για την κομμουνιστική απελευθέρωση. Με την αφορμή της εκδήλωσης, συζητήσαμε με την Κάρολ Σανσούρ για το ενδεχόμενο και το περιεχόμενο μιας συνέντευξης. Μας πρότεινε, εφόσον το επιθυμούμε, να δημοσιεύσουμε αυτές τις σκέψεις της. Το κάνουμε με χαρά.

Γάζα: Ένα δώρο και δεν αξίζουν όλοι να το λάβουν

Της Κάρολ Σανσούρ

Τους τελευταίους 8 μήνες έχω εμπλακεί με διάφορες οργανώσεις, ομάδες και άτομα, στην Ελλάδα και διεθνώς, για ζητήματα που αφορούν την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη και πιο συγκεκριμένα τη Γάζα. Με έχει συγκινήσει το ενδιαφέρον, η συμπόνοια και η υποστήριξη πολλών. Αλλά στη διάρκεια της εμπλοκής μου έχω επίσης βιώσει και πρακτικές κενού ανέξοδου συμβολισμού (σμ: tokenism στο πρωτότυπο) και επιφανειακής αλληλεγγύης μπροστά σε μια γενοκτονία. Επί 8 μήνες, ή πιο σωστά σε όλη τη διάρκεια της ζωής μου, είχα εκπαιδευτεί να αποδέχομαι χωρίς καμία κρίση οποιαδήποτε υποστήριξη προσφερόταν σε μένα/σε εμάς ως λαό και να δείχνω ευγνωμοσύνη για αυτήν. Αλλά αυτή η αποδοχή προκύπτει από μια σκοτεινή και άσχημη αφετηρία, από μια αποικιοκρατούμενη νοοτροπία. Όταν λίγες μέρες πριν, προσεγγίστηκα για μια συνέντευξη, ένιωσα -σε ένα πνεύμα ευαλωτότητας, ανοιχτότητας και ειλικρινούς ελπίδας για αλλαγή- ότι θα έπρεπε να απελευθερωθώ από κάθε δισταγμό και να ξεμάθω τα χρόνια απόκρυψης της αλήθειας για το πώς είναι να είσαι Παλαιστίνια στην πλευρά του αποδέκτη. Η δήλωση που ακολουθεί αποσκοπεί στο να προχωρήσει πραγματικά η συζήτηση και να ξεπεράσουμε τους φολκλορικούς τρόπους αλληλεγγύης που είναι σαφές ότι δεν έχουν αντίκτυπο στις αποικιοκρατικές δυνάμεις. Και γίνεται με την ελπίδα να οικοδομήσουμε ισχυρότερους τρόπους να συνεργαζόμαστε και να ζούμε μαζί.

Εδώ και 265 μέρες, οι άντρες, οι γυναίκες και τα παιδιά της χώρας μου ταπεινώνονται, εκτοπίζονται, αποστερούνται αυτά που τους ανήκουν, αρπάζονται ως όμηροι, βασανίζονται, τραυματίζονται, βιάζονται, οδηγούνται σε λιμοκτονία και σκοτώνονται, ώστε ο ηθικά παραγμένος πλανήτης να παρακολουθεί και να φιλοσοφεί για το πώς θα αντιμετωπίσει τον δικό του ρατσισμό, σεξισμό, ανισότητες, διεφθαρμένα ήθη, πτώση πολιτισμών, στρεβλές θρησκευτικές θεωρίες, βαθιά ριζωμένο αντισημιτισμό, ομοφοβία, μισαλλοδοξία και πολύ πολύ φτωχή φαντασία.

Οι επαναλαμβανόμενες πράξεις προδοσίας, ειδικά από εκείνους που θέλουν να κρύψουν τη συνενοχή τους σε εγκλήματα πολέμου χρησιμοποιώντας το μανδύα των πολιτισμικών συναισθημάτων, το μόνο που κάνουν είναι να μετατρέπουν τις τραγωδίες μας σε θέαμα. Οι προθέσεις τους δεν είναι καθόλου καλοπροαίρετες: Αντίθετα, έχουν ως στόχο να παρέχουν ένα αίσθημα αυτοδικαίωσης στα ηθικά αναστατωμένα ακροατήριά τους, ή χειρότερα να αποσπάσουν την προσοχή από την συνενοχή τους ενώ επιδεινώνουν τις πληγές που κουβαλάμε.

Η επιτελεστική ενασχόληση, οι πράξεις και οι δηλώσεις που μοιάζουν υποστηρικτικές αλλά είναι κατά βάση επιφανειακές, έχουν γίνει κυρίαρχο ζήτημα στις συζητήσεις για την Παλαιστίνη. Πολλά άτομα και οργανώσεις περιορίζουν την συμμετοχή τους σε συμβολικές χειρονομίες, όπως αναρτήσεις στα σόσιαλμίντια, δημόσιες δηλώσεις, προβολές ταινιών και συναυλίες. Ενώ οι δράσεις αυτές μπορούν να ευαισθητοποιήσουν, συχνά δεν έχουν την συνέχεια που απαιτείται για μια ουσιαστική υποστήριξη και δεν καταφέρνουν να πιέσουν τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής να λάβουν συγκεκριμένα μέτρα.

Επιπλέον, οι Παλαιστινιακές οπτικές συχνά περιθωριοποιούνται ή γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης, για να ευνοηθούν φωνές που είναι πιο εύπεπτες για τα δυτικά ακροατήρια. Αυτό υπονομεύει την ιδιότητα των Παλαιστινίων ως ενεργό υποκείμενο και αποσπά την προσοχή από τις βιωμένες εμπειρίες και τα αιτήματά τους. Στην πραγματικότητα, συχνά η συζήτηση κυριαρχείται από άτομα που έχουν ως προτεραιότητα περισσότερο να προβάλλουν τους εαυτούς τους ως συμμάχους παρά να κατανοήσουν αυθεντικά και να αντιμετω-

πίσουν τις ανάγκες των Παλαιστίνιων. Κατά συνέπεια, τα κεντρικά ζητήματα αμβλύνονται και η εστίαση στρέφεται προς αφηγήσεις που δεν αμφισβητούν την υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων.

Η πραγματική απελευθέρωση απαιτεί μια δέσμευση στη δικαιοσύνη, την ισότητα και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Για την Παλαιστίνη, αυτό συνεπάγεται την αντιμετώπιση δυσάρεστων αληθειών και την πραγματοποίηση σημαντικών θυσιών. Και η καλύτερη αφετηρία για αυτό είναι η παραδοχή των ιστορικών αδικιών που οδήγησαν στη σημερινή κατάσταση. Αυτό περιλαμβάνει την αναγνώριση της Νάκμπα του 1948, την παραδοχή ότι το Ισραήλ είναι ένα αποικιακό σχέδιο και ότι ολόκληρη η Παλαιστίνη είναι μια κλεμμένη γη.

Η γενναιοδωρία αποτελεί θεμέλιο λίθο της Παλαιστινιακής ταυτότητας, μια γενναιοδωρία που υπερβαίνει τα απλά οικονομικά μέσα και πηγάζει από τα βάθη της καρδιάς. Δυστυχώς, το βρίσκω αδύνατο να προσφέρω μια τέτοια πηγή πνεύματος σε χώρους που επιμένουν να συγκαλύπτουν τον βαθιά ριζωμένο αντισημιτισμό τους μέσα από την υποστήριξή τους στην Ισραηλινή γενοκτονία σε βάρος του λαού μου. Το να μιλάμε για τη Γάζα είναι ένα πολύτιμο δώρο το οποίο είμαι αποφασιστικά απρόθυμη να παραχωρήσω, και οι πρωτοφανείς θυσίες δεν πρέπει να απομειωθούν σε κενό ανέξοδο συμβολισμό (tokenism).

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ

Λευτεριά στην Παλαιστίνη:
Όταν η αδικία γίνεται νόμος, η αντίσταση είναι καθήκον

ομιλήτες:

Κάρολ Σανσούρ, Παλαιστίνια ποιήτρια,
Στέλιος Φωτεινόπουλος, StopTheWar UK

Νικόλας Κοσματόπουλος, Πανεπιστήμιο της Βηρυτού

Μιχιάρ Εκτάμι, Ένωση Παλαιστίνιων Εργαζομένων Ελλάδας

Συντονισμός: Μαρία Μπόλαρη, Διεθνιστική Εργατική Αριστερά

Παρεμβάσεις: BDS, Αναμέτρηση, Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό Σωματείων και Συλλογικοτήτων, NAP για την κομμουνιστική απελευθέρωση

Συντονιστικό Μεταναστευτικών & Αντιρατσιστικών Οργανώσεων

25°
ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
5|6|7 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΠΑΡΚΟ ΓΟΥΔΗ

Γάζα: «Το παλιό στάτους κβο δεν

Αποσπάσματα συνέντευξης του Ταουφίκ Χατνάντ σε αφιέρωμα του περιοδικού *The Point* για τη Γάζα. Ο τίτλος του άρθρου, η ταξινόμηση και οι υπότιτλοι των αποσπασμάτων που επιλέξαμε έγινε από την Εργατική Αριστερά και δεν αντιστοιχεί στην μορφή των ερωταπαντήσεων του *The Point*. Ολόκληρη η συνέντευξη θα δημοσιευτεί στο *Rproject.gr*

Η σημασία της Πόλης της Γάζας

Νομίζω είναι προφανές ότι το Ισραήλ την θέλει «νεκρή». Ισοπεδώνοντας το μεγαλύτερο μέρος της Πόλης της Γάζας, το Ισραήλ κατέστρεψε τη μεγαλύτερη Παλαιστινιακή πόλη - μια πόλη που έχει τεράστια πολιτική σημασία για τους Παλαιστίνιους, λειτουργώντας ως εστία του Παλαιστινιακού εθνικισμού από το 1948.

Η Πόλη της Γάζας ήταν μια μεγάλη πόλη της Παλαιστίνης από πριν το 1948. Είναι επίσης μια από τις ελάχιστες Παλαιστινιακές πόλεις που επιβίωσαν από την Νάκμπα του 1948. Η Πόλη της Γάζας έγινε μια πόλη που έσφυζε από πρόσφυγες που είχαν εκτοπιστεί από τα εδάφη τους και στη συνέχεια έγινε η έδρα της πρώτης απόπειρας να σχηματιστεί μια εθνική κυβέρνηση για όλους τους Παλαιστίνιους μετά το 1948. Η Γάζα έπειτα θα γινόταν η πόλη που γέννησε τις πιο σημαντικές Παλαιστινιακές εθνικές πρωτοβουλίες, με την περιοχή να γίνεται διάσημη για τους παναραβιστές και τους κομμουνιστές της κατά τις δεκαετίες του 1950 και του 1960, και για τις παρατάξεις της PLO μετά το 1967. Και η Χαμάς φυσικά εκεί αναδύθηκε

στα τέλη της δεκαετίας του 1980.

Η Γάζα ήταν επίσης το μέρος όπου ξεκίνησε η Πρώτη Ιντιφάντα και το μέρος όπου οι Παλαιστινιακές πολιτικές παρατάξεις άρχισαν να αναπτύσσουν τις ένοπλες πτέρυγές τους για να αντιμετωπίσουν το Ισραήλ προς το τέλος της Πρώτης Ιντιφάντα και φυσικά στη διάρκεια της Δεύτερης.

Για αυτούς τους λόγους, μεταξύ άλλων, το Ισραήλ ενδιαφέρεται να απαλλαγεί από τη Γάζα, για όλα όσα εκείνη εκπροσωπεί και για όλα όσα έχει συνεισφέρει στην Παλαιστινιακή εθνική συνείδηση και οργάνωση.

Η πόλη κάτω από την πόλη

Όταν επιβλήθηκε ξανά η οριοθέτηση των παλιών συνόρων [σσ: μετά την ειρηνευτική συμφωνία Ισραήλ-Αιγύπτου] το στρατόπεδο προσφύγων της Ράφα κόπηκε κυριολεκτικά στα δύο και σε κάποιες περιπτώσεις χωρίστηκαν οικογένειες ανάμεσα στις δυο πλευρές των συνόρων. Τα τούνελ άρχισαν να εμφανίζονται για να μπορέσουν οι οικογένειες να επανενωθούν και να επανασυνδεθούν με την πόλη της Ράφα. Όπως όλες οι συνοριακές περιοχές, η Ράφα έγινε ένα μέρος ιδανικό για λαθρεμπόριο.

Με το ξέσπασμα της Δεύτερης Ιντιφάντα, και ιδιαίτερα μετά την εκλογική νίκη της Χαμάς το 2006, το φαινόμενο των τούνελ άρχισε πραγματικά να επιταχύνεται καθώς οι Παλαιστίνιοι επιχειρούσαν να παρακάμψουν τον Ισραηλινό και διεθνή αποκλεισμό της Λωρίδας.

Καθώς η πολιορκία γινόταν όλο και πιο ασφυκτική, επιχειρηματικές οικογένειες από τη Ράφα, κάποιες έχοντας και φυλετικές διασυνδέσεις στο Βόρειο Σινά, ενεργοποίησαν δίκτυα για να αρχίσουν να εισάγουν ένα ολόκληρο φάσμα προϊόντων που ήταν περιορισμένα λόγω πολιορκίας, ή δεν επιτρέπονταν ποτέ στη Γάζα ή στα Κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη. Η Χαμάς μάλιστα δημιούργησε ένα «υπορ-

γείο τούνελ» που επιτηρούσε, φορολόγούσε και έλεγχε τα εισαγόμενα προϊόντα, όπως κάθε άλλο υπουργείο. Η Χαμάς συντηρούσε επίσης κάποια ανεξάρτητα δικά της τούνελ προκειμένου να εισάγει στρατιωτικό υλικό.

Το φαινόμενο των τούνελ απορρόφησε μέρος της θηριώδους πλεονάζουσας εργατικής δύναμης που προέκυψε μέσω της ανεργίας που προκάλεσε η πολιορκία. Το φαινόμενο επίσης ενισχύθηκε κατά τα τελευταία χρόνια του καθεστώτος Μουμπάρακ, όταν το κεντρικό αιγυπτιακό κράτος δυσκολευόταν να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο στα δικά του περιφερειακά εδάφη.

Όταν ανέβηκε στην εξουσία η κυβέρνηση Σίσι το 2013, επιχείρησε να οργανώσει περισσότερο την αιγυπτιακή πλευρά των συνόρων, να συγκεντροποιήσει και να ελέγξει την δημιουργία εσόδων και από το επίγειο και από το υπόγειο εμπόριο. Στη συνέχεια ο Αιγυπτιακός στρατός κατέστρεψε την αιγυπτιακή πλευρά της Ράφα, όπως και περίπου δύο χιλιάδες τούνελ. Αλλά κάποια τούνελ προφανώς παρέμειναν, λειτουργώντας ως μια αναγκαία γραμμή ζωής που και οι δύο πλευρές είχαν λόγους να συντηρήσουν.

Όλα αυτά περιγράφουν ότι υπάρχουν διαφορετικά είδη τούνελ: εμπορικά τούνελ, αντιστασιακά τούνελ, επιθετικά τούνελ. Τα αντιστασιακά τούνελ είναι εσωτερικά τούνελ της Γάζας όπου μπορεί να υπάρχει ελευθερία μετακίνησης και όπου υπάρχουν αποθηκευτικές δυνατότητες, για στρατιωτικό υλικό αλλά και για τρόφιμα και για ιατρικούς σκοπούς. Είναι χώροι όπου οι άνθρωποι μπορούν να λειτουργούν με ασφάλεια, δημιουργώντας τη βάση για μια εναλλακτική υποδομή που η Χαμάς μπορεί να ελέγχει γιατί οτιδήποτε συμβαίνει πάνω από το έδαφος ελέγχεται

ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ

ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΣΣΕΣ-ΟΙ, Η «ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό εργατικών Σωματείων και Συλλογικοτήτων» μπροστά στην τεράστια ανθρωπιστική καταστροφή που προκαλούν στη Γάζα οι σιωνιστικές βόμβες που κατασκευάζονται στα εργοστάσια των ΗΠΑ-ΕΕ και ρίχνονται σε απεριόριστες ποσότητες από τα Ισραηλινά μαχητικά αεροπλάνα F16 και F35, αποφάσισε να προβεί σε έμπρακτη αλληλεγγύη για να καλυφθούν οι στοιχειώδεις ανάγκες κάποιων οικογενειών στην μαρτυρική Γάζα.

Η έμπρακτη αλληλεγγύη είναι απαραίτητη ιδιαίτερα αυτή την περίοδο που

τα κράτη της Δύσης εκβιάζουν τον αποκλεισμένο Παλαιστινιακό λαό στη Γάζα, στερώντας από την «Υπηρεσία Αρωγής και Έργων του ΟΗΕ για τους Παλαιστίνιους Πρόσφυγες στην Εγγύς Ανατολή (UNRWA) τους πόρους που προβλέπονται για την ανακούφιση τους.

Στην ίδια λογική με τους συμμάχους του, το σκεταδιστικό σιωνιστικό μόρφωμα κλέβει πόρους που ανήκουν στους Παλαιστίνιους και με απόφαση της ισραηλινής κυβέρνησης Νετανιάχου τους μεταβιβάζει σε Ισραηλινούς.

Ο λιμός χρησιμοποιείται ως όπλο στην πολιορκημένη Γάζα για να πετύχει

αυτό που δεν κατάφεραν οι βόμβες και τα τεθωρακισμένα: να κάμψει την αντίσταση του Παλαιστινιακού λαού.

Για να απαλύνουμε στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, την τεράστια ανθρωπιστική καταστροφή, σε συνεννόηση με την «Ένωση Παλαιστίνιων Εργαζομένων Ελλάδας» που συμμετέχει στην «Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό εργατικών Σωματείων και Συλλογικοτήτων», αξιοποιώντας συγκεκριμένες γυναικείες δομές αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, εκδώσαμε, σε πρώτη φάση, 200 κουπόνια των 5 € σφραγισμένα από την συλλογικότητα μας, για μια πρώτη αποστολή χρημάτων.

Σας καλούμε να ανταποκριθείτε στην προσπάθειά μας συμβάλλοντας ακόμη και από το υστέρημά σας ώστε να συγκεντρωθεί το καθορισμένο ποσό και να ανακουφιστεί στο μέτρο που μας αναλογεί ο λαός της Γάζας που αντιστέκεται στην σιωνιστική κατοχή.

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό Εργατικών Σωματείων και Συλλογικοτήτων

μπορούσε να αντέξει»

απαιτώντας ρητά τον τερματισμό της πολιορκίας και την επιστροφή των προσφύγων. Παρά τον πολύ μεγάλο αριθμό απωλειών, αυτές οι διαδηλώσεις επέμειναν κάθε εβδομάδα επί ενάμιση χρόνο, επιχειρώντας να προκαλέσουν ένα πολιτικό γεγονός. Αλλά το κίνημα δεν κατάφερε να προκαλέσει σημαντικό πολιτικό ενδιαφέρον διεθνώς, ενώ τουλάχιστον οκτώ χιλιάδες άοπλοι διαδηλωτές χτυπήθηκαν από πραγματικά πυρά.

Η Χαμάς αρχικά αισθάνθηκε ότι απειλείται από το κίνημα, ανησυχώντας ότι οι ανεξάρτητες οργανωτικές προσπάθειες θα μπορούσαν να απειλήσουν την εξουσία της στη Γάζα. Αλλά στη συνέχεια το Κίνημα άρχισε να διαθέτει το πολιτικό και το

κοινωνία της Γάζας, αν κατανοούσε πώς αντιλαμβάνεται η Χαμάς τον ρόλο της στην Παλαιστινιακή πολιτική σκηνή, αν κατανοούσε πώς η διεθνής κοινότητα και το Ισραήλ υπέθεταν ότι θα μπορούσαν να διαχειρίζονται επ' άπειρον τις αντιφάσεις αυτής της κατάστασης, τότε γινόταν προφανές ότι το παλιό στάτους κβο δεν μπορούσε να αντέξει και ότι οι Παλαιστίνιοι θα επιχειρούσαν να το τσακίσουν.

Ο πόλεμος

Η Χαμάς στις 7 Οκτώβρη ήθελε να επιβάλει μια ολόκληρη αλλαγή παραδείγματος και να συγκλονίσει το Ισραηλινό κράτος μέχρι τον πυρήνα του. Ήθελαν να καταφέρουν μεγάλες στρατιωτικές απώλειες.

αιχμαλώτους και να καταστρέψει τη Χαμάς. Αλλά μετά από μήνες εκστρατείας, το Ισραήλ δεν έχει πλησιάσει πιο κοντά στην επίτευξη κανενός από αυτούς τους στόχους. Αν και βρίσκεται πιο κοντά στην επίτευξη ενός ενδεχομένως πιο σημαντικού ιστορικού στόχου, την απόπειρα να ολοκληρώσει τη Νάκμπα στη Λωρίδα της Γάζας, εξωθώντας τον πληθυσμό της στο Βόρειο Σινά ή διαπράττοντας μια γενοκτονία που σκοτώνει σημαντικό μέρος του.

Από αυτή την άποψη, και το Ισραήλ θέλει επίσης να αλλάξει τους κανόνες του παιχνιδιού, επανεισάγοντας στην εξίσωση το στοιχείο της μαζικής μεταφοράς πληθυσμού, όπως είχε συμβεί σε προηγούμενες εποχές -συγκεκριμένα το 1948 και το 1967. Με βάση αυτή την ανάγνωση, το σενάριο του Απαρτχάιντ, που εγκυβιβάστηκε από τη διαδικασία του Όσλο, τελικά αποδείχθηκε μη-βιώσιμο επειδή οι Παλαιστίνιοι δεν συνεργάστηκαν, δεν αποδέχθηκαν τη ζωή στα γκέτο που δημιουργήθηκαν για αυτούς. Σήμερα το ερώτημα είναι αν οι ΗΠΑ, και συγκεκριμένα η συμφωνία ειρήνης Ισραήλ-Αιγύπτου, μπορούν να αντέξουν τέτοιες μεγάλες αλλαγές παραδείγματος και αν μπορεί να αποτραπεί ένας περιφερειακός πόλεμος.

Οι πολιτικοί, ιδεολογικοί, ακόμα και οι προσωπικοί παράγοντες που παίζουν ρόλο στο σενάριο που εκτυλίσσεται φαίνονται σε αυτή τη φάση υπερβολικά φορτισμένοι για να μπορέσει να υπάρξει αποκλιμάκωση. Δεν έχω καθόλου αυταπάτες ότι αυτό που συμβαίνει στη Γάζα πρόκειται να λήξει κάποια στιγμή σύντομα, καθώς έχει ανοίξει για τα επόμενα λίγα χρόνια μια εξαιρετικά ευμετάβλητη περίοδος που θα ταλαντεύεται ανάμεσα σε κύματα επιταχυνόμενης βίας τα οποία θα διαδέχονται στιγμές επιβραδυνόμενης φθοράς, ενόσω η απειλή περιφερειακών αναφλέξεων θα παραμένει διαρκώς παρούσα. Ενώ το τίμημα είναι ήδη τεράστιο για την κοινωνία της Γάζας, το παράδειγμα του Όσλο -που στηριζόταν στο διαχωρισμό και τον έλεγχο- έχει καταρρεύσει πλήρως. Το Ισραήλ σήμερα έχει κολλήσει στη Γάζα και δεν έχει καμία λύση για το λαό της, ούτε οποιαδήποτε μέσα για να εξολοθρεύσει την αντίστασή του. Έτσι, το Ισραήλ τείνει επίσης να υποστεί αυξανόμενες απώλειες στο πεδίο της μάχης, ενώ η ίδια η Ισραηλινή πολιτειακή οντότητα γίνεται πιο διχασμένη, καθώς υπόκειται σε κατακερματισμούς και ακόμα και σημαντική μετανάστευση. Η Δύση θα επιχειρήσει να περιορίσει αυτές τις συνέπειες όσο καλύτερα μπορεί, αν και θα υπάρξουν όρια στο πόσο θα μπορεί να προστατεύει επιχειρησιακά, οικονομικά και στρατιωτικά το Ισραήλ σε ένα πλαίσιο όπου αυτό γίνεται πιο απερίσκεπτο, πιο διαιρεμένο και λειτουργεί ως βάρος για τον εαυτό του και τους συμμάχους του. Πολύ περισσότερο αν εμφανιστεί και μια πλατιά διεθνής εκστρατεία που απαιτεί κατάπαυση του πυρός και την υλοποίηση μιας διαρκούς λύσης για τον Παλαιστινιακό λαό.

ή παρακολουθείται από το Ισραήλ -με δορυφόρους, μπαλόνια, drones, φυλάκια επιτήρησης κλπ. Νομίζω ότι όλες οι πολιτικές παρατάξεις περίμεναν ότι μια μέρα το Ισραήλ θα επιχειρούσε να ανακαταλάβει τη Λωρίδα, οπότε προετοίμασαν χώρους για τους ανθρώπους τους και τα όπλα τους. Θυμηθείτε ότι το κίνημα έχανε σημαντικό αριθμό κορυφαίων στελεχών από δολοφονίες πριν την κατασκευή των τούνελ.

Τα τούνελ κάτω από τη Γάζα μπορεί να φτάνουν μέχρι και τα 500 χιλιόμετρα σε μήκος αν τα προσθέσουμε στη σειρά, και πρόκειται για τουλάχιστον 1.300 μεμονωμένα τούνελ. Αυτά δεν συνδέονται όλα μαζί σε ένα κοινό δίκτυο, καθώς ένα τέτοιο δίκτυο θα μπορούσε να χαθεί αν ανακαλυπτόταν ένα μόνο μέρος του. Επίσης φαίνεται ότι κατασκευάζονται σε τρία διαφορετικά επίπεδα κάτω από το έδαφος, που εξυπηρετούν πολλαπλές ανάγκες όπως προστατευτικά καταφύγια, αποθηκευτικές εγκαταστάσεις, κέντρα διοίκησης, υγειονομικές εγκαταστάσεις και δίκτυα μεταφοράς.

Η Μεγάλη Πορεία της Επιστροφής

Ως το 2018 υπήρχαν πλέον δυο γενιές ανθρώπων που είχαν μεγαλώσει σε συνθήκες ολοκληρωτικής πολιορκίας στη Γάζα και δεν είχαν βγει ποτέ από τη Λωρίδα. Αυτός ο στρατός δυσारेστημένων νέων άρχισε να οργανώνει πορείες προς τον φράχτη στην περίμετρο της Γάζας, για να διαμαρτυρηθεί για τις συνθήκες ζωής,

οργανωτικό του βάρους στις πορείες, επειδή υποστήριζε θεμελιωδώς τα αιτήματα των διαδηλώσεων και επειδή συμμεριζόταν την επιθυμία τους να χτιστεί διεθνής πίεση για τον τερματισμό της πολιορκίας. Νομίζω ότι η Χαμάς κατανόησε ενστικτωδώς τη σημασία που είχε να αποδειχθεί ότι το Κίνημα ήταν πρόθυμο να υποστηρίξει μη-βίαιες διαμαρτυρίες και δεν ήταν απλά ένας προσηλωμένος στη βία Ισλαμικός μπαμπούλας.

Με αυτή την έννοια η Πορεία της Επιστροφής υπήρξε μια σημαντική πολιτική μετάβαση για την Χαμάς γιατί απέδειξε την πολιτική ωριμότητα και ευελιξία του Κινήματος. Αλλά αυτά τα γεγονότα ήταν επίσης πολύ σημαντικά για την κοινωνία της Γάζας, γιατί η ανελέητη καταστολή των διαδηλώσεων επί 1μιση χρόνο προετοίμασε το έδαφος για να καταλήξει η Παλαιστινιακή κοινωνία στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει λύση στις δυσκολίες της μέσα από αυστηρά μη-βίαια μέσα. Η άμεση, εξαναγκαστική, στρατιωτική βία θεωρήθηκε αναγκαία για να μπορέσει να αλλάξει η κατάσταση.

Για αυτόν τον λόγο, δεν με αιφνιδιάσε απόλυτα αυτό που συνέβη στις 7 Οκτώβρη. Μάλιστα αναφέρω κάτι τέτοιο ως πιθανότητα σε μια συνέντευξη που δημοσιεύτηκε ακριβώς πριν την 7η Οκτώβρη. Γιατί αν κατανοούσε τι έχει περάσει η

Ήθελαν να συντρίψουν τη στρατιωτική διοίκηση που επέβαλε την πολιορκία. Ήθελαν να αποσπάσουν εκτεταμένο πολιτικό κεφάλαιο από το Ισραήλ με τη μορφή μεγάλων αριθμών αιχμαλώτων και να το χρησιμοποιήσουν ως μοχλό πίεσης για πολιτικές παραχωρήσεις από το Ισραήλ και τους συμμάχους του. Στην ουσία στόχευαν να επιβάλουν συνολικά μια νέα πολιτική δυναμική, δηλώνοντας: «Αυτές είναι οι δυνατότητές μας. Πρόκειται να απαντήσουμε στρατιωτικά. Πρόκειται να σας επιβάλουμε βαριές απώλειες. Και πιστεύουμε ότι μπορούμε να διεξάγουμε έναν μακροπρόθεσμο πόλεμο φθοράς για τον οποίο δεν έχετε λύση». Και ο μόνος τρόπος για να βρεθεί λύση είναι να αντιμετωπιστεί το Παλαιστινιακό ζήτημα, του οποίου την πιο συμπεκνωμένη έκφανση αποτελεί η Λωρίδα της Γάζας. Αν δεν γίνει αυτό, δεν θα υπάρξει ούτε λύση ούτε νικητές. Αλλά η εποχή της Ισραηλινής ατιμωρησίας έληξε. Αν το Ισραήλ μπορεί να ερμηνεύει επιλεκτικά το Όσλο για να εγκαθιστά ένα Απαρτχάιντ, οι Παλαιστίνιοι μπορούν να κατεδαφίσουν τη μυθολογία του διαχωρισμού και να την αποκαλύψουν ως αυτό που πραγματικά είναι -άμεσος και βάρβαρος στρατιωτικός έλεγχος με τη χρηρηγία δυτικών κυβερνήσεων.

Σε αυτό το πλαίσιο, το Ισραήλ ισχυρίζεται ότι επιδιώκει να ανακτήσει τους

Ένα μνημείο για την Πύλο

Του Γιώργου Σαπουνά*

Σκοπός αυτής της εκδήλωσης με την ταυτόχρονη παρουσίαση του έργου-μνημείου για τα θύματα του ναυαγίου στην Πύλο είναι να συμβάλει ώστε να δυναμώσει η απήχηση αυτού του τραγικού γεγονότος και η συζήτηση που του αντιστοιχεί.

Για τη μνήμη των θυμάτων. Για την απόδοση πραγματικής δικαιοσύνης. Για την ανάδειξη των ευθυνών, το ρόλο και τη στάση του κράτους. Για την προβολή του γενικότερου ιδεολογικοπολιτικού πλαισίου και την εξαγωγή συμπερασμάτων. Για την συμβολή στη διαδικασία που συνθέτει τις συνειδήσεις.

Λίγους μήνες πριν το ναυάγιο το πανελλήνιο συγκλονίστηκε από το δυστύχημα των Τεμπών. Ένα ακόμη έγκλημα δίχως αμφιβολία, με θύματα αθώους ανθρώπους. Οι πρωτοβουλίες που πάρθηκαν, πρωτίστως από τους συγγενείς, αποτέλεσαν όχημα έκφρασης μαζικής κοινωνικής δυσανεξίας σε βάρος της κυβέρνησης, του κράτους, της εξουσίας.

Σήμερα τα μάτια εκατομμυρίων παγκοσμίως έχουν στραφεί στην Παλαιστίνη. Πλήθος πρωτοβουλιών διεθνώς και στην Ελλάδα δίνουν όχημα έκφρασης στην μαζική απαίτηση για τέλος του γενοκτονικού πολέμου που διαπράττει το κράτος του Ισραήλ και απαιτούν λευτεριά στην Παλαιστίνη.

Υπάρχουν γεγονότα - στις μέρες μας μοιάζουν να προκύπτουν διαρκώς και ακατάπαυστα - που σπάνε τη σιωπή της καθημερινής δήθεν «κανονικότητας». Μιας κανονικότητας που για πολλές/ους σημαίνει μια ζωή αβίωτη όταν δεν κρύβει το συχνά πρόωρο και άδικο τέλος της. Γεγονότα τα οποία δεν είναι παρόμοια έχουν όμως κοινό παρονομαστή. Συνεγείρουν το μαζικό συναίσθημα και πυροδοτούν σκέψεις και ιδέες αμφισβήτησης βασικών πτυχών της κυρίαρχης ιδεολογίας. Πτυχών που συνδέονται με τις χειρότερες ιδέες και πρακτικές. Με τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και τον φασισμό, τον σεξισμό και εν τέλει τις διακρίσεις και τις ανισότητες σε όλη την κοινωνική κλίμακα και τη στάση της εξουσίας, του κράτους και των μηχανισμών του.

Τέτοια γεγονότα μπορούν να γδάρουν το λούστρο ενός κυρίαρχου, δήθεν «ανθρωπισμού» σ' ένα εξίσου δήθεν «ρεαλιστικό» πλαίσιο, μιας ορισμένης αντίληψης για τα όρια της δημοκρατίας και το περιεχόμενο του πολιτισμού. Για τα όρια και την απόλυτη προτεραιότητα της αγοράς,

π.χ. των ιδιωτικοποιήσεων στα τρένα, για τους διεθνείς γεωπολιτικούς συσχετισμούς και ανταγωνισμούς που προκαλούν πολέμους όπως στην Ουκρανία μέχρι αποκάλυπτες μαζικές σφαγές αμάχων, όπως συμβαίνει τώρα στην Παλαιστίνη.

Οι πρωτοβουλίες, η κινητοποίηση, η συζήτηση και η δράση γύρω από αυτά τα γεγονότα βοηθούν να αναδειχθεί πως δεν είναι μεμονωμένα, ατέλειες του συστήματος ή εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα της κυρίαρχης και από τα πάνω εκπορευόμενης αντίληψης.

Η περίπτωση του ναυαγίου στην Πύλο γδέρνει βαθιά αυτό το ιδεολογικό λούστρο. 600 άνθρωποι χάθηκαν με μιας, σε ήρεμη θάλασσα - χωρίς την συνδρομή της φύσης. Σε μια σκηνή όπου το κράτος δεν απουσίαζε. Αντίθετα ήταν το μόνο που ήταν παρόν αναλαμβάνοντας την ευθύνη μεταξύ της ανικανότητας και της σκοπιμότητας.

Τα στοιχεία που έρχονται στο φως και αναδεικνύονται από τις σχετικές πρωτοβουλίες «φωνάζουν» και απαιτούν πλήρη διαλεύκανση και δικαιοσύνη απέναντι σ' ένα κράτος το οποίο έσπευσε, ανεπιτυχώς ευτυχώς, να φορτώσει τις εγκληματικές ευθύνες του σε 9 από τους ναυαγούς, όπως εξάλλου συνηθίζει αν σκεφτούμε την προσπάθεια να χρωθεί όλη την ευθύνη για τα Τέμπη ο σταθμάρχης.

Όμως είναι κάτι περισσότερο καθώς δεν είναι μεμονωμένο γεγονός.

Πρόκειται για μια διαρκή και σε αργή κίνηση μαζική εξόντωση ανθρώπων, τεκμήριο του σύγχρονου πολιτισμού και συνάμα ντροπή του. Θύματα των πολέμων, των τραγικών οικονομικών και κοινωνικών ανισοτήτων, θύματα έξω από τα τείχη των φρουρίων του «πολιτισμένου» κόσμου που με τις επιλογές του τους οδήγησε εκεί. Εξόντωση κυριολεκτική στα σύνορα και στις θάλασσες καθώς η Μεσόγειος και το Αιγαίο έχουν μετατραπεί σε μαζικά νεκροταφεία. Μα και εν ζωή εξαφάνισή τους σε μια αόρατη και θαμμένη στο κοινωνικό υπέδαφος, κατηγορία ανθρώπων: χωρίς χαρτιά, χωρίς δικαιώματα, χωρίς ταυτότητα.

Αυτό το στοιχείο επιχειρεί να αναδείξει το έργο. Την ορατότητα και την ταυτότητα μέσω των προσώπων. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν ζωή, πρόσωπα και προσωπικότητα και το σθένος να παλαίσουν γι αυτά.

Τους τιμούμε και τους θυμόμαστε ως σύμβολα αντίστασης στον ατελή και ακόμη πρωτόγονο πολιτισμό μας που θέλουμε και πρέπει να υπερβούμε. Ως θύματα ενός διαρκούς κοινωνικού πολέμου μεταξύ των «από πάνω» και των «από κάτω» αυτού του κόσμου. Με μνημεία και εκδηλώσεις για τους άγνωστους αγωνιστές των «από κάτω».

Το συγκεκριμένο έργο είναι πολιτικό και στρατευμένο. Ωστόσο όχι μέσω της καλλιτεχνικής δημιουργίας παρά μέσω της πολιτικής πρόθεσης. Να υπάρξει μνημείο και να

αναδειχθεί το γεγονός σε όλες του τις διαστάσεις.

Καλλιτεχνικά δεν επιλέχθηκε ο δρόμος μιας ορισμένης «εννιολογικής αφαιρέσης»: το ναυάγιο γενικά ή το μεταναστευτικό ζήτημα γενικά αλλά μια προσέγγιση συγκεκριμενοποίησης. Όλα τα πρόσωπα είναι συγκεκριμένα με την προσπάθεια της ανάδειξης των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της καθεμιάς/ καθενός, συμβολίζοντας τις ιδιαίτερες και ξεχωριστές προσωπικότητες. Ασφαλώς χωρίς να γνωρίζουμε σ' αλήθεια αλλά εικάζοντας.

Παρότι είναι νεοεισή μου η στρατευμένη Τέχνη είναι μία μάλλον άγονη περιοχή της Τέχνης και της καλλιτεχνικής δημιουργίας συνολικότερα όπως επίσης και είναι σαφώς λανθασμένη η προσέγγιση του έργου Τέχνης με κριτήριο πρωτίστως ή αποκλειστικά το περιεχόμενο του έργου και πολύ περισσότερο τις ιδεολογικοπολιτικές απόψεις του δημιουργού, στη συγκεκριμένη περίπτωση καταθέτουμε αυτό το έργο ως συμβολή σε συγκεκριμένη δράση με σαφείς ιδεολογικοπολιτικές σκοπιμότητες.

Προσπαθώντας να συμβάλουμε στην πάλη ώστε να ανατείλει μια εποχή όπου, μεταξύ άλλων και τα έργα Τέχνης και τα μνημεία θα πάψουν να είναι ταυτόχρονα μνημεία βαρβαρότητας.

*Τοποθέτηση στην ομώνυμη εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στον χώρο «Λόφος art project» την Πέμπτη 13/6/2024

Η βιομηχανία θανάτου στο Αιγαίο αποκαλύπτεται ξανά

Του Νικόλα Κολυτά

Είναι γνωστό ότι την τελευταία δεκαετία έχει στηθεί στο Αιγαίο μια βιομηχανία θανάτου. Παράνομες επαναπροωθήσεις, απελάσεις, απωθήσεις σπρώχνουν χιλιάδες πρόσφυγες στο θάνατο με ελληνική κρατική υπογραφή. Δυστυχώς στη χώρα της λίστας Πέτσα και των ελεγχόμενων ΜΜΕ οι εγκληματικές αυτές πρακτικές στο Αιγαίο δεν λαμβάνουν την πρέπουσα δημοσιότητα. Αν εξαιρέσουμε μέσα με εναλλακτικό και αριστερό προσανατολισμό, η πλειοψηφία των ΜΜΕ σφουρίζει προκλητικά αδιάφορα. Όμως, είναι τέτοια η έκταση της φρίκης που έρχονται διεθνή αστικά μέσα όπως το BBC και οι New York Times προκειμένου να ρίξουν φως στο σκοτάδι.

Εγκληματικές πρακτικές

Μεγάλος λόγος έγινε μέσα στον Ιούνιο για την προβολή από το BBC του ντοκιμαντέρ με τίτλο «Dead Calm: Killing in the Med». Το ντοκιμαντέρ πραγματεύεται τη δολοφονική προσφυγική πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης στα θαλάσσια σύνορα. Την πολιτική, δηλαδή, για την οποία κομπάζει σύσσωμο το κυβερνητικό στρατόπεδο του Κυριάκου Μητσοτάκη στο όνομα του νόμου της τάξης και της ασφάλειας. Στο αφιέρωμα του βρετανικού μέσου περιλαμβάνεται πλήθος μαρτυριών διασωθέντων προσφύγων που υπέστησαν τα πάνδεινα από το ελληνικό λιμενικό. Πρόκειται για αφηγήσεις που προκαλούν πραγματικά ανατριχίλα. Οι εγκληματικές πρακτικές των επαγγελματιών δολοφόνων του λιμενικού περιλαμβάνουν ξυλοδαρμούς προσφύγων, απαγωγές τους, εγκατάλειψή τους σε σωστικές λέμβους χωρίς κλειστή βαλβίδα, πέταμα στη θάλασσα χωρίς σωστική λέμβο, ρίξιμο στη θάλασσα με δεμένα χέρια, δέσιμο των βαρκών τους και μεταφορά τους στα τουρκικά χωρικά ύδατα και συνειδητές μη διασώσεις ανθρώπων που πνίγονται.

Αξίζει να αναφερθεί ότι το ντοκιμαντέρ καταπιάνεται με έναν πολύ μικρό αριθμό συγκεκριμένων περιπτώσεων που σε καμία περίπτωση δεν αντικατοπτρίζει το ποσοτικό μέγεθος του πραγματικού εγκλήματος, όμως αναδεικνύει ξεκάθαρα τα ποιοτικά χαρακτηριστικά των δο-

λοφονικών πρακτικών στο Αιγαίο. Στην ΕΑ έχουμε γράψει επανειλημμένως για το διαρκές έγκλημα που συντελείται στα ελληνικά σύνορα. Τα ελληνικά χωρικά ύδατα για τα οποία ξοδεύονται δισεκατομμύρια σε φρεγάτες και πολεμικά αεροσκάφη, έχουν μετατραπεί σε έναν απέραντο υγρό τάφο από χιλιάδες πρόσφυγες. Το ασύλληπτο είναι ότι πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους έχασαν τη ζωή τους όχι κατά την προσπάθειά τους να φτάσουν στα ελληνικά νησιά, αλλά κατά την προσπάθεια της ελληνικής κυβέρνησης να τους διώξει από αυτά.

Κορυφαία στιγμή του ντοκιμαντέρ, είναι όταν ο Δημήτρης Μπαλτάκος, γιος του άλλοτε διευθυντή του πρωθυπουργικού γραφείου του Αντώνη Σαμαρά και συνομιλητή του Ηλία Κασσιδιάρη, Τάκη Μπαλτάκου, τοποθετείται ως πρώην αξιωματικός του ελληνικού λιμενικού και πρώην επικεφαλής ειδικών επιχειρήσεων αρνούμενος τα όσα καταγγέλλονται στο ντοκιμαντέρ. Κάποια στιγμή, όμως, νομίζοντας ότι κάνουν διάλειμμα στη συνέντευξη και ότι η κάμερα δεν γράφει, μιλώντας στα ελληνικά σε κάποιον δικό του, του παραδέχεται τα όσα απεικονίζονται σε βίντεο επαναπροώθησης που είχαν δημοσιεύσει οι New York Times το Μάιο του 2023 λέγοντας χαρακτηριστικά «Είναι ξεκάθαρο αυτό, εντάξει. Τι να πω όμως σ' αυτούς; Ξέρεις, απ' έξω βλέποντάς το, είναι ξεκάθαρο

τι γίνεται. Δεν είναι; Δεν θέλει πυρηνική φυσική. Δεν ξέρω γιατί το κάνανε και μέρα μεσημέρι κιόλας. Δεν ξέρω τι... Είναι ξεκάθαρα παράνομο. Προφανώς, προφανώς είναι παράνομο. Είναι έγκλημα, διεθνές αδίκημα».

Δολοφονική πολιτική

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη από την πρώτη στιγμή επιστράτευσε τη μιντιακή της εμπροσθοφυλακή προκειμένου να χτίσει το αντιπαραθετικό αφήγημα στα όσα καταγγέλλονται. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα περισσότερα ελεγχόμενα αστικά μέσα ασχολήθηκαν με το θέμα προβάλλοντας πρώτα την απάντηση της ελληνικής κυβέρνησης και έπειτα τις καταγγελίες στις οποίες αυτή απάντησε. Η αμχανία των κυβερνητικών στελεχών απέναντι στις αποκαλύψεις ήταν έκδηλη. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Πάυλος Μαρινάκης απαντώντας σε ερωτήσεις για το ντοκιμαντέρ, επιχειρήσε να αγιοποιήσει το ελληνικό λιμενικό λέγοντας ότι «γυναίκες και οι άνδρες του λιμενικού σώζουν καθημερινά δεκάδες και σε κάποιες περιπτώσεις εκατοντάδες ανθρώπινες ζωές», ενώ άλλα στελέχη της ΝΔ όπως η Σοφία Βούλτεψη πήραν σβάρνα τα κανάλια διαψεύδοντας χωρίς επιχειρήματα τα καταγγελλόμενα.

Το ελληνικό λιμενικό έσπευσε με διαρροές του να κάνει λόγο για 250.000 διασώσεις στο Αιγαίο την τελευταία δεκαετία, χωρίς όμως

να απαντά για τις αμέτρητες καταγγελίες για τα push backs, τους πνιγμούς, τους ξυλοδαρμούς και τις εξαφανίσεις προσφύγων. «Σε περίπτωση φερόμενων αποκλίσεων από την ενδεδειγμένη συμπεριφορά, ενεργοποιούνται οι μηχανισμοί εσωτερικής έρευνας και πειθαρχικού ελέγχου, ανεξάρτητα ή παράλληλα με τις δικαστικές διαδικασίες ή έρευνες που διεξάγονται από άλλες αρμόδιες Αρχές», ήταν η χαρακτηριστική δήλωση. Η αλήθεια είναι ότι σχεδόν ποτέ δεν έχει υπάρξει απόδοση ευθυνών για τις εγκληματικές πρακτικές στις ελληνικές θάλασσες και οι συγκεκριμένες «έρευνες» δεν έχουν αποφέρει καρπούς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου για το οποίο η κυβέρνηση μεθόδευσε ψεύδη, απόκρυψη στοιχείων και στοχοποίηση μεμονωμένων προσφύγων, προκειμένου να απαλλαγεί των ευθυνών της. Αν κάποιος όμως τολμήσει να μιλήσει για όλα τα παραπάνω, αντιμετωπίζεται ως ανθέλληνας, διακινητής και συκοφάντης. Πολλοί αριστοί αγωνιστές, μέλη ΜΚΟ και δημοσιογράφοι διώκονται δικαστικά στην προσπάθειά τους να φέρουν στη δημοσιότητα το έγκλημα.

Η Κομισιόν για ακόμη μια φορά ένιψε τας χείρας της. Προέβη σε μια γενικόλογη δήλωση όπου έκανε αναφορά στην «ευθύνη των κρατών μελών να διερευνήσουν κάθε ισχυρισμό περί αδικημάτων» και στην υποχρέωση των κρατών μελών «να σεβαστούν πλήρως τις υποχρεώσεις στη βάση του διεθνούς δικαίου και του δικαίου για παροχή ασύλου». Με λίγα λόγια η Κομισιόν ζήτησε από το δολοφόνο να καθαρίσει το μαχαίρι του. Τι να πει κανείς όμως όταν η επίσημη ευρωπαϊκή πολιτική βασίζεται στο δόγμα της «Ευρώπης Φρούριο», στα push backs και στα κλειστά σύνορα; Στο δόγμα που έδωσε προνομιακό πεδίο παρέμβασης και ζωτικό πολιτικό χώρο στην ευρωπαϊκή ακροδεξιά να αυξήσει σημαντικά τα ποσοστά της στις ευρωεκλογές; Μέσα σε αυτή τη συνθήκη και αυτό το πολιτικό σκηνικό είναι πολύ σημαντικό να πέφτει φως στο σκοτάδι, να παίρνουν δημοσιότητα οι πολιτικές που σκοτώνουν προσφυγές, να χτίζονται οι βάσεις για ένα κίνημα που θα τσακίσει τους από πάνω όταν περάσουν στο επόμενο στάδιο της επίθεσης.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»

* σύγχος των
Nationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοϊνιτάς

Σε μια κοινωνία που η **κυρίαρχη αφήγηση αναπαράγει το σεξισμό και τα έμφυλα στερεότυπα διαρκώς** είναι παρεπόμενο να υπάρξουν πρακτικές σκληρής βίας. Κάπως έτσι το Σάββατο 29 Ιουνίου σε έναν οικισμό έξω από την Πάτρα ο πατέρας και ο θείος ενός ανήλικου 15 ετών, τον **ξυλοκόπησαν άσχημα, όταν τους ανακοίνωσε ότι είναι ομοφυλόφιλος**. Το αγόρι βρέθηκε αιμόφυρτο και βαριά τραυματισμένο στην πλατεία του οικισμού. Προηγουμένως είχε καλέσει το 112 ζητώντας απελπισμένα βοήθεια. Μεταφέρθηκε σε άσχημη κατάσταση στο Καραμανδάνειο Νοσοκομείο και ευτυχώς νοσηλεύτηκε εκτός κινδύνου. Κάτοικοι του οικισμού που είδαν με τα μάτια τους το περιστατικό ή που το έμαθαν από αυτόπτες μάρτυρες, απόρησαν βλέποντας να περνούν οι μέρες και να μένουν ατιμώρητοι οι δράστες, με αποτέλεσμα να απευθυνθούν στο Χαμόγελο του Παιδιού και να καταγγείλουν το γεγονός. Το Χαμόγελο του Παιδιού έκανε αναφο-

Στις 10 Ιουλίου θα ανακοινωθεί η απόφαση του Μικτού Ορκωτού Εφετείου Αθηνών για την υπόθεση της **δολοφονίας του 33χρονου ακτιβιστή, Ζακ Κωστόπουλου** με κατηγορούμενους τον μεσίτη και τον κοσμηματοπώλη. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που μετέδωσε το Zackie0h Justice Watch, το δικαστήριο διέκοψε μετά την ολοκλήρωση της αγόρευσης του συνηγόρου υπεράσπισης του ενός εκ των δύο κατηγορουμένων, Γιάννη Γλύκα, για να συσχεφθεί για τον προγραμματισμό της υπόλοιπης διαδικασίας. Μάλιστα, ο Γλύκας παρακάλεσε να μην δοθεί η απόφαση εκείνη την ημέρα. Η διαδικασία συνεχίστηκε με την πρόεδρο να ανακοινώνει ότι η απόφαση θα γνωστοποιηθεί την Τετάρτη 10 Ιουλίου στην αίθουσα Δ120Γ, ενώ την ίδια στιγμή προκλήθηκε ένταση από το κοινό.

Η ανακοίνωση της ημερομηνίας της απόφασης για τον Ιούλιο προκάλεσε αντιδράσεις. **«Μας κοροϊδεύετε δεν αντέχουμε άλλο» φώναξε η μητέρα του Ζακ Κωστόπουλου, η οποία ανέμενε την ανακοίνωση της απόφασης τον Ιούνιο**. Μέσα σε αυτό το κλίμα έντασης, οι δύο κατηγορούμενοι που ήταν παρόντες στο δικαστήριο φυγαδεύτηκαν με τους φίλους του θύματος να φωνάζουν συνθήματα όπως «Δολοφόνοι» και «η Ζάκι ζει τσακίστε τους ναζί». Είναι προφανές ότι **οι κατηγορούμενοι επιχειρούν να καθυστερήσουν όσο μπορούν τις διαδικασίες** προκειμένου να φύγουν τα φώτα της δημοσιότητας από την υπόθεση που δικάζεται σε δεύτερο βαθμό. Όλη αυτή η κατάσταση προφανώς λειτουργεί εις βάρος των συγγενών του Ζακ που υποβάλλονται σε μια μακρά και επίπονη διαδικασία εδώ και χρόνια.

Μεγάλη έρευνα βρίσκεται σε εξέλιξη από το Τμήμα Εσωτερικών Υποθέσεων της Ελληνικής Αστυνομίας σχετικά με παράνομες δραστηριότητες αστυνομικών και σωφρονιστικών υπαλλήλων στις φυλακές Ιωαννίνων. Συγκεκριμένα, αστυνομικοί και σωφρονιστικοί υπάλληλοι φαίνεται πως είχαν δημιουργήσει κύκλωμα σε συνεργασία με έναν κρατούμενο και διακινούσαν ναρκωτικά μέσα στις φυλακές. Στο κελί του κρατούμενου βρέθηκαν πολλά φιαλίδια με ναρκωτικά, ενώ στενές επαφές φέρεται να διατηρούσε και με γυναίκα σωφρονιστικό, στην οποία έκανε δώρο της τάξεως των 8000 ευρώ.

Πρόκειται για μια ακόμη **ξεκάθαρη περίπτωση διαφθοράς και διαπλοκής της Ελληνικής Αστυνομίας στις φυλακές**. Δοσοληψίες, εκβιασμοί, κυκλώματα, ναρκωτικά και μαύρο χρήμα κάνουν πάρτι στα «σωφρονιστικά ιδρύματα». **Οι φυλακές έχουν μετατραπεί σε**

ρά στην εισαγγελία Πατρών για να επιληφθεί του περιστατικού.

Άξιο αναφοράς είναι ότι **ο κατηγορούμενος πατέρας, φέρεται να κακοποιούσε επί 20 χρόνια και τη μητέρα του παιδιού, με την οποία πλέον έχουν χωρίσει**. Η μητέρα μετά το συμβάν διεκδικεί εκ νέου την επιμέλεια του παιδιού, ενώ ο δράστης έχει προβεί σε τηλεοπτικές συνεντεύξεις ισχυριζόμενος ότι δεν τσακώθηκε με το παιδί του επειδή είναι ομοφυλόφιλο. Πρόκειται για μια ακόμη περίπτωση ομοφοβίας, σεξισμού και κακοποιητικής συμπεριφοράς. Άλλο ένα περιστατικό που μας υπενθυμίζει την αξία να δίνεται χώρος και βήμα στα θύματα να καταγγέλλουν τέτοιες εγκληματικές συμπεριφορές και πρακτικές.

Μεγάλη έκταση στη δημόσια συζήτηση έλαβε μέσα στον Ιούνιο η **σκληρή κακοποίηση του γνωστού ποινικολόγου Απόστολου Λύτρα προς τη σύζυγό του**. Σύμφωνα με την καταγγέλλουσα ο Λύτρας την χτύπησε μανιωδώς στο πρόσωπο στο αυτοκίνητο, ενώ επέστρεφαν από βραδινή έξοδο. Δεν τη μετέφερε αμέσως στο πλησιέστερο νοσοκομείο ενώ εκείνη αιμορραγούσε βαριά. Την πήγε σε ιδιωτική κλινική αποσπώντας πρώτα τη δέσμευσή της ότι θα έλεγε πως έπεσε από τη σκάλα. Ο γιατρός της κλινικής βλέποντας τα τραύματα αντιλήφθηκε αμέσως τι συνέβη και η σύζυγος του δικηγόρου του αποκάλυψε τι είχε συμβεί. Με τη διάγνωση των τραυμάτων της γυναίκας από τον γιατρό της ιδιωτικής κλινικής συμφώνησε πλήρως και η

ιατροδικαστική έκθεση. Αυτό που προξενεί έντονο ενδιαφέρον είναι **η προνομιακή μεταχείριση που είχε ο Απόστολος Λύτρας από την αστυνομία**, έπειτα από την καταγγελία του περιστατικού, προφανώς λόγω του ονόματός του και των διασυνδέσεών του.

Οι αστυνομικοί δεν τον συνέλαβαν επί τόπου, αλλά τον άφησαν να μεταφερθεί με το πολυτελές τζιπ του στο ΑΤ Ομονοίας προκειμένου να καταθέσει για το περιστατικό. Ένας άνθρωπος που θα μπορούσε να επιφέρει θάνατο της συζύγου του χτυπώντας την επαναλαμβανόμενα στο κεφάλι δεν συλλαμβάνεται αμέσως, τη στιγμή που αν κάποιος απλώς αντιμιλήσει σε έναν αστυνομικό σε μια διαδήλωση δένεται χειροπόδαρα. Αξίζει να αναφερθεί ότι δεν του περάστηκαν χειροπέδες ούτε κατά τη μεταφορά του στην εισαγγελία, έπειτα από τη σύλληψή του, πράγμα αδιανόητο όταν πρόκειται για διωκόμενους απεργούς ή ακτιβιστές. **Πρόκειται για μια ακόμη περίπτωση όπου στην αστυνομία λειτούργησε το ρητό «δύο μέτρα και δύο σταθμά».**

κολαστήρια για τους κρατούμενους που είτε αναζητούν διέξοδο στη διαπλοκή και την παρανομία, είτε βρίσκονται αντιμέτωποι με το πιο σκληρό και αδυσώπητο πρόσωπο του κράτους. Αυτός είναι και ο λόγος που το πρωί της Δευτέρας 01/07 και ενώ η έρευνα βρισκόταν σε εξέλιξη σήμανε συναγερμός στην Πυροσβεστική Υπηρεσία Ιωαννίνων καθώς κρατούμενοι αντιδρώντας στην όλη κατάσταση ξεκίνησαν να καίνε στρώματα και διάφορα αντικείμενα.

Camping resist.reclaim.revolt 2024

Μια εβδομάδα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Πλησιάζουν οι μέρες για το camping resist.reclaim.revolt για το φετινό καλοκαίρι, που θα γίνει στο camping Κάτω Αλισσός, στην Κάτω Αχαγιά (κοντά στην Πάτρα), από τις 31 Ιουλίου μέχρι τις 7 Αυγούστου. Το κεντρικό σύνθημα του φετινού κάμπινγκ είναι «From the river to the sea, Palestine will be free!», ένα σύνθημα που έχει αγκαλιάσει το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη ενάντια στη συντελούμενη γενοκτονία από το κράτος του Ισραήλ.

Το φετινό κάμπινγκ που διοργανώνει το rproject.gr θα είναι μια εβδομάδα συλλογικών διακοπών αλλά και μια εβδομάδα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Στο πλούσιο πρόγραμμα του κάμπινγκ θα έχουμε αφιερώματα στην παλαιστινιακή ποίηση, δίνοντας το λόγο σε παλαιστίνιες ποιήτριες που με το έργο τους μεταφέρουν την αγωνία ενός λαού που η ύπαρξή του είναι συνυφασμένη με τον αγώνα για την ελευθερία. Θα υπάρξουν βραδιές παλαιστινιακού κινηματογράφου αλλά και βραδιές αφιερωμένες στην παλαιστινιακή μουσική. Μαζί με εξαιρετικούς μουσικούς θα συνδιοργανωθεί συναυλία αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, τα έσοδα της οποίας θα διατεθούν σε οργανώσεις και συλλογικές Παλαιστινίων για την έμπρακτη υποστήριξη των ανθρώπων στη Γάζα.

Ξεχωριστή θέση έχουν στο κάμπινγκ οι θεατρικές παραστάσεις.

Φέτος, μία βραδιά θα αναλάβει ερασιτεχνική μαθητική θεατρική ομάδα να παρουσιάσει το έργο της και μία βραδιά θα αναλάβει μια ομάδα εξαιρετικών κωμικών, με μια παράσταση stand-up comedy. Και φυσικά θα υπάρχει φροντίδα για την απασχόληση και τη φροντίδα των πιο μικρών φίλων και επισκεπτών του κάμπινγκ.

Για να «μη σταματήσουμε να μιλάμε για την Παλαιστίνη», έχουμε ανάγκη την πολιτική και ιστορική συζήτηση, για να συνεχίσουμε να δηλώνουμε και να διαδηλώνουμε την αλληλεγγύη μας στον Παλαιστινιακό λαό αλλά και για να εμπνευστούμε. Είμαστε και εμείς ένα τμήμα του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, του κινήματος BDS, των φοιτητικών καταλήψεων σε Ευρώπη, Αμερική και Αυστραλία. Θα έχουμε την ευκαιρία να ακούσουμε εμπειρίες ακτιβιστών/τριών από το φοιτητικό κίνημα της Αυστραλίας, από το κίνημα αλληλεγγύης στην Ισπανία, να ανταλλάξουμε εμπειρίες και να εμπνευστούμε.

Τα κινήματα διεθνιστικής αλληλεγγύης, η πίεση για το μποϊκοτάζ του Ισραήλ μέσω της αντιπαράθεσης με τις κυβερνήσεις και τις εταιρείες που το στηρίζουν, τα κινήματα ενάντια στον πόλεμο και τους εξοπλισμούς, είναι το δικό μας «όπλο» απέναντι στη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού, μέχρι η Παλαιστίνη να είναι ελεύθερη και να μπορούν όλες οι προσφύγισες και οι πρόσφυγες να επιστρέψουν.

Μαζί με την ομάδα του

thepressproject.gr θα συζητήσουμε για την δυτική φιλο-ισραηλινή προπαγάνδα, την απαράδεκτη αναπαραγωγή της και για τη συστηματική αποσιώπηση της φωνής της αλληλεγγύης και των ίδιων των Παλαιστινίων. Θα αναζητήσουμε τρόπους, μέσα, επιχειρήματα για την αντιμετώπιση αυτής της προπαγάνδας και τη διεκδίκηση μιας εναλλακτικής ατζέντας στο δημόσιο διάλογο.

Θα συζητήσουμε για την επιρροή των ιμπεριαλιστικών πολέμων στη Μέση Ανατολή τις τελευταίες δεκαετίες και τους τρόπους που έχουν αναδειχθεί οργανώσεις του πολιτικού ισλάμ, ως κύρια πολιτική έκφραση. Σε μια συγκυρία όξυνσης των πολεμικών ανταγωνισμών στην ευρύτερη περιοχή, με τη συνέχιση του πολέμου στην Ουκρανία, η κατανόηση των συνεπειών που έχουν είναι ακόμα ένα όπλο στη δική μας φαρέτρα για τον αγώνα ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους για την ειρήνη και την αλληλεγγύη των λαών.

Θα συζητήσουμε για την ιστορία του σιωνισμού αλλά και για την προσπάθεια να εμφανιστεί ως εκφραστής όλου του εβραϊκού πληθυσμού. Η συνέπεια αυτής της προσπάθειας είναι η δυτική προπαγάνδα να ταυτίζει την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη με τον αντισημιτισμό και την τρομοκρατία, φτάνοντας σε πρωτοφανή επίπεδα καταστολής και καταπάτησης της ελευθερίας του λόγου. Μαζί με την ιστορία του σιωνισμού θα δούμε και την ιστορία της Παλαιστινιακής αντίστασης, από τις πρώτες

απεργιακές αντιστάσεις στη βρετανική αποικιοκρατία και τους σιωνιστές εποίκους μέχρι τη σημερινή αντίσταση απέναντι στη γενοκτονία, μαζί με την πορεία των οργανώσεων της Παλαιστινιακής αντίστασης. Όλη η πορεία της Παλαιστινιακής αντίστασης, που έχει αξιοποιήσει κάθε διαθέσιμο πολιτικό και κοινωνικό μέσο που μπορούσε απέναντι στην καταστολή και τον εποικισμό, είναι σημείο κλειδί για την κατανόηση των σημερινών εξελίξεων.

Μαζί με τη Συνέλευση 8 Μάρτη, θα δούμε τις όψεις της φεμινιστικής αλληλεγγύης στις γυναίκες της Παλαιστίνης. Απέναντι στο «ροζ ξέπλυμα» (pinkwashing) του Κράτους του Ισραήλ, το φεμινιστικό κίνημα δεν μπορεί παρά να βρίσκεται στη μονή σωστή πλευρά της ιστορίας: με τον αντιστεκόμενο παλαιστινιακό λαό, με τις Παλαιστίνιες γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα που εδώ και δεκαετίες μάχονται για Γη και Ελευθερία.

Φυσικά όλες τις μέρες του κάμπινγκ θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο των εκδόσεων redmarks, με βιβλία για τα θερινά αναγνώσματα με ιδιαίτερη έμφαση στην Παλαιστίνη, την ιστορία της και τη λογοτεχνία της. Καθημερινά επίσης η συλλογική κουζίνα και το αυτοδιαχειριζόμενο μπαρ θα προσφέρουν όλα τα απαραίτητα σε πολύ προσιτές τιμές.

Το αναλυτικό πρόγραμμα του κάμπινγκ θα ανακοινώνεται σταδιακά τις επόμενες μέρες και θα είναι διαθέσιμο στα social media του rproject, σε instagram και facebook.

resist reclaim revolt
CAMPING

31 ΙΟΥΛΙΟΥ - 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
Camping Kato Alissos, Κάτω Αχαγιά

**FROM THE RIVER TO THE SEA
PALESTINE WILL BE FREE**

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ / WORKSHOPS / ΕΚΔΡΟΜΗ / ΠΡΟΒΟΛΕΣ / STAND-UP COMEDY
PARTY ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ / ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ & BAR / ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Η Κύπρος, η Χούντα και η

Του Αντώνη Νταβανέλου

Σε κάθε επέτειο της πτώσης της δικτατορίας του 1967-74 επαναλαμβάνονται συστηματικά μια σειρά από μισές αλήθειες και ψέματα, που στηρίζουν την κυρίαρχη καθεστωτική πολιτική αφήγηση για εκείνα τα σημαντικά γεγονότα.

Οι εξελίξεις στην Κύπρο έχουν κομβική θέση σε αυτή την αφήγηση. Τα πρώτα χρόνια μετά το 1974, αυτή η «ιδεολογική χρήση» της ιστορίας είχε στόχο, αφενός, να μειώσει κατά το δυνατόν τις επιπτώσεις στο κύρος και στη συνοχή του στρατού (αλλά και γενικότερα των κρατικών μηχανισμών) που επέφερε η αποσύνθεση και η αναπόφευκτη κατάρρευση της δικτατορίας μετά την εξέγερση του Νοέμβρη του '73. Αφετέρου να ενισχύσει, κατά το δυνατόν, την πολιτική πειστικότητα των αστικών δημοκρατικών δυνάμεων, που ανέλαβαν το δύσκολο έργο της «μετάβασης» από τη δικτατορία στον κοινοβουλευτισμό.

Αυτή η αφήγηση έχει ελάχιστη σχέση με την πραγματικότητα. Η ιστορία στην Κύπρο είναι ιστορία της λυσσαλέας σύγκρουσης μεταξύ της ελληνικής και της τουρκικής κυρίαρχης τάξης, που ήταν αμφότερες πιστά μέλη της νατοϊκής συμμαχίας, αλλά διεκδικούσαν πρωτοκαθεδρία στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Είναι επίσης ιστορία της ανάπτυξης της ελληνοκυπριακής κυρίαρχης τάξης, που σταδιακά εμπεδώνει τη στρατηγική της ανεξαρτησίας και της «κυπριακότητας» αποκλίνοντας από την πολιτική του ελληνικού κράτους, αλλά που επίσης «κατανοώντας» την «κυπριακότητα» ως απολύτως δική της κυριαρχία-επιδιώκει συστηματικά μια μείωση του ρόλου και των δυνατοτήτων της τουρκοκυπριακής μειονότητας. Σε αυτές τις συγκρούσεις οι δυτικές Μεγάλες Δυνάμεις, που ούτως ή άλλως «έλεγχαν» και την Ελλάδα και την Τουρκία και την Κύπρο, παρεμβαίνουν ενεργά, αλλά με κριτήριο τη διατήρηση της σταθερότητας της ΝΑΤΟ ανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ και το να μη δημιουργηθούν «ρωγμές» που θα επέτρεπαν βελτίωση των θέσεων του αντίπαλου Μπλοκ μέσα στην οξύτερη φάση της εποχής του Ψυχρού Πολέμου.

Ανεξαρτησία;

Στην Οθωμανική περίοδο, η Ελληνορθόδοξη Εκκλησία αναδείχθηκε σε κυρίαρχη δύναμη στο εσωτερικό της Κύπρου. Αυτό ίσχυε τόσο οικο-

νομικά –με την κατοχή μεγάλου μέρους της καλλιεργήσιμης γης μέσα σε μια κυρίως αγροτική οικονομία– όσο και πολιτικά, με τον Αρχιεπίσκοπο να είναι ο «άρχοντας» που είχε την εξουσία να ομιλεί με τον Σουλτάνο.

Μετά το 1878, όταν η Κύπρος πέρασε στα χέρια των Βρετανών (αρχικά ως προτεκτοράτο και μετά το 1914 ως αποικία του Στέμματος) διατηρήθηκε τόσο ο αγροτικός χαρακτήρας της οικονομίας του νησιού, όσο και η μεγάλη δύναμη της Εκκλησίας. Ο Αρχιεπίσκοπος παρέμεινε ο βασικός «διαμεσολαβητής» μεταξύ της βρετανικής διοίκησης και του υπανάπτυκτου πολιτικού συστήματος εκπροσώπησης των προνομιούχων στρωμάτων στο νησί. Όχι όμως χωρίς τριγμούς και αντιθέσεις. Ο πολύπειρος βρετανικός ιμπεριαλισμός προωθούσε μια ελεγχόμενη «ανάπτυξη» που διάβρωνε τις παλιότερες σχέσεις κυριαρχίας στην αγροτική παραγωγή και ένα πιο σύνθετο σύστημα πολιτικής εκπροσώπησης, που θα επέτρεπε καλύτερα την πάγια τακτική του «διαίρει και βασίλευε». Μέσα σε αυτήν την περίοδο η Εκκλησία στράφηκε σταδιακά προς το αίτημα της Ένωσης.

Το ελληνικό κράτος υπήρξε, αρχικά, πολύ προσεκτικό. Όπως έλεγε στα τέλη της δεκαετίας του 1940 ο Γ. Παπανδρέου, «στην Αθήνα αναπνέομεν με δύο πνεύμονας, τον Αμερικανικό και τον Βρετανικό. Δεν θα διακινδυνεύσομεν ασφυξίαν, λόγω της Κύπρου». Το σημείο καμπής ήταν το τέλος του Εμφυλίου. Από την κυβέρνηση Παπάγου και μετά, το ελληνικό κράτος αρχίζει να «τζογάρει» με την Ένωση, βλέποντας την Κύπρο ως ένα πολύτιμο έπαθλο που θα συμβόλιζε την ουσιαστική αναβάθμιση στην Ανατολική Μεσόγειο. Αυτήν την πολιτική ακολούθησαν έκτοτε όλες οι αστικές κυβερνήσεις, της ΕΡΕ, της Ένωσης Κέντρου, του Παπαδόπουλου και του Ιωαννίδη επί Χούντας, με διάφορες τακτικές παραλλαγές.

Αυτή η «στροφή» συμπίπτει με μια πολύ γενικότερη καμπή. Το τέλος του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου επιφέρει μια αναγκαστική υποχώρηση του βρετανικού ιμπεριαλισμού. Οι έμπειροι Εγγλέζοι κατανοούν ότι μακροπρόθεσμα είναι αδύνατη η διατήρηση της αποικιοκρατίας τους και οργανώνουν (ή ανέχονται) σταδιακά μια ελεγχόμενη «από-αποικιοποίηση» που θα τους έδινε τα μέγιστα δυνατά οφέλη. Κομβικό γνώρισμα σε αυτήν την πολιτική ήταν η προσπάθεια πολυδιάσπασης των πληθυσμών στις αποικίες (διαίρει και βασίλευε) και το χτύπημα πολιτικών δυνάμεων που θεωρού-

Στις συγκρούσεις του 1963 τέθηκαν τα πραγματικά θεμέλια της μελλοντικής διχοτόμησης: οι τουρκοκύπριοι περιορίστηκαν στους «θύλακες», τα μικτά χωριά μειώθηκαν δραστικά, στο εσωτερικό των τουρκοκυπριών αναπτύχθηκαν ένοπλες εθνικιστικές οργανώσεις...

σαν επικίνδυνες, όπως το ΑΚΕΛ στην Κύπρο, το ισχυρότερο πολιτικό κόμμα στο νησί που, μέσα στην ιστορία του, υποστήριζε τις κοινές οργανώσεις των ελληνοκυπριακών και των τουρκοκυπριακών λαϊκών μαζών.

Σε αυτή την περίοδο συντελείται μια κρίσιμη αλλαγή. Η ανάπτυξη της αστικής τάξης στην Κύπρο –μέσα από τους πλούσιους «τοκιστές» της υπαίθρου, τους εμπόρους και την αναπτυσσόμενη βιοτεχνία και βιομηχανία– θέτει σε ερωτηματικό τη στρατηγική της Ένωσης. Οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές διαβλέπουν ότι η ένταξή τους στο ελληνικό κράτος θα σημάνει υποβάθμιση, ενώ η συγκρότηση ενός μικρού «ανεξάρτητου» κράτους, σε μια περιοχή όπου διασταυρώνονται οι αντιθέσεις Δύσης-Ανατολής και επωάζεται η κατάρρευση άλλων γειτονικών οικονομικών «κέντρων» (Βηρυτός κ.ά.) θα σημαίνει ευκαιρίες αυτόνομης σημαντικής ανάπτυξης. Η κυρίαρχη τάξη στην Κύπρο παρέμεινε έκτοτε πιστή σε αυτήν τη στρατηγική επιλογή και αυτό επέφερε τη στροφή της Εκκλησίας που εντέχνως σταδιακά εγκατέλειψε την «ενωτική» συνθηματολογία. Οι διαπραγματεύσεις του Μακαρίου με τη βρετανική δι-

οίκηση του Χάρντινγκ, που προηγήθηκαν των Συμφωνιών Ζυρίχης και Λονδίνου, έγιναν στη βάση μιας προοπτικής ανεξαρτησίας.

Η αντίδραση της Αθήνας ήταν έντονη. Είναι κοινό μυστικό ότι οι προδικτατορικές κυβερνήσεις αναζήτησαν μια προληπτική «διέξοδο», που προέβλεπε συμφωνία με την Τουρκία, ανατροπή του Μακαρίου και «λύση» είτε μέσω μιας «διπλής» Ένωσης, είτε Ένωσης Ελλάδας-Κύπρου με ανταλλάγματα προς την Τουρκία στη Δυτική Θράκη.

Την 1η Απρίλη του 1955, ο Γεώργιος Γρίβας («Διγενής») που στάλθηκε μυστικά από την Αθήνα το 1954, με τη συμφωνία του Μακαρίου (που δεν είχε ακόμα δει το «φως» της ανεξαρτησίας, μέσω Ζυρίχης...) κήρυξε στην Κύπρο την αρχή του ένοπλου αγώνα της ΕΟΚΑ (Εθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών). Η «εξόρμηση» του Γρίβα στην Κύπρο είχε την έγκριση του, τότε, αρχηγού ΓΕΣ στρατηγού Γ. Κοσμά, και θεωρείται δεδομένο ότι «ήταν ενήμερος» ο στρατάρχης Παπάγος. Είναι κυριολεκτικά προκλητικό το γεγονός ότι ακόμα και σήμερα (που τα πάντα είναι γνωστά...), τμήματα μιας κάποις αντι-ιμπεριαλιστικής Αριστε-

Μεταπολίτευση

Το προεδρικό μέγαρο λίγο μετά το πραξικόπημα εναντίον του Μακάριου

ράς, θεωρούν την ΕΟΚΑ ένα εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, ενταγμένο μέσα στις παραδόσεις των μεγάλων αντιποικιακών αγώνων της εποχής. Ο Γρίβας δεν ήταν μόνο ένας έξαλλος ακροδεξιός εθνικιστής, ήταν ο επικεφαλής της «Χ», και βασικός πράκτορας των Εγγλέζων στην αδιάστακτη δράση τους ενάντια στο ΕΑΜικό κίνημα στην Ελλάδα. Ανάλογη ιδεολογικοπολιτική κατεύθυνση (αλλά και σχέσεις με την Ιντέλιτζενς Σέρβις) χαρακτηρίζουν και τα άλλα «πρωτοκλασάτα» στελέχη της ΕΟΚΑ (Π. Γιωργιάτσης κ.ά.). Η ΕΟΚΑ ποτέ δεν πήρε διαστάσεις μαζικού κινήματος. Η δράση της ήταν, κυρίως, τα φονικά «αποσπάσματα» και τα βομβιστικά σαμποτάζ. Η πλειοψηφία των θυμάτων της ήταν ελληνοκύπριοι αριστεροί αγωνιστές και τουρκοκύπριοι, στελέχη της και οιονδήποτε, ακόμα και γυναικόπαιδα. Όταν οι Εγγλέζοι χρειάστηκαν «ηρεμία» στην Κύπρο, προκειμένου να μεταφέρουν μαζικά στρατό προς τη Μέση Ανατολή και το Σουέζ, η ΕΟΚΑ έσπευσε να κηρύξει «ανακωχή». Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο να συγχέεται αυτή η εθνικιστική οργάνωση με τα ριζοσπαστικά αντιιμπεριαλιστικά κινήματα στην Ασία και στην Αφρική.

Ο πραγματικός στόχος του Γρίβα ήταν να επιτευχθεί το ρήγμα μεταξύ ελληνοκυπρίων/τουρκοκυπρίων, να πιεστεί το ΑΚΕΛ ως «προδοτικό» και να ενισχυθούν οι διπλωματικές μαμούβρες της Αθήνας.

Ο Μακάριος αργότερα διαχωρίστηκε, δηλώνοντας ότι «η Ένωση είναι ευκαίρια», αλλά οι Κύπριοι πρέπει να συγκεντρωθούν «στο στόχο

της Ανεξαρτησίας, που είναι εφικτός». Ξεπέρασε εύκολα τις καταγγελίες του Γρίβα για «προδοσία» και έδειξε τη δύναμη του μπλοκ που είχε πλέον συγκροτηθεί μέσα στην ελληνοκυπριακή κυρίαρχη τάξη, επιτυγχάνοντας θηριώδη ποσοστά επανεκλογής.

Στις 5/2/1955 στη Ζυρίχη, μετά από τις συνομιλίες Καραμανλή-Μεντερές υπό την εποπτεία της Βρετανίας και των ΗΠΑ, συμφωνήθηκε η κυπριακή «Ανεξαρτησία». Η Βρετανία, η Ελλάδα και η Τουρκία ορίστηκαν εγγυήτριες δυνάμεις και συμφωνήθηκαν ειδικές «προστασίες» που αντιστοιχούσαν στο μέγεθος της τουρκοκυπριακής μειονότητας (18%). Οι Εγγλέζοι διατήρησαν τις «στρατηγικές» βάσεις τους στην Κύπρο, και ήταν κοινό μυστικό ότι το νησί έγινε ένας παράδεισος για τη δράση των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών με το μάτι στη Μέση Ανατολή.

Οι συγκρούσεις άρχισαν από νωρίς. Το 1963 ο Μακάριος επιχείρησε να τροποποιήσει μονομερώς το Σύνταγμα που είχε συμφωνηθεί στη Ζυρίχη, στοχεύοντας κυρίως στην κατάργηση των προστατευτικών ρυθμίσεων για την τουρκοκυπριακή μειονότητα. Αυτή η «από τα πάνω» πολιτική απόπειρα, συνδυάστηκε με μια «από τα κάτω» τρομοκρατική δράση όπου πρωτοστάτησαν οι ελλαδικές ένοπλες δυνάμεις που στάθμευαν στο νησί και τα παραστρατιωτικά «αποσπάσματα» της ΕΟΚΑ που είχαν μείνει άθικτα. Μια γενικευμένη ελληνοτουρκική σύγκρουση αποφεύχθηκε λόγω της παρέμβασης των Βρετανών και των Αμερικανών

που απαίτησαν σεβασμό στη συνοχή της Νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Όμως σε αυτές τις συγκρούσεις τέθηκαν τα πραγματικά θεμέλια της μελλοντικής διχοτόμησης: οι τουρκοκύπριοι περιορίστηκαν στους «θύλακες», τα μικτά χωριά μειώθηκαν δραστικά, στο εσωτερικό των τουρκοκυπρίων αναπτύχθηκαν ένοπλες εθνικιστικές οργανώσεις...

Η Χούντα

Στο εσωτερικό των εθνικιστικών στρατοκρατικών δικτύων που στήριξαν το καθεστώς της δικτατορίας, η διεκδίκηση της Ένωσης πήρε τη μορφή ενός Αγίου Δισκοπότηρου, που θα αρκούσε για να «νομιμοποιηθεί» ιστορικά την 21η Απρίλη του 1967.

Αυτό οδήγησε σε μια ταχύτατη επιδείνωση των σχέσεων της Χούντας με την κυπριακή κυβέρνηση και ειδικά με τον Μακάριο, που κινούνταν πλέον με τη στρατηγική της Ανεξαρτησίας.

Από τον Ιούνιο του 1967, το Στέιτ Ντιπάρτμεντ «ενημέρωνε» τις πρεσβείες των ΗΠΑ στην Αθήνα, την Άγκυρα και τη Λευκωσία για την «εκτίμηση» ότι ο στόχος της πολιτικής της Χούντας θα είναι η ανατροπή του Μακαρίου, ακόμα και με πραξικόπημα για την επιβολή της Ένωσης.

Τον Σεπτέμβριο του 1967 η Χούντα συγκαλεί την «Ελληνο-Τουρκική Διάσκεψη», όπου επαναφέρει την παλιότερη πρόταση για συμφωνημένη Ένωση, δίνοντας ανταλλάγματα στην Τουρκία δυτικά του Έβρου, στη «ζώνη του Καρά-αγάτς», δηλαδή της Αλεξανδρούπολης. Η Διάσκεψη απέ-

τυχε γιατί η Τουρκία αρνήθηκε τον εκμηδενισμό της «παρουσίας» στην Κύπρο, με όποια ανταλλάγματα.

Στο μεταξύ στην Κύπρο μετατίθενται συστηματικά τα σκληρότερα στοιχεία των Απριλιανών αξιωματούχων, όπου ξεχωρίζουν τα πρωτοπαλίκαρα των Ασλανίδη και Λαδά. Κατάληξη αυτής της διαδικασίας ήταν, αργότερα, η ανασυγκρότηση της ΕΟΚΑ Β'.

Στο διάστημα αυτό επιχειρούνται δύο απόπειρες δολοφονίας του Μακαρίου (που αποτυγχάνουν λόγω της προειδοποιητικής παρέμβασης δυτικών, αλλά και ανατολικών, «υπηρεσιών») και η δολοφονία του Π. Γιωργιάτση, παλιού συναρχηγού της ΕΟΚΑ που είχε «μετακινηθεί» σε υπουργός Εσωτερικών του Μακαρίου.

Πρόκειται για μια πρωτοφανή ένταση στις σχέσεις μεταξύ «εθνικού κέντρου» και κυπριακής κυβέρνησης. Ο Μακάριος δεν διστάζει σε πολλές δημόσιες-διεθνείς παρεμβάσεις του να δείξει τον ένοχο: «τα πάντα κινούνται εξ Αθηνών...».

Σε αυτές τις διεργασίες αρχίζει να γίνεται ορατή η διάκριση στο εσωτερικό της Χούντας μεταξύ «υπεύθυνων» (Γ. Παπαδόπουλος, Μακάρης, Παττακός) και «σκληρών» (Ιωαννίδης, Λαδάς, Ασλανίδης). Παρόλα αυτά σε κάθε στιγμή, το καθεστώς συνολικά, παίρνοντας υπόψη τη σαφή άρνηση όλων των Μεγάλων Δυνάμεων και τον κίνδυνο γενικευμένου ελληνοτουρκικού πολέμου, υπαναχωρεί, αποφεύγει την αποφασιστική κλιμάκωση και συνεχίζει να διεκδικεί το σκοπό του με ελιγμούς.

Το κρίσιμο πολιτικό ερώτημα είναι γιατί αυτή η «φρόνηση» εγκαταλείπεται το 1974. Γιατί, τότε, η Χούντα προχωρά στην «τρέλα» του πραξικοπήματος που άνοιξε το δρόμο στην τουρκική εισβολή;

Η απάντηση είναι απλή. Γιατί τότε το καθεστώς βρίσκεται πλέον σε κρίση-αποσύνθεση και επιχειρεί με τον «τυχοδιωκτισμό» στην Κύπρο να σώσει την Χούντα στην Αθήνα. Η εξέγερση του Νοέμβρη του 1973 είχε ήδη «αποφανθεί» για την προοπτική της ανατροπής της δικτατορίας και το μόνο ερώτημα που είχε μείνει ανοιχτό αφορούσε το πότε αυτό θα συμβεί και όχι το εάν θα συμβεί. Η αντικατάσταση του Γ. Παπαδόπουλου, η επικράτηση των «σκληρών» του Ιωαννίδη, η σύγκυση στις κορυφές του στρατού (που εκδηλώθηκε ανάγλυφα με τον πανικό του Επιτελείου τον Ιούλη του '74) κλπ είναι οι αποδείξεις της αποσύνθεσης του δικτατορικού καθεστώτος στην περίοδο που ακολούθησε το Πολυτεχνείο.

(συνέχεια σελ.24)

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης ο αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Η Κύπρος, η Χούντα και η Μεταπολίτευση

(συνέχεια από σελ.23)

Μια παραλλαγή της κυρίαρχης ιστορικής αφήγησης είναι ότι οι νατοϊκοί ώθησαν εμμέσως τον Ιωαννίδη στον τυχοδιωκτισμό, παραπλανώντας τον με την ψευδή υπόσχεση ότι αυτοί θα εμποδίσουν μια πιθανή τουρκική εισβολή. Αυτό το παραμύθι που λειτουργεί ξεπλένοντας τις ευθύνες ενός σημαντικού τμήματος των αξιωματικών και ήταν ο βασικός υπερασπιστικός ισχυρισμός τους στις δίκες της Μεταπολίτευσης, δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα. Οι νατοϊκοί δεν είχαν κανένα πραγματικό λόγο να παίξουν κορώνα-γράμματα τη συνοχή του ΝΑΤΟ στην περιοχή.

Το ΚΚΕ με το Δοκίμιο Ιστορίας σχετικά με την περίοδο 1968-74, δίνει όλα τα συγκεκριμένα στοιχεία της διάψευσης αυτού του ισχυρισμού: Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ είχε ενημερώσει τους πάντες στην περιοχή ότι η απόφαση για πραξικόπημα στην Κύπρο πάρθηκε στην Αθήνα από τον Απρίλη του 1974. Οι Βρετανοί, ο Κίσιγκερ, η ΕΣΣΔ, οι Γιουγκοσλάβοι (που διατηρούσαν ειδικές σχέσεις με τον Μακάριο) κ.ά. είχαν ενημερώσει επίσης τους πάντες για τη σφοδρή διαφωνία τους, αλλά και για τη «χλιαρή» στάση που θα κρατούσαν απέναντι στην αναπόφευκτη τουρκική εισβολή, με τους δυτικούς να υπογραμμίζουν ότι το αποκλειστικό κριτήριο στην πολιτικής τους θα ήταν ο στόχος να επιβιώσει η Νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ.

Έχει σημασία το ότι οι Αμερικανοί ενημέρωσαν, μήνες πριν το πραξικόπημα, τον Ευάγγελο Αβέρωφ για τις προοπτικές, αλλά και για την αντίθεσή τους στις επιλογές του Ιωαννίδη (ΚΚΕ, Δοκίμιο Γ2, σ. 788). Γιατί ο αστικός «πολιτικός κόσμος» γνώριζε καλά τι ερχόταν και δεν κούνησε ούτε δαχτυλάκι για να το εμποδίσει. Οι ευθύνες των «δημοκρατικών» αστικών δυνάμεων στην επερχόμενη καταστροφή, είναι

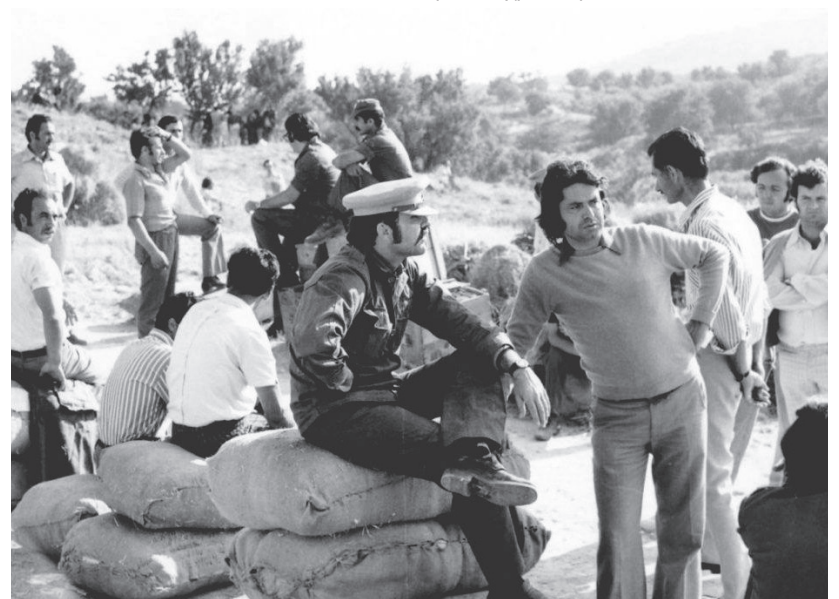
ένας βασικός λόγος που ο «φάκελος της Κύπρου» παραμένει επτασφράγιστο μυστικό 50 χρόνια μετά.

Η χούντα του Ιωαννίδη δεν σκόπευε να παραδοθεί αμαχητί. Μετά την εισβολή προετοιμάστηκε για πόλεμο και κήρυξε γενική επιστράτευση. Σε κανένα σημείο της χώρας δεν εμφανίστηκαν εκδηλώσεις σοβινιστικού-φιλοπόλεμου παροξυσμού. Η προσέλευση της νεολαίας στα στρατόπεδα της επιστράτευσης οδήγησε στην κατάρρευση της πειθαρχίας. Οι αξιωματικοί δεν τόλμησαν να μοιράσουν όπλα, ούτε να ντύσουν με στολές και συχνά ούτε να κουρέψουν τους επιστρατευμένους. Το Επιτελείο έντρομο διαπίστωσε ότι το καθεστώς είναι ανίκανο να κάνει πόλεμο. Ήταν το σημείο κατάρρευσης της Χούντας.

Αυτή η «στιγμή» υποτιμάται, με στόχο να απωθηθεί στη λήθη. Ακόμα και το Δοκίμιο του ΚΚΕ έχει αναφορά στην αποτυχία της επιστράτευσης σε δύο μόλις αράδες, χωρίς ίχνος πολιτικής εκτίμησης. Αντίθετα βρίθκει από υπαινιγμούς κατά των ΗΠΑ και των Βρετανών, αποδίδοντας σε αυτούς την απόφαση αποφυγής ενός ελληνοτουρκικού πολέμου. Αλήθεια, ήταν σωστή η αυθόρμητη τάση της νεολαίας και του κόσμου μπροστά στην επιστράτευση του '74 ή μήπως θα ήταν σωστή η πειθαρχία και η αποδοχή μιας γενικευμένης ελληνοτουρκικής σφαγής;

Στην Κύπρο το '74 δεν έγινε «προδοσία». Έγινε μια καταστροφή που άνοιξε δεκαετίες επικίνδυνης όξυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Καταστροφή στην οποία οδήγησε η εθνικιστική-ακροδεξιά μούρλα, και την οποία δεν προσπάθησαν να αποτρέψουν οι «υπεύθυνες» πολιτικές ηγεσίες του τόπου, ούτε οι διεθνείς Μεγάλες Δυνάμεις, στο βαθμό που τους αναλογούσε.

Και αυτό το συμπέρασμα, διατηρεί την πολιτική αξία του ακόμα και σήμερα, 50 χρόνια μετά.

Η άλλη πλευρά των Ολυμπιακών Αγώνων του Παρισιού

Πολλά έχουν ειπωθεί για το πόσο «μαγικό» θα είναι το ιστορικό κέντρο του Παρισιού όταν μετατραπεί σε υπαίθρια αθλητική αρένα. Όταν ξεκινήσουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες, στα τέλη του μήνα, η τελετή έναρξης δεν θα πραγματοποιηθεί σε στάδιο, αλλά με βράκες στον ποταμό Σηκουάνα.

Το απόγευμα της ημέρας εκείνης, στο όνομα της «ασφάλειας» θα κλείσει ο εναέριος χώρος του Παρισιού καθώς και αρκετοί σταθμοί του Μετρό, ενώ θα είναι υπό στενή παρακολούθηση οι...10.000 που βρίσκονται στη λίστα των «τρομοκρατών» της Γαλλίας.

Πολλοί Παριζιάνοι σχεδιάζουν να φύγουν, προβλέποντας ότι η πρωτεύουσα θα μετατραπεί σε ένα χαοτικό σκηνικό και το σύστημα μεταφορών θα καταρρεύσει, από τα 16 εκατομμύρια αναμενόμενους επισκέπτες. Τα συνδικάτα του δημόσιου τομέα, από τους σιδηροδρομικούς μέχρι το προσωπικό των μουσείων, απειλούν με απεργίες, ώστε να λάβουν αποζημίωση για τις καλοκαιρινές τους διακοπές, που θυσιάζονται στο βωμό του βιομηχανοποιημένου αθλητισμού.

Εκτοπισμός

Πίσω από το κλίμα γιορτής για τους Αγώνες όμως, τους λαμπερούς χορη-

γούς και τις κορώνες ενθουσιασμού των ελίτ, υπάρχει πάντα μια λιγότερη φωτεινή πλευρά, γεμάτη κέρδη για το κεφάλαιο και καταστολή για τους φτωχούς. Για να ανοίξουν χώρο για το ολυμπιακό θέαμα, οι γαλλικές αρχές εκτοπίζουν φτωχούς και περιθωριοποιημένους πληθυσμούς εδώ και μήνες. Οι Αγώνες είναι ένα super gentrification για την πόλη. Δυνάμεις ασφαλείας φορτώνουν μετανάστες και αδέσποτα σε λεωφορεία και τους στέλνουν στο γαλλικό εσωτερικό. Τον Απρίλιο, η μεγαλύτερη κατάληψη στο Παρίσι - ένα πρώην εργο-

κληρων, πριν φτάσουν στη σκηνή τα λαμπερά φώτα των παγκόσμιων μέσων ενημέρωσης, για να καλύψουν το αθλητικό θέαμα. Από το ναζιστικό Βερολίνο του 1936, μέχρι το Πεκίνο του 2008 και το Ρίο του 2016, ο εκτοπισμός περιθωριοποιημένων μελών της κοινωνίας αποτελεί βασικό εργαλείο, για να εξυπηρετηθεί η «ανάπτυξη» και η εμπορευματοποίηση της πόλης.

Κατασκευαστικές

Την ίδια ώρα, η δημοσιογραφική έρευνα έχει φέρει στο φως μια σειρά από

Από το ναζιστικό Βερολίνο του 1936, μέχρι το Πεκίνο του 2008 και το Ρίο του 2016, ο εκτοπισμός περιθωριοποιημένων μελών της κοινωνίας αποτελεί βασικό εργαλείο, για να εξυπηρετηθεί η «ανάπτυξη» και η εμπορευματοποίηση της πόλης.

στάσιο τσιμέντου που στέγαζε περίπου 400 μετανάστες- εκκενώθηκε με έφοδο από την αστυνομία, αναγκάζοντας τους κατοίκους να βγουν στο κρύο.

Μια έκθεση της ομάδας Le Revers de la Médaille (Η άλλη όψη του μεταλλίου) διαπίστωσε αύξηση σχεδόν 39% στις εξώσεις καταυλισμών το έτος πριν από τους Αγώνες του Παρισιού. Περισσότεροι από 12.500 άνθρωποι εκτοπίστηκαν από το Παρίσι μόνο το 2023-2024. Οι διοργανώτριες πόλεις άλλωστε έχουν κάνει παράδοση την εκδίωξη των από-

καταχρήσεις των εργολάβων, που χρησιμοποιούν εργάτες χωρίς χαρτιά σε μαζική κλίμακα. Εργαζόμενοι, κυρίως μετανάστες, νοικιάζουν ταυτότητες για να βρουν δουλειά στα εργοτάξια και κάπως έτσι βρίσκονται υπό «ομηρεία» να δουλεύουν 12ωρα, με μισθό 8ωρου, χωρίς επαρκή εξοπλισμό ασφαλείας. Οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν την έλλειψη ελέγχων ασφαλείας και αρκετά σοβαρά ατυχήματα, που δεν καταγράφηκαν επίσημα, με αποτέλεσμα να μην περιλαμβάνονται στα στατιστικά στοιχεία.

Κατά τη διάρκεια εργασιών στο μετρό, απαραίτητες για την επιμελητεία των αγώνων, ο θάνατος δύο εργαζομένων δεν καταμετρήθηκε στις Ολυμπιακές εκθέσεις. Άρθρο των New York Times επισημαίνει επίσης τον περιοριστικό ορισμό που χρησιμοποιεί η γαλλική κυβέρνηση για να καθορίσει τι συνιστά Ολυμπιακό χώρο. Τα θανατηφόρα ατυχήματα που συνέβησαν σε εργοτάξια που δεν αναγνωρίζονται ως αναπόσπαστο μέρος της ολυμπιακής υποδομής έχουν ταξινομηθεί σε άλλες διοικητικές κατηγορίες, ελαχιστοποιώντας έτσι την επίδρασή τους στα επίσημα δεδομένα.

Επιπλέον, οι εργοδότες ενθάρρυναν τους εργαζομένους χωρίς έγγραφα να μην αναφέρουν τους τραυματισμούς τους ή να αναζητήσουν ιατρική βοήθεια, μια πρακτική που βοηθά να διατηρούνται τα επίσημα στατιστικά στοιχεία τραυματισμών σε εξαιρετικά χαμηλά επίπεδα. Αυτή η διαχείριση των εργατικών ατυχημάτων δείχνει ότι η γαλλική κυβέρνηση δεν ενδιαφέρεται για την προστασία των εργαζομένων που απασχολούνται στις Ολυμπιακές εγκαταστάσεις, ανεξάρτητα από το νομικό καθεστώς τους.

Η Solideo, η εταιρεία που είναι υπεύθυνη για το Ολυμπιακό έργο, υποστηρίζει ότι είναι αδύνατο να διαχειριστεί την καταπάτηση των εργασιακών δικαιωμάτων, επειδή τα μεγάλα έργα περιλαμβάνουν μυριάδες μικρούς υπεργολάβους. Η αναζήτηση αυτών των εταιρειών οδήγησε τους δημοσιογράφους σε εταιρείες φαντάσματα, χωρίς γραφεία...

Η «φούσκα» της Αθήνας του 2004 και το δηλητήριο του εθνικισμού

Το καλοκαίρι του 2004, εν μέσω πυροτεχνημάτων της Γιάννας που έκαψαν τη Φιλοθέη και της αποφυγής του ελέγχου ντόπιγκ από τους χημικούς πρωταθλητές Κεντέρη και Θάνου, οι Ολυμπιακοί Αγώνες «επέστειψαν σπίτι τους», όπως υποστήριζε το μότο της εποχής.

Σύμφωνα με μελέτη των ερευνητών της Οξφόρδης Bent Flyvbjerg και Allison Stewart για τις Ολυμπιάδες από το 1960 έως το 2012, υπήρξε υπέρβαση κόστους σε ποσοστό 60% (σε πραγματικές τιμές) και 97% (σε ονομαστικές τιμές) στους Ολυμπιακούς της Αθήνας. Το μεγάλο ελληνικό όραμα, μετατράπηκε σε μια μεγάλη φούσκα που συνέβαλε καθοριστικά στην κρατική χρεοκοπία του 2010.

Το κόστος των Αγώνων από υπερκοστολογήσεις, σπατάλες, μίζες, το πλιάτσικο των κατασκευαστικών και

των τουριστικών ομίλων, τις εξωφρενικές δαπάνες για συστήματα επιτήρησης και καταστολής (όπως το περίφημο σύστημα παρακολούθησης Csi που κόστισε περί τα 260 εκατομμύρια ευρώ με την υπεργολαβία της Ζίμενς), εκτοξεύτηκε σε δεκάδες δισ. ευρώ, που φορτώθηκαν στο δημόσιο χρέος. Κόστος που πλήρωσαν πολύ ακριβά οι εργαζόμενοι, οι οποίοι δεν απόλαυσαν τίποτα από τα ολυμπιακά έργα, που είτε ρήμαζαν είτε πέρασαν στα χέρια ιδιωτών που τα εκμεταλλεύονται. Τέλος, ποτέ δεν πρέπει να ξεχάσουμε τους 13 νεκρούς εργάτες (επισήμως), που έχασαν τη ζωή τους στην κατασκευή των ολυμπιακών έργων.

Αλήστου μνήμης υπήρξαν και οι γενναίες δόσεις «εθνικής υπερηφάνειας» για την καλύτερη Ολυμπιάδα που έγινε ποτέ, μέσα σε ένα καλοκαίρι εθνικιστι-

κής έξαρσης, εφόσον είχε προηγηθεί και η κατάκτηση του Euro στην Πορτογαλία, από την εθνική ποδοσφαίρου. Η νέα «μεγάλη ιδέα» των Ολυμπιακών, χρησιμοποιήθηκε για την εκπλήρωση μιας κύριας λειτουργίας του εθνικισμού: της διασφάλισης της κοινωνικής ειρήνης και της εθνικής ενότητας, μέσα από τη συστράτευση εντελώς διαφορετικών τάξεων, στην προσπάθεια για την εκπλήρωση του πολυπόθητου «εθνικού στόχου», της επιτυχίας των Αγώνων. Εργοδότες και εργαζόμενοι, πλούσιοι και φτωχοί, έπρεπε να συμπόσχουμε στο «δράμα» των κυβερνήσεων Σημίτη και Καραμανλή, που μοίραζαν εκατομμύρια δημόσιου χρήματος, σε ντόπιους και διεθνείς καπιταλιστές για να αναδείξουν την «ισχυρή Ελλάδα».

Από το δηλητήριο του εθνικισμού και του ρατσισμού δεν μπορούσε να

γλιτώσει ούτε η φετινή διοργάνωση. Χαρακτηριστικές είναι οι πρόσφατες διαφωνίες για τη μαλιανό-γαλλίδα ποπ σταρ Άγια Νακαμούρα, η οποία αναμένεται να εμφανιστεί στην τελετή έναρξης, γεγονός που προκάλεσε την οργή της Λεπέν, καθώς «δεν τραγουδά στη γαλλική γλώσσα».

Η πολιτική αναταραχή στη Γαλλία δεν θα επηρεάσει τις προετοιμασίες για τους θερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες, εφόσον όλα τα καθεστωτικά κόμματα υποστηρίζουν τη διεξαγωγή τους. Το μόνο βέβαιο είναι ότι οι Λεπέν και Μακρόν, δεν πρόκειται να συνταχθούν ποτέ με τις φωνές που απαιτούν από την Ολυμπιακή Επιτροπή τον αποκλεισμό του Ισραήλ, που θα συνεχίσει να βομβαρδίζει από ξηρά και αέρα τη Γάζα, ενώ οι αθλητές θα αγωνίζονται με τη σημαία του.

Ινδία

Οι φετινές εκλογές στην Ινδία επεφύλασσαν μια μεγάλη έκπληξη για τον Μόντι. Προεκλογικά, είχε θέσει ως στόχο να μπορέσει το ακροδεξιό BJP να διευρύνει την κοινοβουλευτική του πλειοψηφία από τις 303 έδρες στις 400 (στις 550 συνολικά). Τα exit poll έδειχναν ότι θα κατόρθωνε σε κάθε περίπτωση μια πλειοψηφία 2/3, που θα του επέτρεπε να αλλάξει το σύνταγμα. Τελικά, το BJP κατέληξε με 240 έδρες, στην πρώτη σημαντική εκλογική υποχώρηση της ινδουϊστικής ακροδεξιάς τα τελευταία 10 χρόνια. Αντί να ελέγχει μια μονοκομματική «συναγματοκή» πλειοψηφία, ο Μόντι βρέθηκε υποχρεωμένος να συγκροτήσει κυβέρνηση συνασπισμού, με τη στήριξη δύο (διαβόητα αναξιόπιστων) περιφερειακών κομμάτων. Ρόλο έπαιξε η εκλογική συνεργασία της αντιπολίτευσης, από το Ινδικό Κογκρέσο και διάφορα περιφερειακά κόμματα μέχρι τα ΚΚ και άλλες αριστερές/προοδευτικές δυνάμεις. Η συμμαχία «INDIA» επικέντρωσε αφενός σε υλικά/κοινωνικά προβλήματα φτώχειας, και αφετέρου στην ανάγκη υπεράσπισης των διάφορων προστασιών που προβλέπει το Σύνταγμα από μια ακροδεξιά αναθεώρησή του, με προνομιακή απεύθυνση τους φτωχότερους, τις μειονότητες, την κατώτερη κάστα των Νταλίτ. Η τακτική απέδωσε, καταφέροντας ένα πλήγμα στην «Χιντούτβα», τον ακραίο ινδουϊστικό εθνικισμό τον οποίο εκφράζει ο Μόντι για να χτίζει την κυριαρχία του. Ο άγριος καλπασμός των ανισοτήτων και της ακραίας φτώχειας, πίσω από τη βιτρίνα της «εθνικής ανάπτυξης», οι αγροτικοί αγώνες, οι γενικές απεργίες, το κίνημα ενάντια στις διακρίσεις κατά των μουσουλμάνων, συνέβαλαν επίσης στο εκλογικό αποτέλεσμα. Αλλά η Χιντούτβα είναι ένας ιδιαίτερα επικίνδυνος αντίπαλος, ως κίνημα μαζών που εμπνέεται από τον ευρωπαϊκό φασισμό και του οποίου το BJP είναι απλά «εκλογικός βραχίονας». Σε απάντηση στην εκλογική ήττα, ως υπενθύμιση της δύναμής τους, οι οπαδοί του BJP εξαπέλυσαν φονικά πογκρόμ κατά μουσουλμάνων σε πολλές πόλεις. Ενώ η κυβέρνηση, ανακοίνωσε ότι θα διώξει την γνωστή συγγραφέα-ακτιβίστρια Αρουντάτι Ρόι για δηλώσεις που είχε κάνει για το Κασμίρ πριν από 14 (!) χρόνια. Το αντιδραστικό έργο δεκαετιών μέσα στην ινδική κοινωνία δεν ανατρέπεται με μια εκλογική αναμέτρηση. Αλλά το αποτέλεσμα έπληξε τον μύθο του «ανίκητου» Μόντι. Αυτό μπορεί να δώσει κουράγιο στους ανθρώπους μας εκεί να χτίσουν την αντίστασή τους...

Νότια Αφρική

Τέλος εποχής έβγαλαν οι κάλπες στη Νότια Αφρική. Το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο (ANC), το κόμμα που καθοδήγησε τον αγώνα κατά του Απαρτχάιντ και κυβερνούσε αδιάκοπα τη χώρα μετά την πτώση του, έχασε την κοινοβουλευτική αυτοδυναμία για πρώτη φορά εδώ και 30 χρόνια. Η τάση φθοράς υπήρξε σταθερή αλλά «αργή», από το 70% στο 65% κι από το 62% στο 58% το 2019. Αλλά φέτος, το ANC βυθίστηκε στο 40% χάνοντας 17 μονάδες. Στη βάση της φθοράς (που συνυπολογίζοντας την αποχή και τις απόλυτες ψήφους, υπήρξε πιο μαζική και τα προηγούμενα χρόνια και πολύ περισσότερο φέτος) ήταν η προσχώρηση του ANC στο νεοφιλελευθερισμό. Το ιστορικό πολιτικό κεφάλαιο του αγώνα για πολιτική ισότητα δεν μπορούσε να αντιμετωπίζει αιώνια την μεγάλη ματαίωση των προσδοκιών για κοινωνική ισότητα. Με την εξαίρεση της κοινωνικής ανόδου ενός στρώματος εύπορων μαύρων (στην ηγεσία του ANC ή με δεσμούς μαζί της), η οικονομική εξουσία έμεινε στα χέρια της παλιάς λευκής ελίτ, με αποτέλεσμα η μεγάλη μαύρη πλειοψηφία να ζει σε συνθήκες ακραίας φτώχειας, ανεργίας, με δυσκολίες πρόσβασης σε ηλεκτρικό ρεύμα, πόσιμο

Μεξικό

Ένας εκλογικός σεισμός συνέβη στο Μεξικό, με την νίκη της Κλαούντια Σέινμπαουμ και του εκλογικού συνασπισμού γύρω από το MORENA, το κόμμα που είχε ιδρύσει ο Αντρές Μανουέλ Λόπες Ομπραδόρ (ΑΜΛΟ) για να κατέβει στις εκλογές του 2018. Επί πολλές δεκαετίες, στο Μεξικό λειτουργούσε ένα (ουσιαστικά) μονοκομματικό κράτος υπό το PRI (Θεσμικό Επαναστατικό Κόμμα). Όταν η δυναμική του εξαντλήθηκε, στις αρχές του 21ου αιώνα, την κυβέρνηση ανέλαβε για ένα διάστημα το νεοφιλελεύθερο PAN (Κόμμα Εθνικής Δράσης), πριν επιστρέψει το PRI στην εξουσία. Από το 1989 μέχρι τις αρχές του 21ου αιώνα, το PRD (Κόμμα Δημοκρατικής Επανάστασης) εξέφραζε εκλογικά τις προσπάθειες μιας αριστερής σοσιαλδημοκρατικής αμφισβήτησης του στάτους κβο. Καθώς το PRD προσαρμόζονταν σε όλο και πιο δεξιόστροφες πολιτικές, ο ΑΜΛΟ αποχώρησε και ίδρυσε το MORENA, με το οποίο εξελέγη πρόεδρος το 2018. Με όλη την σκοτεινή προϊστορία του Μεξικού, από το 1968 και μετά, αυτή η εκλογική νίκη ενός «αριστερού λαϊκιστή» υπήρξε η ιστορική είσοδος στο (εκλογικό) προσκήνιο ενός ολόκληρου κοινωνικού μπλοκ. Η θητεία του ΑΜΛΟ χαρακτηρίστηκε από όρια και προβληματικές πολιτικές, αλλά και από σοσιαλδημοκρατικά μέτρα που, εδώ δείχνουν λίγα, αλλά στις μεζικανικές συνθήκες έκαναν διαφορά στις ζωές των φτωχών. Το αποτέλεσμα φάνηκε στη φετινή κάλπη. Η διάδοχος του ΑΜΛΟ, η φεμινίστρια πρώην δήμαρχος της Πόλης του Μεξικού, Κλαούντια Σέινμπαουμ, πήρε το 61% των ψήφων (+ 6

νερό, αξιοπρεπή στέγη, καθώς τα τελευταία χρόνια «ξηλώθηκαν» και όποιες «προστασίες» εφαρμόστηκαν στα πρώτα χρόνια μετά το τέλος του Απαρτχάιντ. Σε αυτή τη διαδρομή, το ANC υπέστη διασπάσεις, είτε ομορτουμιστών που θυμήθηκαν τον «λαϊκισμό» όταν έχασαν τις θέσεις τους (το κόμμα του Ζούμα που κατέβηκε πρώτη φορά φέτος), είτε ειλικρινών οπαδών ενός πιο «εξισωτικού» μαύρου εθνικισμού (το κόμμα του Μαλέμα, που είχε ιδρυθεί μετά τη διαβόητη σφαγή απεργών στα ορυχεία της Μαρικάνα). Το ANC, αντί να επιδιώξει συνομιλίες με τέτοιες δυνάμεις, συγκρότησε «κυβέρνηση εθνικής ενότητας» με τη Δημοκρατική Συμμαχία, το νεοφιλελεύθερο ιστορικό κόμμα των λευκών ελίτ. Η στρατηγική που ξεκίνησε με τον «συμβιβασμό» με τους λευκούς καπιταλιστές κατά την πτώση του Απαρτχάιντ, κατέληξε και στην επίσημη-κοινοβουλευτική συμμαχία. Κάποιοι κάνουν λόγο για «την αρχή του τέλους του ANC». Ένα ερώτημα είναι το πώς θα κινηθούν μετά από αυτήν τη εξέλιξη το ΚΚ Νοτίου Αφρικής και η εργατική συνομοσπονδία COSATU, που παρέμειναν το «αριστερό φύλο σκυκής» του ANC αυτά τα 30 χρόνια, αλλά και τι πρωτοβουλίες ανασυγκρότησης μπορεί να πάρει η (οργανωτικά κι εκλογικά αδύναμη...) ριζοσπαστική Αριστερά.

μονάδες και + 6 εκατομμύρια ψήφοι), ενώ ο συνασπισμός του MORENA πήρε πλειοψηφία 2/3 στη Βουλή και κέρδισε τη συντριπτική πλειοψηφία των τοπικών κυβερνήσεων. Όλα αυτά, απέναντι στο σύνολο των ΜΜΕ που υστερίασαν, αλλά και απέναντι στην κοινή υποψηφιότητα των PRI-PAN-PRD. Τα 3 ιστορικά κόμματα της χώρας, που μονοπώλησαν την ψήφο των Μεξικανών επί δεκαετίες, συνασπισμένα, κέρδισαν... το 28%! Πρόκειται για μια εκκωφαντική αλλαγή σελίδας στην πολιτική ιστορία του Μεξικού. Αν αυτή θα αποκτήσει και κοινωνικό περιεχόμενο πραγματικά αντίστοιχο της πολιτικής δύναμης που συγκεντρώνει το MORENA είναι ένα άλλο ερώτημα, για το οποίο έχουμε λόγους να αμφιβάλλουμε...

Η ΓΑΛΛΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΟΥ ΞΥΡΑΦΙΟΥ

Ο πρώτος γύρος των βουλευτικών εκλογών στη Γαλλία έφερε το κόμμα της Λεπέν σε θέση διεκδίκησης της κυβέρνησης, την υποχώρηση του Μακρονισμού και την κατοχύρωση της Αριστεράς ως αντίπαλο δέος στην ακροδεξιά απειλή. Αναδημοσιεύουμε αποσπάσματα τριών άρθρων που γράφτηκαν προεκλογικά και συμβάλουν στην ανάγνωση των αποτελεσμάτων. Στο κείμενο που ακολουθεί, ο Αντώνης Νταβανέλος περιέγραψε τα επίδικα της εκλογικής μάχης, τη σημασία της συγκρότησης του Νέου Λαϊκού Μετώπου και τα προβλήματά του, όπως και

τις δυνατότητες που μπορεί -υπό προϋποθέσεις- να ανοίξει στην επερχόμενη σκληρή περίοδο. Στις σελίδες που ακολουθούν, ένα απόσπασμα άρθρου του Ντάνιελ Τέιλορ καταγράφει πώς έφτασε η ακροδεξιά στα πρόθυρα της κυβερνητικής εξουσίας, ενώ αποσπάσματα άρθρου του Τζον Μάλεν παρουσιάζουν το πολιτικό κλίμα που επικρατούσε στη Γαλλία κατά την τελευταία κρίσιμη εβδομάδα πριν τον πρώτο γύρο. Το μικρό αφιέρωμα κλείνει μια παρουσίαση και πρώτη εκτίμηση των αποτελεσμάτων του πρώτου γύρου από τον Πάνο Πέτρου.

Μπορεί η Αριστερά να αντιστρέψει το ρεύμα;

Ολόκληρο στο Rproject.gr

Η αντίδραση του Μακρόν [στο αποτέλεσμα των ευρωεκλογών] να διαλύσει αμέσως τη Βουλή και να προκηρύξει εκλογές στις 30 Ιουνίου και 7 Ιουλίου, μοιάζει με ρελάνς απελπισμένου χαρτοπαίκτη που, σε μια δύσκολη στιγμή, αποφασίζει να μεγεθύνει το διακύβευμα στα όρια της αντοχής του παιχνιδιού (ο ίδιος παρομοίωσε την απόφασή του με το ρίξιμο «μιας απασφαλισμένης χειροβομβίδας, στα πόδια όλων των αντιπάλων...»). Το ρίσκο αυτού του τυχοδιωκτισμού είναι να περάσει η πλειοψηφία στη Βουλή, και κατά συνέπεια το δικαίωμα σχηματισμού κυβέρνησης, στα χέρια της Λεπέν και των νέων συμμαχιών που αυτή μπορεί να επισυνάψει με τμήματα της μισοδιαλυμένης και παραλυμένης μπροστά στις εξελίξεις «ρεπουμπλικανικής» Δεξιάς.

Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο να υποτιμά κανείς αυτόν τον κίνδυνο. Αφενός, γιατί το RN είναι ένα από τα πιο επικίνδυνα και δυναμικά ακροδεξιά κόμματα στην Ευρώπη. Ο δεύτερος λόγος που δεν επιτρέπει την υποτίμηση του κινδύνου είναι η ίδια η δύναμη του γαλλικού κράτους. Το ενδεχόμενο να περάσει ο έλεγχος αυτής της δύναμης στα χέρια των καθαρμάτων του RN, θα πρέπει να προκαλεί εφιάλτες σε εκατομμύρια ανθρώπους. Όμως η Γαλλία δεν είναι μόνο αυτή η εικόνα.

Ο μεγάλος απεργιακός Δεκέμβρης του 1995 ήταν η θρυαλλίδα της παγκόσμιας «αλλαγής σελίδας» του κινήματος, ο πρόλογος των μεγάλων διεθνών κινητοποιήσεων ενάντια στη νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Πιο πρόσφατα, η εξέγερση της περιόδου των «Κίτρινων Γιλέκων», προανήγγειλε τους μεγάλους αγώνες ενάντια στην αντιμεταρρύθμιση του Μακρόν για το συνταξιοδοτικό. Αυτό

το κίνημα ηττήθηκε, αλλά ηττήθηκε έχοντας δώσει μια μεγάλη μάχη. Τα προάστια του Παρισιού, της Μασσαλίας κλπ έχουν μετατραπεί σε κόλαση καταστολής, αλλά και κάστρα αντίστασης της εργατικής νεολαίας και των μεταναστών. Η δύναμη αυτού του κόσμου δεν μετρήθηκε με αξιοπιστία στις ευρωεκλογές.

Αξιοποιώντας την προεργασία της Ανυπότακτης Γαλλίας γύρω από την υποψηφιότητα του Μελανσόν στις προεδρικές εκλογές και τη συγκρότηση της NUPES στις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές, τα κόμματα που στη γαλλική πολιτική παράδοση περιλαμβάνονται στο σύνολο «Αριστερά», συγκρότησαν γρήγορα το Νέο Λαϊκό Μέτωπο, καλώντας σε πολιτική μάχη τόσο ενάντια στη Λεπέν, όσο ενάντια στον Μακρόν. Πρόκειται για την Ανυπότακτη Γαλλία, το ΚΚ, το ΣΚ και τους Οικολόγους. Την προσχώρησή του στο Μέτωπο ανακοίνωσε και το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα (NPA – L'Anticapitaliste).

Είναι μια ειρωνεία της ιστορίας, αλλά αυτό που σήμερα αυτοπροσδιορίζεται ως Νέο Λαϊκό Μέτωπο, μπορεί να χτίσει τα θεμέλια για να αποφευχθεί η βασική εκβιαστική υποχώρηση του «λαϊκομετωπισμού»: ότι για να αποφύγουμε τη νίκη της ακροδεξιάς, θα πρέπει να συγκροτήσουμε πολιτική

συμμαχία με το «κέντρο», αυτοπεριορίζοντας το λόγο και τη δράση μας στα δικά του (νεοφιλελεύθερα) όρια ανοχής.

Το κάλεσμα του Μετώπου για «την προώθηση ενός προγράμματος κοινωνικών και οικολογικών ρήξεων για να χτίσουμε μια εναλλακτική στον Εμμανουέλ Μακρόν και να πολεμήσουμε το ρατσιστικό σχέδιο της ακροδεξιάς» είναι η βάση της δυναμικής του, είναι το πολιτικό σημείο που προκαλεί μια γενικότερη τάση εμπλοκής κόσμου στην επερχόμενη εκλογική αναμέτρηση.

Αυτό εκδηλώθηκε με την πρωτοβουλία των συνδικάτων, που αποφάσισαν μια ενεργή συμμετοχή, στη βάση ενός απλού και συγκεκριμένου «προγράμματος» εργατικών διεκδικήσεων, που συνοψίζει τους αγώνες της τελευταίας περιόδου. Δίπλα στα συνδικάτα αρχίζουν να συγκεντρώνονται διάφορες «κοινωνικές» οργανώσεις. Το αποτέλεσμα είναι ότι αρχίζει να διαμορφώνεται μια δυναμική που ξεπερνά –κατά πολύ!– την καταγραφή μιας «αριστερής» εναλλακτικής.

Δεν υπάρχουν περιθώρια «ωραιοποίησης» της κατάστασης. Στη γαλλική πολιτική παράδοση, ακόμα και στη γλώσσα που χρησιμοποιεί ο κόσμος του κινήματος, το ΣΚ θεωρείται πράγματι τμήμα της Αριστεράς. Όμως

οι ξεσκολισμένοι σοσιαλδημοκράτες, που κυβέρνησαν για πολλά χρόνια το γαλλικό κράτος και κατάντησαν να στρώσουν το δρόμο στη μακρονία, είναι φορείς πολύ επικίνδυνων συμβιβασμών. Το ΚΚΓ, ένα κόμμα που ανέχθηκε επί μεγάλο χρονικό διάστημα την κατρακύλα συμβιβασμών που χαρακτήρισε παλιότερες εκδοχές «πληθυντικής Αριστεράς» είναι σήμερα μια χλωμή σκιά του κάποτε (αρκετά συντηρητικού) εαυτού του. Δεν μπορεί να υπολογίζει κανείς στην παρουσία του ΚΚΓ ως «αντίβαρο» στο ρόλο των σοσιαλδημοκρατών. Ο Μελανσόν έχει αποδείξει πολιτικές δυνατότητες, αλλά και επικίνδυνα ζιγκ-ζαγκ, και έχει αναδείξει μια έντονα αρχηγοκεντρική λειτουργία. Η απουσία μιας συνεκτικής θέσης για το ρόλο του γαλλικού ιμπεριαλισμού μέσα στους ανταγωνισμούς στο σύγχρονο κόσμο είναι μια ανησυχητική προειδοποίηση. Το ίδιο ισχύει και για τη σιωπή απέναντι σε εμφαντικές επιλογές της κυρίαρχης τάξης και του γαλλικού κράτους, όπως το πυρηνικό πρόγραμμα.

Παρόλα αυτά, στην πολιτική υπάρχουν περιπετειώδεις εκπλήξεις. Αυτό που σήμερα γίνεται στη Γαλλία είναι η ενδιαφέρουσα διεκδίκηση ενός σημαντικού «ριμπάουντ» για τον κόσμο μας: μετά από μια σαφή ήττα στις ευρωεκλογές, να ανοίξει απρόσμενα μια πολιτική αντεπίθεση. Αν η συμμετοχή του κόσμου από τα κάτω «γεμίσει» με το περιεχόμενο δικών του αγώνων και διεκδικήσεων την προσπάθεια να χτιστεί μια εναλλακτική απέναντι στο «ντουέτο» Μακρόν/Λεπέν, τότε ακόμα και αν το Μέτωπο τελικά ηττηθεί εκλογικά, θα έχουν δημιουργηθεί οι καλύτεροι όροι για την αντιμετώπιση της επόμενης περιόδου. Γιατί όλες οι εκδοχές στη σύνθεση της νέας Βουλής, που θα κληθεί να συγκατοικήσει με έναν ζεματισμένο Μακρόν στην προεδρία, θα εγκαινιάζουν μια περίοδο που θα αποτελέσει μια σοβαρή δοκιμασία για όλους στη Γαλλία.

Η ΓΑΛΛΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟ

Πώς έφτασε η ακρόδεξιά στα πρόθυρα της εξουσίας;*

Του Ντάνιελ Τέιλορ

Αν μια φασιστική κυβέρνηση ανέβει στην εξουσία στη Γαλλία, θα πρέπει να χτίσει αγάλματα προς τιμήν του Προέδρου Εμανουέλ Μακρόν. Η νίκη τους δεν θα ήταν εφικτή χωρίς αυτόν. Στην πραγματικότητα, μάλλον δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος στην μεταπολεμική γαλλική πολιτική σκηνή που να έκανε περισσότερο για να αποκαταστήσει την εικόνα και να νομιμοποιήσει το πρόγραμμα της ακροδεξιάς.

Ήταν μακρύς και περιπετειώδης ο προς την ανακαίνιση και την αποδαιμονοποίηση του γαλλικού φασισμού, ή μετα-φασισμού ή ημι-φασισμού -όπως κι αν αποκαλεί ο καθένας την Εθνική Συσπείρωση του Ζορντάν Μπαρντελά και της Μαρίν Λεπέν. Τα πρώτα βήματα έγιναν στη δεκαετία του 1950. Εκείνη την εποχή, ο Πιέρ-Πουζάντ υπερασπίστηκε πρωτοπόρα την επιτακτική ανάγκη ενός διαφορετικού πλασαρίσματος της ακροδεξιάς πολιτικής. Αμέσως μετά τη συνεργασία με τους Ναζί και το Ολοκαύτωμα, ο φασισμός δεν έδειχνε ιδιαίτερα πολιτισμένος και πατριωτικός. Στις αρχές του Ψυχρού Πολέμου, η Ένωση Υπεράσπισης των Μαγαζατόρων και Βιοτεχνών του Πουζάντ βρήκε ένα νέο πολιτικό κέντρο για τους αντιδραστικούς της μεσαίας τάξης: Αντιφορολογικό, αντικομμουνιστικό και αφοσιωμένο στη διατήρηση των αποικιών της Γαλλίας με κάθε αναγκαίο μέσο.

Ο Ζαν-Μαρί Λεπέν, μόλις 27 χρόνων, εξελέγη για πρώτη φορά στην Εθνοσυνέλευση ως βουλευτής των Πουζαδιστών το 1956. Αυτός υλοποίησε την επόμενη φάση της ανανέωσης του

κινήματος. Η φανατική υποστήριξη της γαλλικής αποικιοκρατίας δεν είχε πολιτικό μέλλον μετά τη νίκη των εθνικοαπελευθερωτικών κινήσεων σε Αλγερία και Ινδοκίνα. Έτσι, τη δεκαετία του 1970, ο Λεπέν υπήρξε πρωτοπόρος στην στροφή της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς προς τις αντιμεταναστευτικές πολιτικές.

Η οργάνωσή του, το Εθνικό Μέτωπο, δεν κατάφερε τίποτα για μερικά χρόνια. Αλλά σημείωσε την πρώτη επιτυχία στη δεκαετία του 1980, μετά τη μεταμόρφωση του Σοσιαλιστικού Κόμματος σε μια κυβέρνηση νεοφιλελεύθερης λιτότητας, στην εποχή των «tournant de la rigueur» (μέτρα λιτότητας) υπό τον Φρανσουά Μπερράν. Ο κυρίαρχος κεντροαριστερός «σοσιαλισμός» έπαψε πλέον ακόμα και να προσποιείται ότι προσφέρει μια εναλλακτική στην ελεύθερη αγορά. Ο αντιμεταναστευτικός ρατσισμός παρουσίαζε μια εναλλακτική που αντλούσε δύναμη από τις προκαταλήψεις της καπιταλιστικής κοινωνίας. Είχε απάντηση σχεδόν για όλα. Ανεργία; Απελάστε τους μετανάστες εργάτες. Έλλειψη σπιτιών; Έξωση στους μετανάστες ενοικιαστές. Κοινωνική κατάρρευση; Απελάστε τους μετανάστες εγκληματίες.

Η ασφυκτική κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού στην κεντρική γαλλική πολιτική σκηνή επέτρεψε την μία επιτυχία μετά την άλλη για το Εθνικό Μέτωπο, που αργότερα θα μετονομαζόταν σε Εθνική Συσπείρωση. Αφού η Σοσιαλιστική κυβέρνηση του Φρανσουά Ολάντ και του Μανουέλ Βαλς επέβαλε ένα νόμο που χτυπούσε τα εργατικά δικαιώματα, η ψήφος του Σοσιαλιστικού Κόμματος κατέρρευσε στο 6% το 2017. Ο Εμανουέλ Μακρόν,

που εξέφραζε μια ανόθευτη υιοθέτηση του νεοφιλελευθερισμού, έγινε πρόεδρος. Η κόρη του Λεπέν, η Μαρίν, έγινε επικεφαλής της φασιστικής αντιπολίτευσης.

Αλλά αντιπολίτευση σε τι; Ο νεοφιλελευθερισμός του Μακρόν συγχωνεύταν όλο και πιο έντονα με δεξιές αυταρχικές πολιτικές που κάνουν τον φασισμό να μοιάζει με το λογικό επόμενο βήμα. Στο ανώτατο επίπεδο άσκησης πολιτικής, επέβαλε αντιδημοφιλείς πολιτικές χρησιμοποιώντας συνταγματικά τρικ για να παρακάμψει τις ψηφοφορίες στο κοινοβούλιο. Σε επίπεδο κοινωνίας, διέταξε τη διάλυση/απαγόρευση αντιρατσιστικών και περιβαλλοντικών ΜΚΟ. Στο δρόμο, απαγόρευσε διαδηλώσεις κι εξαπέλυσε τα MAT να ανοίγουν κεφάλια ενάντια στο ένα κίνημα μετά το άλλο.

Στη μετανάστευση και τη δίωξη των Μουσουλμάνων, ο τραμπούκος υπουργός Εσωτερικών του Μακρόν, ο Ζεράντ Νταρμανίν, κατηγορούσε τους φασίστες ότι είναι "un peu molle" (κάπως μαλακοί), κι όχι "assez dure" (αρκετά σκληροί). Η κυβέρνηση Μακρόν πέρασε ένα μεταναστευτικό νόμο που αποτελούσε έμπνευση της Εθνικής Συσπείρωσης, κάτι που η Λεπέν αποκάλεσε «ιδεολογική νίκη» της παράδοσής της. Όταν τμήματα αυτού του νόμου κρίθηκαν αντισυνταγματικά, ο Μακρόν άρχισε να συζητά για την ανάγκη να τροποποιηθεί το σύνταγμα προκειμένου να εγκριθεί η παραδοσιακή εμβληματική πολιτική του κόμματος της Λεπέν.

Στη μία εκλογή μετά την άλλη, ο Μακρόν παρακαλούσε τους αριστερούς να «faire bagage» (να φράξουν το δρόμο), να υψώσουν μπλόκο ενάντια στην ακροδεξιά. Ταυτόχρονα, ο Μακρόν

και οι σύμμαχοί του χαρακτηρίζουν διαρκώς την πλατιά Αριστερά ως τον εσωτερικό εχθρό. Η Μακρονία επαναλαμβάνει διαρκώς ότι η Αριστερά είναι εκτός δημοκρατικού τόξου. Λένε ότι η αριστερή αντιπολίτευση της Ανυπότακτης Γαλλίας -και όχι η φασιστική αντιπολίτευση- είναι αυτή που δεν έχει νόμιμη θέση στη γαλλική πολιτική σκηνή. Αυτό το επιχείρημα εντάθηκε μετά τις ταραχές ενάντια στην αστυνομία το 2023, τις οποίες η Ανυπότακτη Γαλλία αρνήθηκε να καταδικάσει, και έγινε εκκωφαντικό αφότου εναντιώθηκε στο γενοκτονικό βομβαρδισμό της Γάζας από το Ισραήλ.

Η κυβέρνηση Μακρόν έκανε τόσα πολλά για να νομιμοποιήσει την ακροδεξιά και να δαιμονοποιήσει την Αριστερά που σήμερα ο φασίστας ηγέτης Ζορντάν Μπαρντελά μπορεί να επικαλείται μια δική του εκδοχή «μικρότερου κακού». Στο BFM TV, ένα από τα μεγαλύτερα μιντιακά δίκτυα, κάλεσε το συντηρητικό εκλογικό σώμα να «φράξει το δρόμο» στην Αριστερά -την Αριστερά που, με τα λόγια που θα μπορούσε να είχε γράψει ο ίδιος ο Μακρόν, «περνά την ώρα της προσβάλλοντας την αστυνομία μας, που θέλει να αποπλίζει την αστυνομία, που αρνείται να αποκαλέσει τη Χαμάς τρομοκρατική οργάνωση, που καταπατά τις επιχειρήσεις μας, που καταπατά τα χωράφια των αγροτών μας, που καταπατά την κοσμοκτίηση του κράτους». Κατέληξε: «Είμαι ο μόνος που μπορεί να φράξει το δρόμο στον Ζαν Λικ Μελανσόν, που μπορεί να φράξει το δρόμο στην ακροαριστερά»...

*Απόσπασμα συνολικότερου άρθρου, με τίτλο «Η Αριστερά ηγείται του αγώνα ενάντια στο φασισμό στη Γαλλία», που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα RedFlag στην Αυστραλία.

Η τελευταία βδομάδα πριν την κάλη*

Του Τζον Μάλεν

[Ο ΜΑΚΡΟΝ] ΙΣΧΥΡΙΖΟΤΑΝ ΟΤΙ ήταν το μόνο εμπόδιο στο φασισμό. Αλλά αυτήν την φορά, ισχυρίζεται ότι θέλει να σώσει τη Γαλλία από τη δίδυμη απειλή του αριστερού και του δεξιού εξτρεμισμού. Στην πραγματικότητα, αντιγράφει πολιτικές της ακροδεξιάς και επιτίθεται στην Αριστερά όποτε μπορεί.

Όταν δεν ήταν απασχολημένος να ψάχνει απελπισμένα κάποια μέτρα φορολογικής εξαγοράς για να διαφημίσει, έκανε επιθέσεις στο πρόγραμμα του Νέου Λαϊκού Μετώπου ως «απολύτως μεταναστευτικιστικό» (immigrationist), χρησιμοποιώντας έναν νεολογισμό που αποτελεί εφεύρεση των φασιστών. Την ίδια μέρα επιχείρησε να προσελκύσει τους τρανοφοβικούς, δηλώνοντας ότι κάποιες πολιτικές του ΝΛΜ είναι «γκροτέσκες, όπως το γεγονός ότι θα μπορείς απλά να πας στο δημαρχείο και να αλλάξεις το φύλο σου».

Ένας από τους βασικούς υποστηρικτές του, ο Φρανσουά Μπαϊρού, κραυγάζει ενάντια στις υποτιθέμενες «δύο θανάσιμες απειλές» που αντιμετωπίζει η Γαλλία -την Ανυπότακτη Γαλλία και την Εθνική Συσπείρωση.

Ο Μακρόν επιμένει ότι, ακόμα κι αν έχει τεράστιες απώλειες βουλευτών στις εκλογές, δεν θα παραιτηθεί από πρόεδρος. Αλλά τίποτα δεν μπορεί να είναι απολύτως σίγουρο.

Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, μια πλειοψηφία των ανθρώπων στη Γαλλία σήμερα δεν θεωρούν ότι η Εθνική Συσπείρωση «είναι απειλή για τη δημοκρατία» και πιστεύουν ότι έχει ξεπεράσει το φασιστικό της παρελθόν. Αλλά στην πραγματικότητα απλά προσποιείται ότι άλλαξε. Όπως γράφει ο Κέβιν Οβέντεν, τα τελευταία 30 χρόνια «υπήρξαν μια νίκη για τη βαθιά στρατηγική των Λεπέν για μια μακρά πορεία μέσα από τους θεσμούς ενώ ο κομματικός πυρήνας θα συντηρεί τις παραδόσεις του γαλλικού φασισμού».

Πολλά αφεντικά στη Γαλλία, τρομαγμένα από το πρόγραμμα κοινωνικής δικαιοσύνης που προωθεί η Αριστερά, έρχονται σε επικοινωνία με τον Μπαρντελά για να συζητήσουν μαζί του. Γενικά, τα αφεντικά στη Γαλλία, ενώ είναι χαρούμενα με την ύπαρξη μιας φασιστικής μειοψηφίας που σπρώχνει την πολιτική σκηνή προς τα δεξιά, δεν προτιμούσαν να τους δουν στην κυβερνητική εξουσία.

Αλλά αυτή τη βδομάδα, η επιλογή μιας κυβέρνησης με φασιστικό πυρή-

να κανονικοποιήθηκε. Έχει κανείς την εντύπωση ότι το επόμενο τηλεοπτικό πρόγραμμα θα έχει θέμα «Πώς θα επηρεάσει μια κυβέρνηση RN την κηπουρική σας;». Με τη βοήθεια του Μακρόν και των MME, το RN μπορεί να παρουσιάζεται ως φρουρός της δημοκρατίας. Ο Μπαρντελά δήλωσε πρόσφατα ότι το κόμμα του θα υπερασπιστεί τους Γάλλους Εβραίους απέναντι στον αντισημιτισμό των Μουσουλμάνων και της άκρας Αριστεράς!

Το παραδοσιακό δεξιό κόμμα, οι Ρεπουμπλικάνοι, έσπασαν θεαματικά στα δύο την περασμένη βδομάδα, αντιμέτωποι με το ερώτημα μιας συμμαχίας με το RN. Για πολλά χρόνια, τα πολιτικά στελέχη της παραδοσιακής Δέξιας απέφευγαν μια τέτοια συμμαχία -κάποιοι γιατί είχαν αρχές, κάποιοι γιατί πίστευαν ότι αυτό θα αναστάτωνε τους ψηφοφόρους τους.

Σε αντίθεση με τις ελπίδες του Μακρόν, τα βασικά κόμματα της Αριστεράς σχημάτισαν μια συμμαχία, το Νέο Λαϊκό Μέτωπο. Το γεγονός της ενότητας και ένα αρκετά ριζοσπαστικό πρόγραμμα, έδωσαν ώθηση σε μια δυναμική καμπάνια και ενθάρρυναν τους ανθρώπους να πιστέψουν ότι τώρα είναι η ώρα να κινηθούν ενάντια στο φασισμό. Πάνω από 10.000 νέοι άνθρωποι εντάχθηκαν στα δίκτυα της Ανυπότακτης Γαλλίας σε λίγες μέρες. Κάποιοι άνθρωποι γύρω μου μοιράζουν φυλλάδια για πρώτη φορά στη ζωή τους.

Δύο από τις μεγαλύτερες συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες ήρθαν σε ρήξη με την παράδοση, καλώντας ευθέως σε ψήφο για το Νέο Λαϊκό Μέτωπο. Κά-

ποιες περιφερειακές συνδικαλιστικές ομοσπονδίες συγκρότησαν δίκτυα προεκλογικής καμπάνιας. Εβραϊκές αντι-σιωνιστικές συλλογικότητες, και οργανώσεις όπως η ΑΤΤΑΚ και η Greenpeace έχουν εκφράσει την υποστήριξή τους. Ο μεγάλος ποδοσφαιριστής Μάρκος Τουράμ δήλωσε ότι «πρέπει να παλεύουμε κάθε μέρα για να μην αποκτήσει την εξουσία το RN». Μερικές εκατοντάδες διοικητικά στελέχη του δημοσίου έχουν υπογράψει μια διακήρυξη όπου δηλώνουν ότι θα αρνηθούν να υπακούσουν σε ακροδεξιούς υπουργούς αν τους ζητηθεί να εφαρμόσουν ρατσιστικά μέτρα ή άλλα μέτρα που έρχονται σε αντίφαση με τις δημοκρατικές αξίες. Πεντακόσιοι καλλιτέχνες υπέγραψαν μια διακήρυξη καταγγελίας της ακροδεξιάς, ενώ ακαδημαϊκοί ίδρυσαν έναν καινούργιο «Σύνδεσμο για την Ακαδημαϊκή Ελευθερία».

Όπως γνωρίζουμε, οι εκλογές δεν είναι στο επίκεντρο της ταξικής πάλης, αλλά η δημιουργία του Νέου Λαϊκού Μετώπου επέτρεψε μια πολύ ευρύτερη και βαθύτερη αντιφασιστική κινητοποίηση. Οι διαδηλώσεις της νεολαίας την περασμένη βδομάδα φώναζαν ομόφωνα και «Λαϊκό Μέτωπο!» και «Είμαστε όλοι αντιφασίστες!».

Τα μεγάλα MME και η πολιτική Δεξιά κάνουν υπερωρίες στη δυσφήμιση του Νέου Λαϊκού Μετώπου και ιδιαίτερα της Ανυπότακτης Γαλλίας ως ακραία, βίαιη και αντισημιτική. Στην πιο αηδιαστική κυνική απόπειρα χειραγώγησης της εβδομάδας, ο βιασμός μιας 12χρονης Εβραίας από δύο 13χρονα αγόρια προκάλεσε μέρες μιντιακών «συζητήσεων» για τον «αντισημιτισμό της ριζοσπαστικής

Αριστεράς». Σε μια από τις συγκεντρώσεις που καλέστηκαν ως αντίδραση σε αυτό το έγκλημα, εμφανίστηκαν εξτρεμιστές υποστηρικτές του Ισραήλ φωνάζοντας «Ο Μελανσόν στη φυλακή!».

Η προεκλογική καμπάνια και η αντιφασιστική κινητοποίηση πάνε χέρι-χέρι και πραγματικά, η εκλογική συμμαχία έγινε εφικτή λόγω της πίεσης από τα κάτω. Συμβολικά, την περασμένη εβδομάδα, καθώς τα 4 κόμματα διαπραγματεύονταν μια συμμαχία, εκατοντάδες νεαρά άτομα είχαν συγκεντρωθεί έξω από το κτίριο φωνάζοντας «Η νεολαία απαιτεί ένα λαϊκό μέτωπο!».

Στις 25 Ιούνη, υπήρξαν διαδηλώσεις των συνδικάτων ενάντια στο RN σε 200 πόλεις, ενώ υπήρξαν πολλές αντιφασιστικές κινητοποιήσεις και στις 23 Ιούνη, με έμφαση στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων των γυναικών. Αυτά συμπληρώνονται από γιορτές, πάρτι, συναυλίες, πορείες, κείμενα υπογραφών και εξορμήσεις με προκηρύξεις από μια μεγάλη ποικιλία οργανώσεων.

Πολλοί στο Νέο Λαϊκό Μέτωπο καταλαβαίνουν αυτό που δήλωσε ένας συνδικαλιστής ομιλητής στην εναρκτήρια συγκέντρωση της καμπάνιας του: «Δεν πρέπει να δώσουμε λευκή επιταγή σε μια κυβέρνηση του νέου λαϊκού μετώπου. Οι καπιταλιστές θα παραμένουν στη θέση τους. Θα εξακολουθήσουμε να χρειαζόμαστε απεργίες και κινητοποιήσεις». Αν τα πράγματα πάνε άσχημα στις εκλογές, αυτή θα είναι μόνο η αρχή ενός παρατεταμένου αγώνα.

*Αποσπάσματα του άρθρου «Μια βδομάδα πριν τις εκλογές: Οι φασίστες, ένα Λαϊκό Μέτωπο και η κρίση στη Γαλλία:» που δημοσιεύτηκε σε πολλά σάιτ της διεθνούς Αριστεράς.

Η ΓΑΛΛΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΟΥ ΞΥΡΑΦΙΟΥ

Μια πρώτη αποτίμηση των αποτελεσμάτων

Η αυξημένη συμμετοχή στον πρώτο γύρο των βουλευτικών εκλογών στη Γαλλία (66,71%) προσέγγισε ποσοστά που είχαν να παρουσιαστούν από το 1997 (67,9%) σε τέτοιου τύπου αναμέτρηση. Όχι τυχαία. Οι εκλογές του 1997 ήταν και αυτές πρόωρες, προκηρυγμένες σε συνθήκες πολιτικής κρίσης, από έναν πρόεδρο που επίσης είχε μπει σε κρίση αμφισβήτησης (Σιράκ). Ήταν επίσης οι τελευταίες που έγιναν σε διαφορετικό χρόνο από τις προεδρικές.

Το 2022 ήταν η πρώτη φορά (μετά τη σύνδεση προεδρικών/βουλευτικών) που το εκλογικό σώμα δεν έδωσε την αυτοδυναμία στο νικητή των προεδρικών. Φέτος ήταν η πρώτη φορά μετά από αυτή τη θεσμική αλλαγή που ο Γάλλος Πρόεδρος υποχρεώνεται να διαλύσει πρόωρα τη Βουλή.

Οι εκλογές αυτού του Ιούνη-Ιουλίου είχαν πολιτική σημασία και γι' αυτό ενεργοποίησαν αριθμούς ψηφοφόρων ασυνήθιστα ψηλούς για βουλευτικές εκλογές (περίπου 33 εκατομμύρια), χωρίς να παραγνωρίζουμε ότι 1 στους 3 Γάλλους δεν πήγε να ψηφίζει.

Ακροδεξιά συσπείρωση

Το κόμμα της Λεπέν κατάφερε να ενεργοποιήσει την εκλογική του βάση, να ρουφήξει τις ψήφους των ακροδεξιών ανταγωνιστών του (την «Επανακατάκτηση» του Ζεμούρ που κατέβηκε αυτόνομα και καταβυθίστηκε στις 240.000 ψήφους), να αποσπάσει τη στήριξη όλων των (όχι αμελητέων) μικρομεσαίων κομμάτων της υπερσυντηρητικής και «κυριαρχικής» Δεξιάς που φέτος δεν κατέβηκαν καν στην κούρσα, καλώντας εξαρχής σε ψήφο στο RN. Κάπως έτσι συγκέντρωσε 9.380.000 ψήφους (29,25%). Σε αυτούς προστίθενται και οι 1.250.000 ψήφοι (3,9%) που συγκέντρωσαν οι υποψήφιοι της πτέρυγας των Ρεπουμπλικάνων που -υπό τον Σιοτί- προτίμησαν τη συνεργασία με την ακροδεξιά.

Ο αριθμός των ψηφοφόρων αντανακλά την -παγιωμένη δυστυχώς- επιρροή της αθροισμένης ακροδεξιάς στη Γαλλία (όπως μετρήθηκε στις τελευταίες προεδρικές). Αλλά το RN κατέγραψε μια πολύ μεγάλη και απειλητική τομή. Είναι η πρώτη φορά που αναδεικνύεται ως πρώτη δύναμη σε κάλλη που αφορά την κυ-

βερνητική εξουσία στη Γαλλία (στις ευρωεκλογές κέρδιζε ανεπιπώς από το 2014, αλλά δεν μεταφραζόταν σε αντίστοιχη επιτυχία στις εθνικές). Το καταφέρνει στις βουλευτικές, όπου το εκλογικό σύστημα (δύο γύροι και μονοεδρικές περιφέρειες) παραδοσιακά «βασάνιζε» το ακροδεξιό κόμμα να προσεγγίσει έστω τα σκορ που πετύχαιναν οι Λεπέν στις προεδρικές. Και το καταφέρνει χάρη στις καλές του επιδόσεις, κι όχι στην κατάρρευση των αντιπάλων. Το RN, έχει πλέον αποκτήσει τον εκλογικό αέρα (και το άνωθεν «σπρώξιμο» όπως εξηγείται στις προηγούμενες σελίδες...) που ενισχύει συνήθως τις δυνάμεις που γίνονται αντιληπτές ως «κυβέρνηση σε αναμονή»...

Το κέντρο σε κρίση

Ο μακρονισμός επιβεβαίωσε ότι βρίσκεται σε «αποδρομή». Το συνονθύλευμα προσωπικοτήτων και «μεταγραφών» από δεξιά κι αριστερά που συγκρότησε ο Μακρόν μετά τη νίκη του 2017 για να φτιάξει -τότε- κοινοβουλευτική πλειοψηφία που θα τον υποστηρίξει, αποδείχθηκε εύθραστο κατασκευάσμα. Δεν απέκτησε ποτέ σοβαρό έρεισμα στην κοινωνία, συνταράχτηκε συθέμελα από τα μεγάλα γεγονότα της τελευταίας δετίας και σήμερα απέτυχε να συσπειρώσει γύρω από την ανάγκη να διασωθεί το «κέντρο» απέναντι σε «δεξιούς κι αριστερούς εξτρεμιστές». Στο «συναγερμό» αυτό ανταποκρίθηκαν 6.820.000 ψηφοφόροι (21,3%), καθιστώντας το Ensemble τον πόλο που καρπώθηκε τα λιγότερα από την αυξημένη συμμετοχή (5.860.000 είχε κερδίσει σε συνθήκες γενικευμένης αδιαφορίας το 2022) και ρίχνοντάς το στην τρίτη θέση.

Η πτέρυγα των Ρεπουμπλικάνων που συγκρούστηκε με τον Σιοτί και επέλεξε την ανεξαρτησία από το RN συγκέντρωσε 2.100.000 ψήφους και 6,57%. Επικράτησε στον άτυπο εμφύλιο, αλλά ούτε οι μεν ούτε οι δε μπόρεσαν να παρουσιάσουν την παραμικρή υποψία τάσης αντιστροφής της παρακμής της παραδοσιακής γαλλικής Δεξιάς.

Η καμπάνια του Νέου Λαϊκού Μετώπου συγκέντρωσε 9 εκατομμύρια ψήφους (28,14%). Μετά την ακροδεξιά, είναι η άλλη δύναμη που κατόρθωσε να κινητοποιήσει την εκλογική της βάση, πετυχαίνοντας κι αυτό μια συσπείρωση που αντανάκλα την επιρ-

ροή της «πλατιάς Αριστεράς», όπως αυτή καταγράφηκε -αθροιστικά- στις τελευταίες προεδρικές.

Σε κάθε περίπτωση, η αριθμητική των ψήφων δεν δείχνει τεκτονικές αλλαγές και μετατοπίσεις στην εικόνα «τριχοτόμησης της γαλλικής κοινωνίας» που είχε φανεί από το 2022. Αλλά το εκλογικό σύστημα (που στρεβλώνει, αλλά και διαμορφώνει εκλογικές συμπεριφορές) ανέδειξε ότι μεγαλύτερη δυναμική -που τους επιτρέπει να διεκδικούν δύναμη, έδρες και πρωταγωνιστικό ρόλο- έχουν τα «δύο άκρα», με το «κέντρο» να υποχωρεί σε τρίτο ρόλο.

Προοπτικές στην Αριστερά

Ήταν εξαρχής δύσκολη μια (υπέρ της Αριστεράς) μεγάλη πολιτική ανατροπή του διαμορφωμένου σκληρού τοπίου στη Γαλλία. Αλλά οι πολιτικοί πρωταγωνιστές αλλάζουν. Η περίοδος που η ακροδεξιά εμφανιζόταν ως «ο βασικός ανταγωνιστής» του Μακρόν δείχνει να δίνει τη θέση της σε μια πολωμένη περίοδο που η Αριστερά εμφανίζεται ως «ο βασικός ανταγωνιστής» της Λεπέν. Αυτό, ειδικά σε μια χώρα με ζωντανά και ζωηρά κοινωνικά κινήματα, δεν είναι καθόλου αμελητέα παρακαταθήκη για τη δύσκολη περίοδο μπροστά.

Ασφαλώς, αυτή η Αριστερά ξεκινά από θέση άμυνας και επιπλέον δεν είναι καθόλου ενιαία. Η βασικότερη «σκιά» στο θετικό αποτέλεσμα, στην πιθανή αξιοποίησή του, στις προοπτικές που μπορεί να ανοίξει ή να μην ανοίξει, αφορά και τον συσχετισμό στο εσωτερικό της. Η ανάκαμψη των Σοσιαλιστών στις ευρωεκλογές (13,8%) τους επέτρεψε να αυξήσουν το πολιτικό τους βάρος στη συμμαχία (σε σχέση με τη NUPES το 2022). Η Ανυπότακτη Γαλλία διατηρεί τη δική της δυναμική. Το 10% που πέτυχε στις ευρωεκλογές υπήρξε μια «τομή» σε σχέση με την παραδοσιακή αδυναμία της σε κάλπες που δεν περιστρέφονται γύρω από την προσωπικότητα του Μελανσόν, και ίσως υποδηλώνει μια ποιοτική αλλαγή στη σχέση της με την κοινωνική της βάση. Εχθροί και φίλοι αναγνωρίζουν ότι οι «Ανυπότακτοι» λειτούργησαν ως ο βασικός κινητήρας του Νέου Λαϊκού Μετώπου, παρότι σήκωσαν όλο το βάρος της συκοφάντησης από τα ΜΜΕ, την ακροδεξιά, τον Μακρόν (και κάποιους «συμμάχους» τους).

Ενόψει δευτέρου γύρου, η «προ-

βολή εδρών» δείχνει ότι το RN βαδίζει προς μια μεγάλη νίκη που όμως δεν του εξασφαλίζει την πολυπόθητη αυτοδυναμία. Πάντως η Le Monde προειδοποιεί ότι δεν είναι ασφαλής μέθοδος αυτή η «προβολή» (με βάση δημοσκοπήσεις), χωρίς να παίρνει υπόψη πιθανές συμφωνίες, αποχωρήσεις από την κούρσα, επίπεδα συμμετοχής, «μηνύματα» που θα εκπέμψουν κομματικές ηγεσίες κ.ο.κ. Αυτά ήταν υπό διαμόρφωση την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές.

Γνωρίζουμε ότι από τις συνιστώσες του Νέου Λαϊκού Μετώπου υπάρχει η διάθεση απόσυρσης των υποψηφίων του σε εκείνες τις περιφέρειες όπου βγήκε τρίτο, ενώ ο Μελανσόν δήλωσε «ούτε μια ψήφος, ούτε μια έδρα παραπάνω στη Λεπέν». Στη «Μακρονία» τα πράγματα είναι πιο σύνθετα. Οι γενικές εκκλήσεις για «δημοκρατικό μέτωπο» συχνά αποκλείουν από αυτό τους υποψήφιους της... Ανυπότακτης Γαλλίας. Το μακρονικό Ensemble δεν έχει σαφή τοποθέτηση για τις περιφέρειες όπου βρίσκονται υποψήφιοί του στην τρίτη θέση και είναι πιθανό να υπάρξουν τοπικές ποικιλίες. Ο Μπαρντελά στη βασική μετεκλογική παρέμβασή του, επέλεξε να μην αναφερθεί καν στο (νεκροζώντανο) μακρονικό στρατόπεδο, εξαπολύοντας δηλητηριώδεις επιθέσεις στην «ακροαριστερά».

Όποια κι αν είναι η σύνθεση της νέας Βουλής, θα ανοίξει μια σκληρή περίοδο κρίσης. Όπου το RN θα συνεχίσει να αξιοποιεί την πολιτική δύναμη (και τους υλικούς πόρους) που συγκεντρώνει συστηματικά, με το βλέμμα στο «μεγάλο έπαθλο», την είσοδο της Λεπέν στο Μέγαρο των Ηλυσίων. Απέναντι σε αυτή την σκοτεινή απειλή -ακόμα κι αν γίνει πραγματικότητα- αξίζει να κρατήσουμε ένα στοιχείο. Σε αντίθεση πχ με την Ιταλία, όπου η προηγούμενη κοινωνική ήττα επέτρεψε «να μην ανοίξει μύτη» μετά τη νίκη της Μελόνι, η Γαλλία τα τελευταία χρόνια «παράγει» άνα 1-2 χρόνια κινηματικά γεγονότα που στις περισσότερες χώρες θεωρούνται «ολόκληρης γενιάς». Αυτά δημιουργούν αντισώματα. Οι διαδηλώσεις την εβδομάδα πριν τον πρώτο γύρο και αυτές που ξέσπασαν αμέσως μετά το αποτέλεσμα του, προειδοποιούν ότι η εκλογική αποτελεσματικότητα του RN δεν σημαίνει και ότι επελαύνει αμαχητί...

Ουδέν νεότερον από το ανατολικό μέτωπο;

Του Πάνου Πέτρου

Η ειρηνευτική διάσκεψη στην Ελβετία στα μέσα Ιούνη αποδείχθηκε πολύ πιο υποβαθμισμένη από την «διαφήμιση» που της είχαν κάνει οι διοργανωτές της.

Η Σύνοδος δεν παρουσίασε κανένα «οδικό χάρτη» προς τον τερματισμό του πολέμου. Το ίδιο το κοινό ανακοινωθέν χαμήλωνε τον πήχη του περιεχομένου μιας συμφωνίας, επιλέγοντας να επικεντρώσει σε κάποια άμεσα ζητήματα (πυρηνική ασφάλεια, ανεμπόδιστη μεταφορά σιτηρών, απελευθέρωση όλων των αιχμαλώτων πολέμου και επιστροφή των απαχθέντων παιδιών στην Ουκρανία), πέρα από μια αναφορoγενικώς στην προσήλωση στις αρχές της εδαφικής ακεραιότητας και ανεξαρτησίας των κρατών. Παρόλα αυτά, ακόμα κι αυτό το σκόπιμα «χαμηλωμένο» κοινό ανακοινωθέν δεν το υπέγραψαν σημαντικές δυνάμεις που ήταν παρούσες (Σαουδική Αραβία, Ινδία, Βραζιλία κ.ά.), επικαλούμενες την απουσία της ρωσικής πλευράς. Αλλά το κύριο πλήγμα στην αίγλη, το κύρος και την αποτελεσματικότητα της Συνόδου είχε δοθεί από πριν, όταν ανακοινώθηκε τελικά η άρνηση του Πεκίνου να συμμετέχει.

Έτσι, μια πρωτοβουλία που ισχυριζόταν ότι θα πατήσει στην εμπειρία των προηγούμενων αντίστοιχων διεθνών διασκέψεων για να προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα από αυτές, κατέληξε πολύ πιο αδύναμη και πολύ πιο «στενή» (εκπροσωπώντας κυρίως φιλο-ουκρανικές δυνάμεις) από τις προηγούμενες: Πέρσι, στη Σαουδική Αραβία, η Κίνα συμμετείχε κανονικά ενώ η απουσία της ρωσικής πλευράς δεν είχε αντιμετωπιστεί ως μείζον πρόβλημα από τα φιλικά προς τη Μόσχα ή ενδιάμεσα κράτη.

Φέτος το κλίμα διέφερε. Θα μπορούσε να αποδοθεί σε νίκη της ρωσικής διπλωματίας, που εξ αρχής αντιμετώπισε αδιάφορα ως και εχθρικά την ελβετική πρωτοβουλία και εργάστηκε για την απονομιμοποίησή της (ζητώντας από τον Ξι να μην παραστεί κ.ο.κ.). Στη μάχη της διπλωματίας, ο Ζελένσκι επιχειρεί να συγκροτήσει ένα διεθνές «ενιαίο μέτωπο» που ως τέτοιο θα

καλέσει τη Μόσχα να προσέλθει σε διαπραγματεύσεις. Ο Πούτιν εργάζεται για την αποτροπή μιας τέτοιας εξέλιξης που θα τον φέρει σε θέση αδυναμίας στο «τραπέζι».

Αλλά μπορεί και να αντανakλά μια γενικότερη διεύρυνση του χάσματος μεταξύ των διάφορων κρατικών ηγεσιών. Στο πλευρό των προσπαθειών του Ζελένσκι, στέκονται οι ΗΠΑ, που επιδιώκουν να διευρύνουν γενικότερα την επιρροή και τις συμμαχίες του ευρωατλαντικού μπλοκ απέναντι στους ανταγωνιστές του. Στο πλευρό των προσπα-

ων αυξήθηκε στο Ντονιέσκ, τόσο στην προσπάθεια να προσεγγιστεί η Τσάσιβ Γιαρ (που εδώ και καιρό προαναγγέλεται η επόμενη κρίσιμη μάχη), όσο και σε άλλα τμήματα του μετώπου σε αυτήν την ανατολική επαρχία.

Αυτή η εξέλιξη έδειχνε να δικαιώνει όσους εκτιμούσαν ότι οι ρωσικές επιχειρήσεις στο Χάρκοβο δεν είχαν στόχο την κατάληψή του (τουλάχιστον ως άμεση απόπειρα), αλλά να αυξήσουν την πίεση σε διάφορα σημεία του μετώπου για να δημιουργήσουν δυσκολίες στην

παραμονές της ελβετικής συνόδου, επαναλάμβανε τις άμεσες βλέψεις του, δηλώνοντας ότι η απόσυρση του ουκρανικού στρατού από Λουγκάνσκ, Ντονιέσκ, Ζαπορίζια και Χερσώνα είναι το προαπαιτούμενο για έναρξη διαπραγματεύσεων. Είναι στόχοι που απορρίπτει ο Ζελένσκι ως «τελειόγραφο» και στόχοι που η Μόσχα θα συνεχίσει να διεκδικεί με στρατιωτικά μέσα. Ενώ θα υπονοεί ότι όσο δεν γίνονται δεκτοί, θα αυξάνεται το τίμημα (Μεντβέντεφ: «ήταν η τελευταία ευκαιρία των Ουκρανών να κρατήσουν έστω το Χάρκοβο και την Οδησό... ίσως η αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη να χρειαστεί να φτάσει στα σύνορα με την Πολωνία»). Στις δυτικές πρωτεύουσες, οι τελευταίες εβδομάδες χαρακτηρίστηκαν από διάθεση αποφασιστικής επιβεβαίωσης ότι θα συνεχίσουν να επενδύσουν στην πολεμική προσπάθεια της Ουκρανίας: αναζήτηση πυραύλων Patriot, ετοιμασίες για αεροσκάφη F-16, «πράσινο φως» για -υπό όρους- χτυπήματα σε ρωσικό έδαφος, αξιοποίηση των τόκων/κερδών των παγωμένων ρωσικών περιουσιακών στοιχείων για δανεισμό της Ουκρανίας.

Τίποτα δεν δείχνει ότι υπάρχουν σκέψεις τερματισμού των εχθροπραξιών στο ορατό μέλλον. Και τίποτα δεν αποκλείει τη διολίσθηση σε μια γενίκευση των συγκρούσεων. Η ΕΕ επανεξοπλίζεται και δηλώνει ανοιχτά ότι «πρέπει να είμαστε έτοιμοι για πόλεμο τα επόμενα χρόνια». Ο διορισμός ενός οικονομολόγου τεχνοκράτη στο ρωσικό υπουργείο Άμυνας δείχνει διάθεση μεθοδικότερης (κι άρα μεσοπρόθεσμης) οργάνωσης της «πολεμικής οικονομίας» στη Ρωσία, όπως και το πρόσφατο σύμφωνο του Πούτιν με τη Β. Κορέα.

Σε παλιότερο άρθρο του, ο Μπόρις Καγκαρλίτσκι (κρατούμενος πλέον στα κελιά του Πούτιν), υπενθύμιζε μια άποψη που αποδίδεται (σωστά ή λάθος) στον Τσέχοφ: Αν στην πρώτη σκηνή ενός έργου κρέμεται ένα όπλο στον τοίχο, είναι θεμιτή η πρόβλεψη ότι για να βρέθηκε εκεί, σε επόμενες σκηνές θα χρησιμοποιηθεί. Ο πραγματικός -γεμάτος αντιφάσεις κι ανατροπές- κόσμος ασφαλώς δεν έχει τέτοιες «νομοτέλειες», αλλά η προειδοποίησή έχει την αξία της...

Μέσα στο καλοκαίρι θα φανεί αν ο ρωσικός στρατός είναι σε θέση να εκμεταλλευτεί την εξάντληση της ουκρανικής άμυνας, ή αν συνεχίζεται η κατάσταση αμοιβαίας αδυναμίας να προκληθεί ένα «σημείο καμπής» στον πόλεμο

θειών του Πούτιν, στέκεται η Κίνα, που επιχειρεί να διευρύνει τη δική της επιρροή και να παρουσιαστεί ως εναλλακτική ηγεσία (ήδη το Πεκίνο διαρρέει ότι εργάζεται για μια δική του ειρηνευτική πρωτοβουλία). Αν στις διμερείς διαπραγματεύσεις υπάρχει η τεράστια δυσπιστία ανάμεσα στα εμπόλεμα μέρη, στις διεθνείς διαπραγματεύσεις προκύπτει η τεράστια δυσπιστία ανάμεσα στις δύο Μεγάλες Δυνάμεις. Όπως το έθεσε ένας πρώην Ταϊλάνδος πρωθυπουργός: «Εξαιτίας αυτού, είναι δύσκολο να δούμε πώς οποιαδήποτε πλευρά μπορεί να διεκδικήσει τη νομιμοποίηση για να εκκινήσει κάποιου είδους σύνοδο ειρήνης... Η άλλη πλευρά απλώς δεν πρόκειται να το δεχτεί».

Στα πεδία των μαχών, η πρωτοβουλία κινήσεων παραμένει στη ρωσική πλευρά που καταγράφει εδαφικές προόδους, αλλά δεν έχει ανατραπεί θεαματικά η γνώριμη μορφή ενός πολέμου που εξελίσσεται με βασανιστικά αργές κινήσεις.

Μετά την αρχική αιφνιδιαστική ορμή, η ρωσική επίθεση στην περιφέρεια του Χαρκόβου (για πρώτη φορά μετά την άνοιξη του 2022), επιβραδύνθηκε αισθητά και κατέληξε σε «πόλεμο χαρακωμάτων». Η ένταση των ρωσικών επιχειρήσε-

ουκρανική στρατιωτική ηγεσία που πασχίζει να κατανείμει τις (ανεπαρκείς) δυνάμεις της, ώστε να βελτιωθούν οι προοπτικές της ρωσικής επίθεσης στο Ντονιέσκ.

Σε κάθε περίπτωση, καθώς φτάναμε στα τέλη Ιούνη, η αργή πρόοδος των ρωσικών επιθέσεων δημιουργούσε το ερώτημα αν η περίφημη «θερινή επίθεση» της Μόσχας δεν έχει ξεκινήσει ακόμα ή αν έχει ήδη ξεκινήσει αλλά αποδεικνύεται κατώτερη των θεαματικών εκτιμήσεων. Μέσα στο καλοκαίρι θα φανεί αν ο ρωσικός στρατός είναι σε θέση να εκμεταλλευτεί την εξάντληση της ουκρανικής άμυνας, ή αν συνεχίζεται η κατάσταση αμοιβαίας αδυναμίας να προκληθεί ένα «σημείο καμπής» στον πόλεμο.

Ο ρωσικός στρατός συνεχίζει να στοχοποιεί συστηματικά τις ενεργειακές υποδομές της Ουκρανίας, βυθίζοντας συχνά περιοχές της χώρας στο σκοτάδι, ενώ η ουκρανική πλευρά απαντά με επιθέσεις drones σε ρωσικές πετρελαϊκές εγκαταστάσεις και με αξιοποίηση των αμερικανικών πυραύλων για να πλήττει την Κριμαία. Αυτά παίζουν σημαντικό ρόλο στον «Μαραθώνιο Αντοχής», αλλά δεν αλλάζουν άμεσα την εικόνα «στο έδαφος».

Η τελευταία πρόταση της Πούτιν,

Τρίτο φεμινιστικό φεστιβάλ της Συνέλευσης 8 Μάρτη Καμία δεν είναι ελεύθερη μέχρι να είμαστε όλες

Της Κατερίνας Σεργίδου

Η Συνέλευση 8 Μάρτη έχει ξεκινήσει τις προετοιμασίες για το 3ο Φεμινιστικό Φεστιβάλ που φέτος θα διεξαχθεί στον κήπο του Παντείου Πανεπιστημίου το Σάββατο και την Κυριακή 28 και 29 Σεπτεμβρίου. Η χαρά μας είναι μεγάλη γιατί το φεστιβάλ μας φέτος στηρίζουν με την παρουσία τους αγωνίστριες και καλλιτέχνιδες από το εξωτερικό και την Ελλάδα, ανάμεσά τους η Κάρολ Σανσούρ, η Μάρθα Φριντζήλα και η Galia Benali, από την Τυνησία.

Οι ποιήτριες, καλλιτέχνιδες και ακτιβίστριες πλαισιωμένες από άλλες καλλιτέχνιδες και μουσικούς θα τραγουδήσουν αλλά και θα συζητήσουν μαζί στέλλοντας ένα ισχυρό μήνυμα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.

Με το σύνθημα «καμία δεν είναι ελεύθερη μέχρι να είμαστε όλες» στρέφουμε το βλέμμα και τις δυνάμεις μας στις παλαιστίνιες γυναίκες αλλά και σε όλες τις γυναίκες και θηλυκότητες που υφίστανται την έμφυλη βία και τον σεξισμό. Σε αυτές που έχουν επιζηήσει αλλά και σε όσες δεν είναι πια μαζί μας, αφιερώνουμε το τρίτο φεμινιστικό φεστιβάλ.

Μετά την επιτυχία του 1ου και του 2ου φεμινιστικού φεστιβάλ στον κήπο του Συλλόγου Αρχαιολόγων το φεμινιστικό φεστιβάλ καθιερώνεται πλέον ως ένας σημαντικός σταθμός για το φεμινιστικό κίνημα τόσο σε επίπεδο συντονισμού όσο και στο επίπεδο

της ανάδειξης ενός διαθεματικού, συμπεριληπτικού και ριζοσπαστικού φεμινισμού που δεν διαχωρίζει τους αγώνες ενάντια στην έμφυλη βία από τις διεκδικήσεις για μια άλλη κοινωνική οργάνωση της ζωής. Μέσα από το πρόγραμμα συζητήσεων αλλά και το καλλιτεχνικό πρόγραμμα, την οργάνωση του παιδότοπου κ.α τα τελευταία χρόνια επιχειρούμε να δημιουργήσουμε ένα φεμινιστικό παράδειγμα ζωής όπου η χαρά, η στ-οργή, ο καλλιτεχνικός πειραματισμός, η ακτιβιστική δράση για τα φεμινιστικά, εργασιακά, λοατκι+ δικαιώματα και ο διεθνιστικός προσανατολισμός συναντιούνται και ανοίγουν ζωτικό χώρο για όλες μας.

Με βάση την οδυνηρή επικαιρότητα φέτος μας απασχολούν δύο σημαντικά ζητήματα για τα οποία θέλουμε να σκεφτούμε, να συζητήσουμε και να δράσουμε.

Παλαιστίνη

Το πρώτο μέτωπο που μας κινητοποιεί και μας εξοργίζει είναι η γενοκτονία που συντελείται στην Παλαιστίνη από το ισραηλινό και αποικιοκρατικό κράτος του απαρτχάιντ. Συνεχίζουμε στον δρόμο της φεμινιστικής αλληλεγγύης που ανοίξαμε στις αρχές του 2024 οργανώνοντας εκδήλωση με την συμμετοχή παλαιστινίων γυναικών και αργότερα συγκεντρώνοντας οικονομική ενίσχυση για παλαιστινιακές γυναικείες οργανώσεις που δρουν στη Δυτική Όχθη. Στο πλαίσιο του φεστιβάλ συνεχίζουμε τις προσπάθειες συντονισμού και αλληλεγγύης που ενισχύουν τους

δεσμούς μας με τις Παλαιστίνιες και που φέτος μας οδήγησαν στο να αφιερώσουμε την φεμινιστική απεργία της 8ης Μάρτη στις γυναίκες της Παλαιστίνης αλλά και να βαδίσουμε με την παλαιστινιακή σημαία στο Athens Pride φωνάζοντας: «καμία περηφάνια στην γενοκτονία-No pride in genocide».

Στο φεμινιστικό φεστιβάλ θέλουμε να συζητήσουμε για την φεμινιστική-αντιπολεμική αντίσταση στην αποικιοκρατική/πατριαρχική πολεμική μηχανή που επιχειρεί να αφανίσει τον παλαιστινιακό λαό, θέλουμε να συναντηθούμε με παλαιστίνιες και άλλες γυναίκες των αραβικών χωρών αλλά και με όποιο άτομο παλεύει για την ελευθερία του παλαιστινιακού λαού. Θέλουμε να υπενθυμίσουμε ότι η γενοκτονία σήμανε και την κορύφωση των μισογυνικών, σεξιστικών και γυναικοκτονικών πρακτικών που όλους αυτούς τους μήνες μεταχειρίζεται το κράτος του Ισραήλ για να κάμψει την αντίσταση. Γνωρίζουμε καλά ότι εδώ και δεκαετίες, με αποκορύφωμα τους τελευταίους μήνες, οι Παλαιστίνιες γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα αποτελούν τα πρώτα θύματα των επιθέσεων του Ισραηλινού στρατού.

Στο φεμινιστικό φεστιβάλ με τις συζητήσεις, τις συναυλίες, τις ταινίες, το θεατρικό εργαστήρι, τις εκθέσεις βιβλίου και τα workshop θέλουμε να αναδείξουμε την φεμινιστική αντίσταση στην Παλαιστίνη αλλά και στην Ελλάδα. Σε καιρούς πολέμου και γενοκτονίας νιώθουμε ότι η φεμινιστική οπτική όχι μόνο δεν είναι πολυτέλεια, αλλά

είναι κομβική για να κατανοήσουμε την σχέση αποικιοκρατίας, κατοχής και έμφυλης βίας. Για εμάς, οι φεμινιστικοί αγώνες μας είναι ταυτόχρονα αγώνες ενάντια στο σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης που αποικίζει γη και θηλυκά σώματα, που παράγει οικονομικές ανισότητες και φτώχεια, αγώνες ενάντια στην επεκτατική πολιτική των κυβερνήσεων που δημιουργούν πολέμους.

Γυναικοκτονίες

Η δεύτερη θεματική που θα μας απασχολήσει στο φετινό φεμινιστικό φεστιβάλ είναι το φαινόμενο των γυναικοκτονιών και η υπεράσπιση της ζωής χωρίς έμφυλη βία και σεξισμό. Μετρώτας ήδη την 7η γυναικοκτονία του 2024 δηλώνουμε την αγανάκτηση μας απέναντι σε ένα πατριαρχικά δομημένο κράτος που αφήνει τις γυναίκες στο έλεος των γυναικοκτόνων και κακοποιητών ακόμα και όταν αυτές βρίσκουν το κουράγιο να φτάσουν μέχρι το αστυνομικό τμήμα και να ζητήσουν βοήθεια. Πέρα από την διάχυτη κουλτούρα σεξισμού, έχουμε να αντιμετωπίσουμε τον θεσμικό σεξισμό ενός κράτους και μιας κυβέρνησης που αφήνει τις ελάχιστες και ανεπαρκείς δομές πρόληψης και υποστήριξης των επιζώσων χωρίς χρηματοδότηση, προσωπικό και εκπαίδευση των επαγγελματιών πρώτης γραμμής και που βάζει συνεχώς εμπόδια σε όσες γυναίκες και θηλυκότητες αναζητούν στήριξη. Κάθε μία από τις γυναικοκτονίες αναδεικνύει τη συστηματική και συνειδητή ανεπάρκεια του κράτους στο ζήτημα προστασίας των θυμάτων και πρόληψης από το συνεχές της έμφυλης βίας. Την ίδια στιγμή τα ακροδεξιά μισογυνικά επιχειρήματα κερδίζουν έδαφος με την κυβέρνηση να επιτρέπει και να καλλιεργεί το δόγμα του πατρής-θρησκεία-οικογένεια.

Το πρόγραμμα του φεστιβάλ πέρα από τις κεντρικές συζητήσεις και συναυλίες περιλαμβάνει ενδυναμωτικά και καλλιτεχνικά workshop, stand up παράσταση και θεατρικά δρώμενα, εκθέσεις βιβλίου και φεμινιστικού υλικού και πολλές ακόμα καλλιτεχνικές συμμετοχές που θα ανακοινωθούν το επόμενο διάστημα.

Επιθυμούμε το φεστιβάλ να αποτελέσει έναν ασφαλή, εμπνευστικό, διαθεματικό και αγωνιστικό χώρο συνάντησης και συνύπαρξης όπου θα μοιραστούμε ιδέες και θα οργανώσουμε τη φεμινιστική δράση των επόμενων μηνών.

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ 2024

28 & 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΚΗΠΟΣ ΠΑΝΤΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΚΑΜΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΕΣ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ 8 ΜΑΡΤΗ

Συνέλευση 8 Μάρτη
sineleusi_8m
sineleusi8m@gmail.com